

1480.7
๗๕๖๕๖
๗๖

การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร
และแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับ
การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้
ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู

ปริญญานิพนธ์

ของ

ปรีชา ศรีเรืองฤทธิ์

12 S.A. 2537

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นเล่มหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา
ธันวาคม 2536
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปฏิญานพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
การมัธยมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ประธาน
(รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

อรรถ สุธา กรรมการ
(รศ.อรรถ สุธา)

คณะกรรมการสอบ

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ประธาน
(รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

อรรถ สุธา กรรมการ
(รศ.อรรถ สุธา)

ธีรพร พานทอง กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ดร.ธีรพร พานทอง)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปฏิญานพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ดร.ศรียา พูลสุวรรณ คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ดร.ศรียา พูลสุวรรณ)

วันที่ 14 เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2536

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความอนุเคราะห์เป็นอย่างสูงจาก รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย รองศาสตราจารย์อัจฉรา สุขารมณ์ ดร.บังอร นานทอง รองศาสตราจารย์พวงรัตน์ ทวีรัตน์ และรองศาสตราจารย์ ดร.สุนันท์ ศอโกลุม ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษาและคำแนะนำที่เป็นประโยชน์อย่างสูงในการดำเนินการวิจัย การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตลอดจนการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในความกรุณาของท่านไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณอาจารย์พรพิมล ประสงค์พร โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา น้อมเกล้า ที่กรุณาตรวจและแก้ไข ตลอดจนให้คำแนะนำในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของอาจารย์ภานุมาศ ภวประจง ที่ได้ให้การสนับสนุนแก่ผู้วิจัยในการศึกษาต่อในระดับปริญญาโท และขอกราบขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์วิเชียร บัวเรือง อาจารย์ใหญ่โรงเรียนวังหลังวิทยาาคม ที่ให้ความเอื้อเฟื้อและอำนวยความสะดวกในขณะทำการวิจัย อาจารย์สมโนช ห่องชู หัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษ ช่วยเหลือในการวิจัย และการตรวจให้คะแนนร่วมกับผู้วิจัย และอาจารย์ในโรงเรียนทุกท่าน ที่มีส่วนช่วยในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณ พี่ น้อง และเพื่อน ๆ วิชาเอกการมัธยมศึกษาทุกคน ที่มีส่วนช่วยเหลือให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด โดยเฉพาะ คุณอัญชนา ราศรี ที่ช่วยเหลือในการตรวจทานแก้ไข และให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ จนกระทั่งปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี

ขอขอบคุณเจ้าของตำรา เอกสาร และงานวิจัยทุกท่านที่ได้ให้ข้อมูลสำหรับผู้วิจัยใช้ศึกษาและอ้างอิงในการวิจัยครั้งนี้

คุณค่าและความดีของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอน้อมรำลึกและบูชาพระคุณของ พ่อ แม่ แม่ใหญ่ และญาติพี่น้องที่ให้การเลี้ยงดู อุปถัมภ์ และเป็นกำลังใจตลอดมา และขอรำลึกถึงคุณครู-อาจารย์ทุกท่านที่ได้สนับสนุน และให้การศึกษาอันเป็นพื้นฐานในความสำเร็จครั้งนี้

วิชา ศรีเรืองฤทธิ์

ปฏิทินพจนธัมม์นี้ ส่วนหนึ่งได้รับพระราชทานการสนับสนุนจากทุน "ภูมิพล"
ด้วยสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	
ภูมิหลัง	1
จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	7
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	7
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	7
นิยามศัพท์เฉพาะ	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับทฤษฎีการรับรู้ภาษา	13
เอกสารที่เกี่ยวกับการพัฒนาการฟัง	16
เอกสารที่เกี่ยวกับการพัฒนาการพูด	18
เอกสารที่เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	20
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถ และการวัดผล ประเมินผลความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	24
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนโดยใช้	
สถานการณ์จำลอง	30
เอกสารที่เกี่ยวกับการปฏิสัมพันธ์	45
เอกสารที่เกี่ยวกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้	51
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	60
สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า	68
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	69
เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	69
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	70
การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล	83
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้	84

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	89
ลำดับชั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล	89
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	90
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	95
สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า	95
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	96
การวิเคราะห์ข้อมูล	98
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	98
อภิปรายผล	100
ข้อเสนอแนะ	108
บรรณานุกรม	110
ภาคผนวก	124
ประวัติโดยย่อของผู้วิจัย	215

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ	
	ทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร	79
2	ตัวอย่างแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	82
3	แบบแผนการทดลอง	83
4	ค่าสถิติในการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ	
	ทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอน	
	โดยใช้สถานการณ์จำลอง กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อ	
	การเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และกลุ่มที่ได้รับการสอน	
	ตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและภายหลังการทดลอง	90
5	ค่าสถิติในการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน	
	กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง กลุ่มที่ได้รับการสอน	
	โดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง	
	และกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลอง และ	
	ภายหลังการทดลอง	91
6	ค่าสถิติในการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง	
	การพูดเพื่อการสื่อสารระหว่างนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้	
	สถานการณ์จำลอง กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้	
	ประกอบสถานการณ์จำลอง และกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู	92
7	ค่าสถิติในการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ	
	ทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารเป็นรายคู่ ระหว่างนักเรียน	
	ที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง กลุ่มที่ได้รับการสอน	
	โดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และกลุ่มที่	
	ได้รับการสอนตามคู่มือครู	93
8	ค่าสถิติในการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่าง	
	นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง กลุ่มที่ได้รับ	
	การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง	
	และกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู	94

ตาราง	หน้า
9 คำอำนาจำแนก (๓) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร	130
10 คำอำนาจำแนก (๓) ของแบบสอบตามวัดแรงจูงใจในการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ	131
11 แสดงคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร ของกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองและภายหลังการทดลอง	132
12 แสดงคะแนนแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน กลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง และภายหลังการทดลอง	134

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แผนภูมิแสดงโครงสร้างของสถานการณ์จำลอง	39
2 องค์ประกอบของกระบวนการเกิดแรงจูงใจ	60

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลภาษาหนึ่ง ที่มีผู้ใช้ในการติดต่อสื่อสารกันระหว่างคนชาติต่าง ๆ เพราะเป็นเครื่องมือในการสื่อความเข้าใจ และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของคนต่างชาติต่างภาษาจากทุกภูมิภาคของโลก ดังนั้น ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญต่อวงการการศึกษา ธุรกิจ การท่องเที่ยว และส่งผลไปกระทบระบบสังคมธุรกิจ การเมืองของประเทศต่าง ๆ โดยเฉพาะในโลกปัจจุบัน ความเจริญรุดหน้าทางวัตถุ การคมนาคม และเทคโนโลยียานาชนิดได้แพร่จากประเทศหนึ่งไปยังอีกประเทศหนึ่ง เกิดเป็นความสัมพันธ์ระหว่างประเทศขึ้น จึงยังทำให้ภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นภาษาสากล (International Language) ยังมีบทบาทในฐานะที่เป็นสื่อกลางในการศึกษาอบรม และกิจกรรมต่าง ๆ มากขึ้น จากการศึกษาของ ชอว์ (พรศรี ใจงาม. 2533 : 1 ; อ้างอิงมาจาก Shaw. 1983 : 30) พบว่า ในอนาคตภาษาอังกฤษจะเป็นเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญต่อการพัฒนาตลาดสากล และการติดต่อสื่อสารกับสังคมนานาชาติในด้านธุรกิจการค้ายิ่งขึ้นกว่าทุกวันนี้

สำหรับประเทศไทย ภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทอย่างเป็นทางการตั้งแต่รัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว และนักวิชาการของไทยในอดีตได้สนับสนุนให้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ขึ้นไป และแม้ว่าตามหลักสูตรพุทธศักราช 2521 จะกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกก็ตาม แต่ความสำคัญและความจำเป็นของวิชาภาษาอังกฤษก็ไม่ได้น้อยลงไป จากการศึกษาของ วัชรีย์ แก้วเงิน (2534 : บทคัดย่อ) พบว่า ภาษาดังประเทศที่หน่วยงานต้องการมากที่สุด และนักศึกษาต้องการเรียนมากที่สุดคือภาษาอังกฤษ ด้วยการตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นของภาษาอังกฤษดังกล่าว หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2533) จึงยังคงจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน เอาไว้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2534 : 16, 21)

ในบรรดาทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอันประกอบด้วยทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนนั้น ทักษะการฟังและการพูดนับว่ามีความสำคัญมาก เพราะเป็นทักษะพื้นฐานของการเรียนที่ก่อให้เกิดการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนต่อไป นักภาษาศาสตร์พบว่า วิธีการเรียนภาษาของเด็กโดยธรรมชาตินั้นเด็กจะเริ่มต้นจากการฟัง การเลียนแบบเสียงพูดก่อนที่จะมีการอ่านและการเขียน (นิชรประภา อุดลวิทย์. 2527 : 20) ลาโต (นิชรประภา อุดลวิทย์. 2527 : 20 ;

อ้างอิงมาจาก Lado. 1961 : 239) กล่าวว่า ทักษะพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดในบรรดาทักษะทั้งหมด เพราะผู้ใดก็ตามที่สามารถพูดภาษาหนึ่งได้ดี เขาจะต้องเข้าใจภาษานั้น และจะสามารถเรียนการอ่านภาษาได้อย่างรวดเร็ว และทำให้เรียนการเขียนได้ง่ายขึ้น กรอส (เบญจา สืบเสน. 2530 : 1 ; อ้างอิงมาจาก Gross. 1983 : 450) ได้สำรวจทัศนคติที่มีต่อวิชาภาษาเพื่อธุรกิจของอาจารย์ผู้สอนภาษา และอาจารย์ผู้สอนธุรกิจในมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา พบว่า ส่วนใหญ่ให้ความเห็นตรงกันว่า การสนทนาได้ตอนและการฟังเนื้อความเข้าใจ มีความสำคัญมากที่สุด และโยนา ทองศรีเกด (2528 : 79) ได้ศึกษาความต้องการการใช้ภาษาอังกฤษของบุคลากรในวงการธุรกิจและการท่องเที่ยว พบว่า ทักษะที่ต้องการมากที่สุด คือทักษะการฟัง การพูด

แม้ว่าทักษะการฟัง การพูด จะมีความจำเป็น และเป็นจุดประสงค์สำคัญของแนวโน้มนใหม่ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่กำหนดไว้ในหลักสูตรก็ตาม แต่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยที่จะทำให้เด็กสามารถใช้ทักษะการฟัง การพูดได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพนั้นก็ยังมีปัญหาอยู่หลายด้าน เช่น ปัญหาเกี่ยวกับวิธีสอนของครู คือ ครูส่วนใหญ่ยังไม่ได้ใช้วิธีสอนสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร ในอันที่จะทำให้จุดประสงค์ของหลักสูตรใหม่บรรลุจุดมุ่งหมาย ซึ่งมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารมากขึ้น (จุฑารัตน์ ธาณี. 2534 : 3) ดังรายงานวิจัยของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทร-วิโรฒ ปทุมวัน (2528 : 220 - 221) ซึ่งสำรวจพบว่าวิธีสอนที่ครูใช้น้อยมากในปัจจุบันคือวิธีสอนที่เน้นการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อการสื่อสาร ทั้ง ๆ ที่ เนื้อหาในหลักสูตรแบบเรียนเน้นทักษะการฟัง การพูด เพื่อการสื่อสารมากกว่าทักษะอื่น และจากรายงานสรุปเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษของกรมสามัญศึกษา (2521 : 50) ได้รายงานสรุปว่า ปัญหาสำคัญคือ ครูส่วนใหญ่ใช้วิธีสอนแบบเก่า คือยึดครูเป็นศูนย์กลาง นักเรียนไม่ค่อยมีโอกาสดูฝึกทักษะทางภาษาเท่าที่ควร นักเรียนขาดการฝึกทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารจึงทำให้ผู้เรียนขาดแรงจูงใจ เพราะครูไม่ได้จัดสภาพแวดล้อมให้เป็นแรงดึงดูดผู้เรียน ที่จะใช้ภาษาอังกฤษอย่างปัจจุบันทันด่วน และปัญหาที่เกิดขึ้นเนื่องมาจากวิธีการสอนแบบเก่าของครูที่มุ่งเน้นการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ก็คือ นักเรียนจะคำนึงถึงหลักไวยากรณ์และจะมีความคล่องแคล่วทางไวยากรณ์ แต่ไม่ทราบความหมายของคำที่พูดคือไม่สามารถนำไปใช้พูดในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ จึงเป็นปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญ ที่ทำให้ในการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยไม่ประสบผลเท่าที่ควร เพราะผู้เรียนไม่สามารถนำเอาภาษาอังกฤษไปใช้ได้ในชีวิตจริง (ปราณี ปฐมชัยวัฒน์. 2534 : 2 ; อ้างอิงมาจาก วุฒิชัย โจทยะกิง. 2527 : 1 ; วิสาข์ จิตติวัตร. 2528 : 35 ; สอริฐ มากบุญ. 2530 : 7)

ตามที่ได้กล่าวมาแล้วตอนต้นจะเห็นว่า ปัจจัยสำคัญที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ บรรลุผลสำเร็จตามจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในปัจจุบันนั้น จึงอยู่ที่วิธีสอนของครู ซึ่งวิธีสอนที่จะนำมาใช้สอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นมีอยู่หลายวิธี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การสอนเพื่อจุดประสงค์ทางทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารนั้นคงจะเลือกใช้วิธีสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟัง การพูด ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด หรือในสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่คล้ายคลึงกับสภาพที่เป็นจริงในชีวิตประจำวัน ให้ผู้เรียนมีโอกาสแสดงออกทางด้านการพูดได้ตอบที่เหมาะสมกับกาลเทศะ (จุฑารัตน์ ธาณี. 2534 : 3) อัฒซลี แจ่มเจริญ (2526 : 13) เสนอว่าในการสอนภาษาต่างประเทศ ครูจะต้องปูพื้นฐานที่มั่นคงให้ได้ และได้กล่าวว่า มนุษย์ทุกคนสามารถเรียนภาษาแม่ได้ดั่งนั้น เพราะเรียนโดยธรรมชาติ และมีสิ่งแวดล้อมช่วยเหลือ แต่การเรียนภาษาต่างประเทศจำเป็นต้องพึ่งครูในการช่วยจัดสิ่งแวดล้อม และให้หลักจิตวิทยาแห่งการเรียนรู้ช่วยจัดสภาพการณ์ สร้างความสนใจ แรงจูงใจ ความพร้อม และเจตคติที่ดีให้ผู้เรียน

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้สอนจึงจำเป็นต้องเลือกหาวิธีการสอนที่เหมาะสมและสามารถตอบสนองจุดมุ่งหมายในการสอนภาษา การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation) เป็นวิธีการสอนหนึ่งที่นักศึกษายอมรับว่าจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และรับรู้ภาษาได้เป็นอย่างดี เพราะสมาชิกเป็นผู้ปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ และรับผิดชอบในการดำเนินเรื่อง ตัดสินใจ และแก้ปัญหาด้วยตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้นั้น การนำเอาสถานการณ์จำลองมาใช้ในการสอนจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกัน สร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียน เพราะสามารถนำไปใช้ในการติดต่อสื่อสารในชีวิตจริงได้ (วรภรณ์ วังโน. 2531 : 3) การนำสถานการณ์จำลองมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษนั้น เคอร์ (Kerr. 1977 : 9 - 10) ได้ให้ความเห็นว่า สถานการณ์จำลองเป็นกิจกรรมที่สามารถนำมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะในสถานการณ์จำลอง นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร แลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน อย่างมีวัตถุประสงค์ วอล์คเคอร์ (Walker. 1977 : 3) กล่าวว่า สถานการณ์จำลองสามารถช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะทางการสื่อสาร และสร้างความเข้าใจในเรื่องที่สื่อสารอย่างลึกซึ้ง เพราะนักเรียนได้ฝึกใช้ทักษะทางภาษาต่าง ๆ สื่อสารกันอย่างมีความหมายมากขึ้นด้วย นอกจากนี้ สเตอร์ทริดจ์ (Sturtridge. 1977 : 32 - 34) ยังพบว่า สถานการณ์จำลองไม่ใช่กิจกรรมเพื่อความสนุกสนานเท่านั้น แต่เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนสามารถใช้ทักษะ

ทางภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนในลักษณะที่ผสมผสานกัน ในสถานการณ์ที่นักเรียนต้องใช้จริงในชีวิตการทำงาน

สถานการณ์จำลองเป็นวิธีการสอนซึ่งเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่าช่วยให้ผู้เรียนเกิด ความสนใจและมีแรงใจในการเรียน และทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ดังผลการวิจัยของ สมบูรณ์ เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา (2525 : 57) ซึ่งพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ทดลองสอนวิชาสังคมศึกษา โดยใช้สถานการณ์จำลองร้อยละ 93 เห็นว่า วิธีสอนแบบนี้ช่วยให้ได้รับความสนุกสนานและ ไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน และชัยวัฒน์ จันทวังษี (2528 : 33) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้เกม และสถานการณ์จำลอง พบว่า นักศึกษากลุ่มที่เรียนด้วยสถานการณ์จำลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษเทคนิคสูงกว่ากลุ่มที่ฝึกใช้ภาษาโดยเกมอย่างมีนัยที่ระดับ .05

อย่างไรก็ตาม ในการเรียนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สอง เมื่อเด็กได้เรียนภาษาแม่ และมีความเข้าใจภาษานั้นอย่างป็นสัญชาตญาณของตนเองแล้ว ความคิดหรือปฏิภิกิริยาต่าง ๆ ในการใช้ภาษาแม่ย่อมจะฝังลึกอยู่ในสมองและจิตใจของผู้เรียน ด้วยสาเหตุนี้ เมื่อผู้เรียนภาษา ต่างประเทศหรือภาษาที่สองซึ่งเป็นภาษาใหม่ของเขาค ความเคยชินในการใช้ภาษาแม่ย่อมจะเป็น อุปสรรคในการรับภาษาใหม่ได้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 15) การสอนโดยใช้ สถานการณ์จำลองที่เป็นการสร้างสถานการณ์ให้เหมือนจริง และให้โอกาสผู้เรียนได้แสดงกิจกรรม ด้วยตนเองนั้นแม้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดจินตนาการและความคิดรวบยอด และช่วยให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจ ในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารก็ตาม ผู้เรียนอาจจะไม่สามารถดึงภาษาที่ได้รับรู้ออกมาใช้สื่อสารตาม ความคิดและความต้องการของตนก็ได้ ทั้งนี้เป็นเพราะว่าผู้เรียนเคยชินกับการสอนแบบเก่าที่ยึดครู เป็นศูนย์กลาง ไม่คุ้นเคยกับการสอนที่ให้ผู้เรียนแสดงกิจกรรมด้วยตนเอง จึงอาจทำให้กิจกรรม ในการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองชะงักและเสียเวลา ซึ่งจะทำให้การใช้ภาษาเพื่อสื่อสาร ไม่บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ ดังที่ พะชันนา พงศ์ยี่หล้า (2530 : 52) พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ที่ได้รับการสอนใช้สถานการณ์จำลอง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติต่อวิชาภาษาไทย ไม่แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามคู่มือครู เพราะนักเรียนไม่คุ้นเคยกับการสอน ในแบบนั้น จึงปรับตัวไม่ได้ มีความลังเลในการใช้ภาษา และเกิดความไม่มั่นใจ และเวลาที่ใช้สอน น้อยเกินไปไม่เหมาะสมกับกิจกรรม จรูญรัตน์ เทียนก้อน (2530 : 77) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาของกลุ่มตัวอย่างที่สอนโดยใช้สถานการณ์จำลองไม่แตกต่างจาก กลุ่มตัวอย่างที่รับการสอนโดยสอนแบบปกติเพราะนักเรียนไม่คุ้นเคยกับการสอนในแบบนั้น และมี ข้อจำกัดเรื่องเวลา และสันติพงศ์ ชินประดิษฐ์ (2534 : 77) พบว่า ความสามารถในการ สร้างความคิดรวบยอดของกลุ่มตัวอย่างที่สอนวิชาสังคมศึกษา ที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์-

จำลอง ไม่แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบปกติ เพราะผู้เรียนยังปรับตัวกับกิจกรรมการสอนยังไม่ได้ และมีข้อจำกัดทางด้านเวลาเช่นกัน นอกจากนี้ แม้มาศ ศิลสัตยกุล (2516 : 3) ยังพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง ไม่แตกต่างจากของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบโครงสร้าง

ในการกำจัดข้อบกพร่องดังกล่าวและเพื่อให้กระบวนการใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์จำลองเป็นไปอย่างต่อเนื่อง และไม่ทำให้ปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนเกิดการหยุดชะงัก ครูจึงควรมีส่วนร่วมในกิจกรรมมากขึ้น และมีบทบาทในการทำให้ข้อความที่ตอบโต้กันเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง (Discourse) ดังที่ เพียร์สัน และแกลลาซอร์ (Pearson and Gallagher, 1990 : 90) ได้กล่าวว่า กระบวนการเรียนการสอนที่ได้ผลนั้นครูและนักเรียนต้องร่วมมือกันที่จะตอบสนองซึ่งกันและกันอย่างเหมาะสม เพื่อการเรียนรู้ และเสนอรูปแบบของการสอน โดยได้อธิบายไว้ว่า สิ่งที่นักเรียนต้องการในกระบวนการเรียนการสอนก็คือการได้รับการชี้แนะ และกล่าวว่า บทบาทของครูต้องเตรียมคอยชี้แนะและให้แนวทาง การใช้ภาษาของครูในห้องเรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพราะเป็นวิธีการที่ทำให้การสื่อสารระหว่างครูกับนักเรียนและระหว่างผู้เรียนด้วยกันเป็นไปอย่างต่อเนื่อง และจะเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ทางสมองซึ่งเป็นกระบวนการพัฒนาความคิดรวบยอด (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2533 ; อ้างอิงมาจาก Flanders, 1967 ; Sinclair and Coulthard, 1975 ; Lemke, 1984) ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ ไวทือตสกี (Lysynchuk, 1990 : 470 ; citing Vygotsky, 1978) ที่ว่าพัฒนาการทางปัญญาจะเพิ่มขึ้น ถ้าผู้เริ่มหัดได้รับการช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญ เช่น พ่อ แม่ หรือครู การพูดของครูในการเรียนการสอนจะทำให้เด็กมีส่วนร่วมในการเรียนรู้จึงนับว่าเป็นลีลาการสอนโดยเฉพาะที่สำคัญและจำเป็นต้องตระหนักว่าครูควรพูดลักษณะใดบ้าง ทั้งในการริเริ่มพูด การถามคำถาม การโต้ตอบทางวาจา และสื่อเนื้อความซึ่งต้องพิจารณาจัดลำดับความและการเลือกใช้ถ้อยคำที่จะช่วยพัฒนาการเรียนรู้และรับรู้ภาษาของผู้เรียน กลวิธีที่ครูคอยช่วยเหลือนักเรียนเพื่อให้ผู้เรียนไปสู่เป้าหมายดังกล่าว เป็นกลวิธีที่เรียกว่ากลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) กล่าวคือ เป็นการช่วยผู้เรียนให้ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้โดยการต่อความ เสริมความคิดที่ผู้เรียนต้องการที่จะพูด เขียน หรือแสดงออกทางความคิดต่าง ๆ เพื่อการสื่อสาร การช่วยเหลือดังกล่าว กระทำได้โดยผู้สอนสร้างปฏิสัมพันธ์ให้เกิดขึ้นร่วมกันในการเรียนรู้ไปพร้อมกับผู้เรียน (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2533)

กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ เป็นวิธีการที่ยอมรับโดยทั่วไปแล้วว่าสามารถแก้ปัญหาในเรื่องการขาดความต่อเนื่องและการหยุดชะงักของปฏิกริยาในกิจกรรมการสื่อสาร และได้มีผู้ทำการวิจัยไว้หลายท่าน ดังเช่น เออร์วิน (Ervin, 1982 : 38) ได้ใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ในการ

เรียนภาษาที่สองของเด็ก ผลปรากฏว่า ประสบผลสำเร็จในกิจกรรมการใช้ภาษามือในการพูดสนทนาและการเล่นเกมส์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไมเคิล (Michael. 1988 : 832) ซึ่งพบว่า เด็กอายุ 3 ขวบที่ให้พ่อแม่ใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ในการเล่าเรื่อง สามารถเล่าเรื่องราวเพื่อบอกข้อมูลได้โดยตลอด นอกจากนี้ สาริตา ชูดวงแก้ว (2535 : 117 - 118) พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านด้วยกลวิธีในการเรียนรู้ มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและความสนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู และจินทนา นันทแก้ว (2536 : 117 - 121) พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนเสริมด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ มีพัฒนาการอ่านและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ซึ่งสอดคล้องกับ ลิซินชุก และคนอื่น ๆ (Lysynchuk and others. 1990) ซึ่งพบว่า เด็กนักเรียนระดับเกรด 4 จำนวน 36 คน ที่ครูใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้โดยกระตุ้นให้ใช้ยุทธวิธีต่าง ๆ 4 วิธี คือ การตั้งคำถาม การคาดคะเน การสรุป และการทำความเข้าใจความกระจำของข้อสงสัยในการอ่าน มีความสามารถในการอ่านดีขึ้น

จากเหตุผลดังได้กล่าวมาตอนต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้มาใช้ประกอบกับวิธีการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร และแรงจูงใจของนักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น องค์ประกอบทางอารมณ์และความรู้สึก (Affective factor) อันได้แก่ ทศคติ แรงจูงใจ และความสนใจ เป็นต้น มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนการสอนภาษา (ปราณี ปฐมวัยวัฒน์. 2534 : 3 ; อ้างอิงมาจาก Littlewood. 1984 : 51) กล่าวคือ หากนักเรียนมีแรงจูงใจ หรือความสนใจในการเรียนในวิชาใดสูง ก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชานั้นสูงตามไปด้วย ดังเช่น นิยม สารัตน์ (2524 : 50) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน มีความสัมพันธ์กับเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำวิธีการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง วิธีการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และวิธีการสอนตามคู่มือครู มาใช้ทดลองเพื่อศึกษาว่า วิธีการสอนทั้ง 3 แบบนั้น จะส่งผลทำให้ความสามารถในการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างกันหรือไม่ และเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้บรรลุผลตามจุดประสงค์ของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต่อไป

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและภายหลังการทดลอง
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและภายหลังการทดลอง
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู
4. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

จะทำให้ทราบผลของการทดลองสอนโดยใช้วิธีการสอนทั้งสามวิธี ว่าจะส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนต่างกันหรือไม่ อย่างไร ซึ่งผลของการศึกษาค้นคว้ามดังกล่าว จะเป็นแนวทางแก่ครูผู้สอน และผู้ที่เกี่ยวข้องในการเลือกใช้วิธีการสอนที่เหมาะสมเพื่อปรับปรุง และพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และบรรลุผลตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้ามครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวังหลังวิทยาคม อำเภอวังน้ำเย็น จังหวัดปราจีนบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 จำนวน 3 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 40 รวมทั้งสิ้น 120 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้ามครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวังหลังวิทยาคม อำเภอวังน้ำเย็น จังหวัดปราจีนบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 จำนวน

3 ห้องเรียน ได้มาโดยนำนักเรียนในกลุ่มประชากรมาคละกัน แล้วสุ่มอย่างง่าย (Simple Randomed Sampling) โดยใช้นักเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม โดยจับฉลากแบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม จำนวนกลุ่มละ 40 คน รวมทั้งหมด 120 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ วิธีการสอน 3 วิธี คือ

3.1.1 วิธีการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง

3.1.1 วิธีการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง

3.1.2 วิธีการสอนตามคู่มือครู

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

3.2.1 ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร

3.2.2 แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

4. ระยะเวลาในการทดลอง

ใช้เวลาในการทดลองสอนแต่ละกลุ่ม สัปดาห์ละ 4 คาบ คาบละ 50 นาที เป็นเวลา 3 สัปดาห์ รวม 12 คาบ และแต่ละกลุ่มใช้เวลาในการทดสอบก่อนการทดลอง 4 คาบ และหลังการทดลอง 4 คาบ รวมเวลาทั้งสิ้น 5 สัปดาห์ 20 คาบ

5. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เป็นเนื้อหาที่ตรงตามจุดประสงค์การฟัง การพูดของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น นุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง นุทธศักราช 2533) โดยพิจารณาจากหนังสือ Keep Talking Book I ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งจัดทำขึ้นเพื่อเป็นหนังสือเรียนสำหรับวิชา ทักษะฟัง การพูดภาษาอังกฤษ (อ 041) พร้อมทั้งเทปเกี่ยวกับการออกเสียงสนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยมีเนื้อเรื่อง ดังนี้

1. Greetings and Introductions
2. Permissions
3. Invitations
4. Buying and Selling
5. Apologies
6. Directions

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. สถานการณ์จำลอง หมายถึง การสมมติสถานการณ์ให้เหมือนกับเหตุการณ์ที่เป็นจริง ทั้งสภาพแวดล้อมและการปฏิสัมพันธ์ โดยมีการวางตัวผู้แสดงให้มีบทบาทหน้าที่ในการแก้ปัญหา และรับผิดชอบในการดำเนินกิจกรรมตามสถานการณ์ที่จัดขึ้น เป็นเทคนิคในการจัดกิจกรรมวิธีหนึ่ง ที่ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสแสดงบทบาทในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียน เกิดความคิดรวบยอดที่จะเลือกใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ และมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น

2. กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ หมายถึง กลวิธีที่ครูใช้ในกระบวนการเรียนการสอน ที่ช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาในการปฏิสัมพันธ์ทางวาจา ให้สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ตามความต้องการ โดยครูจะใช้การพูด 5 ประเภท ซึ่งประยุกต์มาจากการใช้คำพูดของ บีด (Beed. 1991) และการพูดเพื่อใช้อัตถิผลทางอ้อมของ แพลนเดอร์ส (Flanders. 1970) เพื่อเสริมต่อการปฏิสัมพันธ์ทางวาจา อันได้แก่

2.1 การพูดเพื่อให้รูปแบบทางภาษา เมื่อนักเรียนพูดข้อความนั้นผิด ใช้ภาษาแม่ หรือส่งสัยข้อขัดถาม

2.2 การพูดเพื่อเสริมต่อข้อความ เมื่อนักเรียนพยายามจะพูด แต่พูดติดขัด ไม่สามารถพูดข้อความที่ตนต้องการให้สมบูรณ์ได้ตลอด

2.3 การพูดเพื่อให้แนวทางหรือชี้แนะ เมื่อนักเรียนนั่งเงียบไม่ได้ตอบ

2.4 การพูดเพื่อให้นักเรียนได้ใช้ยุทธวิธีอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อให้การสนทนาดำเนินต่อไป

2.5 การพูดเพื่อสนับสนุนให้กำลังใจ และสร้างความมั่นใจ

3. วิธีการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง หมายถึง การที่ ครูสมมติสถานการณ์ ให้คล้ายคลึงกับเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นทั้งสภาพแวดล้อมและการปฏิสัมพันธ์ ตามเนื้อหาที่กำหนดไว้ และให้ผู้เรียนได้แก้ปัญหา และแสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่สร้างขึ้นนั้นเป็นการให้โอกาสนักเรียน ได้มีปฏิสัมพันธ์ทางภาษาต่อกันตามบทบาทที่ได้รับ โดยจะเลือกใช้ภาษาในการสื่อสาร และตอบสนองต่อบุคคลอื่นตามที่ได้รับรู้ในสถานการณ์นั้นด้วยตนเอง ซึ่งมีขั้นตอนการสอนโดยยึดโครงสร้าง สถานการณ์จำลองของ สเตอร์ทริดจ์ (Sturtridge. 1977 : 32 - 34) ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นให้ข้อมูล และฝึกทักษะทางภาษา ซึ่งมีขั้นตอนการสอน ดังนี้

- สร้างความเข้าใจให้นักเรียนเกี่ยวกับจุดประสงค์ และกิจกรรม การเรียนการสอน โดยครูแจ้งกับนักเรียนทั้งชั้นว่าจะเรียนอะไร และจะต้องทำอะไรบ้าง

- เสนอเนื้อหาและรูปแบบภาษาที่ใช้ในสถานการณ์การพูด (Function) ต่าง ๆ และฝึกการออกเสียง โดยครูให้นักเรียนฟังการออกเสียงคำและประโยคจากครูหรือเทป แล้วให้ออกเสียงตาม

- ให้นักเรียนฝึกสนทนาเป็นคู่ หรือเป็นกลุ่มโดยใช้รูปแบบภาษาที่ได้เรียนมาแล้ว

ขั้นที่ 2 ขั้นทำงานคู่ หรือทำงานกลุ่ม ซึ่งมีขั้นตอนการสอน ดังนี้

- แจกบัตรข้อมูลให้นักเรียนทุกคน ซึ่งในบัตรจะมีรหัสในการจับคู่ หรือแบ่งกลุ่มนักเรียนให้มีจำนวนที่สอดคล้องกับสถานการณ์จำลองที่สร้างขึ้น

- ให้แต่ละกลุ่มแก้ปัญหา สร้างบทสนทนา เพื่อใช้ในการสื่อสาร และฝึกข้อความบทบาทของตนตามบัตรข้อมูลที่ได้รับ

- ให้แต่ละคู่หรือแต่ละกลุ่มจับฉลากเพื่อสุ่มเอา 1 กลุ่มมาแสดงบทบาท ในสถานการณ์จำลองตามบัตรข้อมูลที่ได้รับ หากมีเวลาเหลือมาก จะให้กลุ่มที่เหลือจับฉลากเพื่อสุ่มมาแสดงต่อ

ขั้นที่ 3 ขั้นอภิปราย สรุป และให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งมีขั้นตอนการสอน ดังนี้

- ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายผลและสรุปถึงข้อดี ข้อบกพร่องและครูให้ข้อเสนอแนะโดยยึดการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามจุดประสงค์เป็นหลัก

- ครูอาจให้นักเรียนแสดงเพิ่มเติม เพื่อเสริมจุดที่ควรเสริม หากไม่จำเป็นก็อาจจะไม่ให้แสดงเพิ่มเติม

- ครูควรช่วยให้นักเรียนมีแนวทางกว้างขึ้นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และชี้ให้เห็นว่าสิ่งที่นักเรียนได้เรียนนั้น สามารถนำไปใช้นอกห้องเรียนได้

4. วิธีการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง หมายถึง การที่ครูสมมุติสถานการณ์ให้คล้ายคลึงกับเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นทั้งสภาพแวดล้อมและการปฏิสัมพันธ์ตามเนื้อหาที่กำหนดไว้ และให้ผู้เรียนได้แก้ปัญหา และแสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่สร้างขึ้น เป็นการให้โอกาสนักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ทางภาษาต่อกันตามบทบาทที่ได้รับ โดยจะเลือกใช้ภาษาในการสื่อสาร และตอบสนองต่อบุคคลอื่นตามที่ได้รับรู้ในสถานการณ์นั้นด้วยตนเอง หากการปฏิสัมพันธ์ทางวาจาของนักเรียนขาดการต่อเนื่องหรือหยุดชะงัก ครูจะให้การช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ ซึ่งมีขั้นตอนการสอนโดยยึดแบบโครงสร้างสถานการณ์จำลองของ สเตอร์ทริดจ์ (Sturtridge, 1977 : 32 - 34) ดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นให้ข้อมูล และฝึกทักษะทางภาษา ซึ่งมีขั้นตอนการสอน ดังนี้

- สร้างความเข้าใจให้นักเรียนเกี่ยวกับจุดประสงค์ และกิจกรรมการเรียนการสอน โดยครูแจ้งกับนักเรียนทั้งชั้นว่าจะเรียนอะไร และจะต้องทำอะไรบ้าง
- เสนอเนื้อหาและรูปแบบภาษาที่ใช้ในสถานการณ์การพูด (Function) ต่าง ๆ และฝึกการออกเสียง โดยให้นักเรียนฟังการออกเสียงจากครูหรือเทปแล้วให้ออกเสียงตาม และครูอธิบายความหมายของคำและประโยค พร้อมทั้งแสดงสื่อประกอบ
- ให้นักเรียนฝึกสนทนาเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม โดยใช้รูปแบบภาษาที่ได้เรียนแล้ว
- ครูจะใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ทันที หากเห็นว่านักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร หรือปฏิสัมพันธ์ทางวาทะพุดชะงัก

ขั้นที่ 2 ขั้นทำงานคู่ หรือทำงานกลุ่ม ซึ่งมีขั้นตอนการสอน ดังนี้

- แจกบัตรข้อมูลให้นักเรียนทุกคนซึ่งในบัตรจะมีรหัสในการจับคู่หรือแบ่งกลุ่มนักเรียนให้มีจำนวนที่สอดคล้องกับสถานการณ์จำลองที่สร้างขึ้น
- ให้แต่ละกลุ่มแก้ปัญหา สร้างบทสนทนา เพื่อใช้ในการสื่อสาร และฝึกข้อมูลบทบาทของตนตามบัตรข้อมูลที่ได้รับ
- ให้แต่ละคู่หรือแต่ละกลุ่มจับฉลากเพื่อสุ่มเอา 1 กลุ่มมาแสดงบทบาทในสถานการณ์จำลองตามบัตรข้อมูลที่ได้รับ หากมีเวลาเหลือมาก จะให้กลุ่มที่เหลือจับฉลากเพื่อสุ่มมาแสดงต่อ
- ครูจะใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ทันที หากเห็นว่านักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร หรือปฏิสัมพันธ์ทางวาทะพุดชะงัก

ขั้นที่ 3 ขั้นอภิปราย สรุป และให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งมีขั้นตอนการสอน ดังนี้

- ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายผลและสรุปถึงข้อดี ข้อบกพร่อง และครูให้ข้อเสนอแนะ โดยยึดการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามจุดประสงค์เป็นหลัก
- ครูอาจให้นักเรียนแสดงเพิ่มเติม เพื่อเสริมจุดที่ควรเสริม หากไม่จำเป็นก็อาจจะไม่ให้แสดงเพิ่มเติม
- ครูพูดช่วยให้นักเรียนมีแนวทางกว้างขึ้นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และชี้ให้เห็นว่าสิ่งที่นักเรียนได้เรียนนั้น สามารถนำไปใช้นอกห้องเรียนได้
- ครูจะใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ทันที หากเห็นว่านักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร หรือปฏิสัมพันธ์ทางวาทะพุดชะงัก

4. การสอนตามคู่มือครู หมายถึง การสอนซึ่งดำเนินการสอนตามคู่มือหนังสือ Keep Talking Book 1 ของกระทรวงศึกษาธิการ โดยที่วิธีการสอนเน้นการฝึกฟัง ฝึกพูด ซึ่งมีขั้นตอนในการสอน ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นฝึกออกเสียง (Practise it)

เป็นการฝึกออกเสียง การเน้น สำเนียง และสำนวนให้นักเรียนฝึกโดยใช้เทปประกอบ

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นฝึกพูด (Speak)

เป็นการฝึกสนทนาโดยเน้นโครงสร้างประจำบท ให้นักเรียนฝึกกับครูจนสามารถให้บทสนทนานั้นได้คล่อง แล้วจึงให้นักเรียนฝึกเป็นคู่ หรือกลุ่ม ในการฝึกพูดสนทนาห้ามไม่ให้นักเรียนดูหนังสือ แต่ให้มองหน้าคู่สนทนาระหว่างที่กำลังพูด

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นฝึกฟัง (Listen to that)

เป็นการฝึกฟังเสียงของเจ้าของภาษาที่พูดด้วยความเร็วปกติ โดยฟังจากเทป และ ทำงานตามที่กำหนดให้

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นฝึกฟัง และพูด (Get the message)

เป็นการฝึกการฟัง สำนวนหรือประโยคที่นักเรียน อาจเข้าใจผิดได้ง่ายโดยใช้เทปประกอบ อาจฝึกพร้อมกันแล้วให้นักเรียนพูดโต้ตอบกับบุคคลในเทป หรือโต้ตอบกันเอง

ขั้นตอนที่ 5 ขั้นฝึกพูด (Let's talk)

เป็นการฝึกที่นักเรียนได้รวบรวมเอาสิ่งที่เรียนมาแล้ว มาสร้างบทสนทนาเอง แล้วให้นักเรียนตอบโต้กันเอง

ขั้นตอนที่ 6 ขั้นฝึกฟัง (Listen and do it)

เป็นการฝึกการฟัง ซึ่งจะให้นักเรียนได้ร่วมทำกิจกรรมกับเทป อาจจะร้องเพลง หรือเล่นเกม โดยใช้เทปประกอบ

5. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร หมายถึง ความสามารถในการฟัง เข้าใจความหมายของคำหรือประโยคที่ได้ยิน สามารถฟังประโยค หรือข้อความ และสามารถพูดตอบโต้กับคู่สนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ตามลักษณะสถานการณ์ การใช้ภาษา (Functions) ซึ่งวัดได้จากคะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว

6. แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง กระบวนการทางจิตใจ อันเกิดจากวิธีการสอนวิชาภาษาอังกฤษของครู ที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ ความพึงพอใจ การเห็นคุณค่า ความต้องการ ความตั้งใจ ความเอาใจใส่ และความมานะพยายามในการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งวัดได้จากคะแนนการตอบแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาแนวทางสำหรับการวิจัย ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และได้รวบรวมและเรียบเรียงตามหัวข้อ ต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา
2. เอกสารที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
3. เอกสารที่เกี่ยวกับความสามารถ และการวัดผลประเมินผลความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง
5. เอกสารที่เกี่ยวกับการปฏิสัมพันธ์
6. เอกสารที่เกี่ยวกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้
7. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

1. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา (Language Acquisition)

แครชเชน (Krashen. 1982 : 62 - 73, 1983 : 26 - 27) กล่าวว่า กระบวนการเรียนภาษามี 2 แบบ แบบแรกเรียกว่า การเรียนรู้ (Learning) ซึ่งเป็นการเรียนภาษาที่เน้นรูปแบบไวยากรณ์ และนึกถึงกฎอยู่ตลอดเวลา ซึ่งวิตโดลัน (Widdowson) เรียกว่า Usage แบบที่ 2 เรียกว่าการรับรู้ (Acquisition) จะเน้นความหมายและความสามารถในการสื่อสาร (Use) ความแตกต่างของการเรียนภาษา 2 ระบบ สรุปได้ดังนี้

การเรียนรู้ภาษา

1. การสอนภาษาจะเน้นแต่ละจุด แยกองค์ประกอบของภาษาเป็นส่วน ๆ
2. ลักษณะของการสอนภาษาจะเน้นความรู้เรื่องกฎ (Usage)
3. ผู้เรียนมีความรู้ทางภาษาจำกัดแค่ความรู้ทางไวยากรณ์ (Linguistic Competence)
4. ผู้สอนให้ความสำคัญกับความถูกต้อง (Accuracy) และรูปแบบ (Form)
5. เป็นกระบวนการเรียนแบบรู้ตัว (Conscious Learning)
6. ผู้เรียนจะเกิดความรู้จริง (Explicit)

การรับรู้ภาษา

1. การสอนภาษาจะไม่แยกองค์ประกอบของภาษา ศัพท์ โครงสร้าง และการใช้ภาษาออกจากกัน
2. ลักษณะของการสอนภาษาจะเน้นความสามารถในการใช้ภาษา (Use)
3. ผู้เรียนมีความรู้ทั้ง ไวยากรณ์ และความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence)
4. ผู้สอนให้ความสำคัญกับความสามารถในการสื่อสาร (Fluency) และความหมาย (Meaning)
5. เป็นกระบวนการเรียนแบบไม่รู้ตัว และค่อย ๆ ได้ภาษา (Unconscious Learning)
6. ผู้เรียนจะเกิดความรู้แฝง (Implicit)

ในกระบวนการเรียนภาษา การรับรู้ เป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับการพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร (Krashen. 1983 : 19) ตัวแปรที่เป็นเหตุสำคัญในการรับรู้ภาษาที่ 2 คือ

1. การรับรู้สำคัญมากกว่าการเรียนรู้
2. เงื่อนไขที่สำคัญที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ภาษามี 2 ประการ คือ

2.1 ข้อมูลป้อนเข้าที่สามารถเข้าใจความหมายได้ (Comprehensible Input) ซึ่งอยู่ในระดับ $i + 1$ i คือความสามารถในปัจจุบันของผู้เรียน 1 คือ ระดับความสามารถที่ยากขึ้น จากสมมติฐานข้อมูลป้อนเข้าซึ่งเป็นสมมติฐานที่สำคัญที่จะบอกว่า เราเรียนรู้ภาษาได้อย่างไรนั้น สรุปได้ว่า เพื่อที่จะทำให้ผู้เรียนภาษาได้พัฒนาการเรียนรู้ภาษาเป้าหมายในขั้นต่อไป หรือในระดับที่ยากขึ้น จำเป็นต้องเข้าใจข้อมูลป้อนเข้าทางภาษา ซึ่งประกอบด้วยโครงสร้างซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของระดับภาษาที่ยากขึ้น ในการที่จะเข้าใจภาษาซึ่งประกอบโครงสร้างที่ไม่เคยรับรู้มาก่อนทำได้โดย Caretaker เพื่อทำให้ภาษาง่ายขึ้น เช่น การใช้ภาษาแบบ Foreigner Talk คือ การขยายคำพูดของเจ้าของภาษาเมื่อใช้กับผู้ไม่ใช่เจ้าของภาษา โดยทำให้ง่ายขึ้นจนทำให้เกิดความเข้าใจได้ เช่น การพูดซ้ำ ๆ การหยุด การย้ำ การเปลี่ยนจาก Wh-Question เป็น Yes/No-Question การใช้ภาษาของครูที่ทำได้ง่าย โดยการใช้ภาษาแม่เข้ามาช่วยในการอธิบาย และการใช้ปริบทและข่าวสารที่นอกเหนือจากภาษา (Extra-Linguistic) ซึ่งครูสอนภาษาที่ 2 จะทำได้โดยใช้สื่อทัศนูปกรณ์ (Visual Aids) เช่น รูปภาพ วีดิโอ เพื่อที่จะช่วยทำให้เกิดการสื่อความหมาย ซึ่งจะทำให้เกิดการเรียนรู้ภาษาได้ดี (Krashen. 1983 : 32 - 34)

ลักษณะของการรับรู้ภาษาที่ 2 ที่สัมพันธ์กับสมมติฐานการป้อนเข้าอีกอย่างหนึ่งคือ ระยะเวลาในการปรับตัว (Silent Period) คือระยะเวลาที่ผู้เรียนภาษาใช้ในการสร้างสมรรถภาพโดยผ่านข้อมูลป้อนเข้า ซึ่งอาจจะใช้เวลาเป็นชั่วโมงหรือเป็นเดือน ขึ้นอยู่กับระดับความสามารถ

ในการพูดภาษาที่ 2 ไม่ได้เกิดจากการสอนโดยตรง แต่จะแสดงออกให้เห็นเองหลังจากการได้ข้อมูลป้อนเข้าที่ได้ความหมาย โดยการฟังมาแล้วอย่างเพียงพอ รวมทั้งมีระยะเวลาในการปรับตัวด้วย (Krashen. 1983 : 35)

2.2 การลดการสกัดกั้นทางด้านความรู้สึก (Low Affective Filter)

เป็นสิ่งที่เปิดโอกาสให้ผู้รับภาษารับข้อมูลป้อนเข้าไป เพื่อจะทำให้เกิดประโยชน์ต่อการรับรู้อาษาได้อย่างเต็มที่ ซึ่งความรู้สึกนี้ประกอบด้วย

1. แรงจูงใจ (Motivation) ผู้ที่มีแรงจูงใจสูงจะประสบผลสำเร็จในการรับรู้อาษามาก

2. ความมั่นใจในตนเอง (Self-Confidence) และความสามารถในการจินตนาการ (Self-Image) จะทำให้เกิดการรับรู้อาษาที่ 2 ได้ดีขึ้น

3. ความวิตกกังวล (Anxiety) ถ้าทำให้ลดลงจะทำให้เกิดการรับรู้อาษาได้ดีไม่ว่าจะเป็นการลดความวิตกกังวลเป็นรายบุคคลหรือทั้งห้องเรียน (Krashen. 1983 : 30 - 32)

แครชเชน (Krashen. 1982 : 10 - 11) ได้เสนอคุณลักษณะของข้อมูลป้อนเข้าที่เหมาะสมในการรับรู้อาษา เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน ไว้ดังนี้คือ

1. ข้อมูลป้อนเข้าที่เหมาะสมจะต้องเป็นสิ่งที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้
2. ข้อมูลป้อนเข้าที่เหมาะสมจะต้องน่าสนใจและเกี่ยวข้องกับผู้เรียน
3. ข้อมูลป้อนเข้าที่เหมาะสมต้องไม่เรียงตามลำดับของการสอนไวยากรณ์
4. ข้อมูลป้อนเข้าที่เหมาะสมต้องมีปริมาณเพียงพอ ที่จะช่วยให้บรรลุจุดประสงค์ที่ตั้งเอาไว้
5. ข้อมูลป้อนเข้าที่เหมาะสมจะต้องลดการสกัดกั้นทางด้านความรู้สึกได้
6. ข้อมูลป้อนเข้าที่เหมาะสมจะต้องเป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนนำไปปฏิบัตินอกห้องเรียนได้

แครชเชน และสกาเซลลา (Krashen and Scarcella. 1980 : 1 - 2)

ได้ทำการทดลองการรับรู้อาษาอังกฤษของเด็กชาย 2 คน พบว่า Paul อายุ 5 ปีประสบผลสำเร็จส่วน Ricardo อายุ 13 ปี ไม่ประสบผลสำเร็จ จากการสังเกตของ Huang พบว่าข้อมูลป้อนเข้าที่ Paul ได้รับเป็นข้อมูลป้อนเข้าที่มีประโยชน์และเหมาะสม และ Butter Worth ได้สังเกตพบว่า ข้อมูลป้อนเข้าที่ Ricardo ได้รับนั้นค่อนข้างยากและสับสน

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ในการเรียนการสอนภาษานั้น จะต้องทำให้ผู้เรียนเกิดการรับรู้ ภาษา โดยพยายามให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย ใกล้ตัว และสัมพันธ์กับชีวิตจริงของผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนสามารถจะเข้าใจได้ และพยายามลดการสกัดกั้นทางความรู้สึของผู้เรียน โดยจะต้อง ลดความวิตกกังวลที่มีต่อการเรียนภาษาให้น้อยที่สุด และสร้างแรงจูงใจ สร้างความมั่นใจ ให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนด้วย

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการฟัง

ความหมายของการฟัง

วิตโตนสัน (Widdowson. 1983 : 59 - 60) ได้กล่าวถึงความแตกต่างระหว่าง คำว่า "การฟัง" กับ "การได้ยิน" ไว้ดังต่อไปนี้คือ

การฟัง (Listening) หมายถึง ความสามารถที่จะเข้าใจว่าประโยคหนึ่งประโยคใด มีความสัมพันธ์กับประโยคอื่น ๆ ที่พูดไปแล้วอย่างไร และเข้าใจว่าประโยคดังกล่าวมีหน้าที่อย่างไร ในการสื่อสาร ซึ่งการฟังแบบผู้ฟังจะเลือกจำแต่เฉพาะที่สัมพันธ์ หรือตรงกับจุดประสงค์ในการฟัง และจะไม่สนใจต่อสิ่งที่ไม่ต้องการ ถ้าจะกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การฟัง หมายถึง ความสามารถ ที่ผู้เรียนเข้าใจว่าประโยคหนึ่ง ๆ เกี่ยวข้องกับสิ่งที่พูดไปแล้วอย่างไร และมีหน้าที่ในการสื่อสาร อย่างไร ในขั้นนี้ผู้ฟังต้องเลือกในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ของผู้ฟังเอง และคิดส่วนที่ไม่ เกี่ยวข้องออกไป

การได้ยิน (Hearing) หมายถึง ความสามารถของผู้ฟังที่จะเข้าใจหน่วยย่อยของ ภาษาในรูปของกระแสเสียง และโดยอาศัยความรู้ด้านระบบเสียงและไวยากรณ์ของภาษาผู้ฟังจะ สัมพันธ์หน่วยย่อยของภาษานั้นเข้าด้วยกันเป็นประโยค และเข้าใจความหมายของประโยค หรือ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การได้ยินหมายถึง ความสามารถที่ผู้เรียนสามารถจำส่วนของภาษาที่ได้ยิน โดยอาศัยความรู้เรื่องระบบเสียง และระบบไวยากรณ์ของภาษาในการเชื่อมส่วนต่าง ๆ ของ ภาษาเข้าด้วยกัน เป็นข้อความ หรือประโยคเพื่อทำความเข้าใจความหมายของประโยคเหล่านั้น

ริเวอร์ส (Rivers. 1981 : 16) กล่าวว่า การฟังเป็นทักษะที่เกิดจากการ สร้างสรรค์ การที่จะเข้าใจเสียงที่เราได้ยินเราต้องรู้ที่มาของคำ การจัดรูปคำ และเสียงที่ขึ้น สูงและลงต่ำ จากสิ่งเหล่านั้นจะสร้างความสำคัญ (Significance) ขึ้นมาอย่างหนึ่ง สิ่งที่ถูกพูด ให้ความหมายนั้น จะขึ้นอยู่กับความนึกคิดของผู้ฟังเป็นสำคัญ ด้วยเหตุนี้ จึงไม่แปลกเลยที่แม้ว่าเรา จะรู้จักภาษาของผู้พูดอย่างดีแต่เราจะฟังไม่เข้าใจเลย ซึ่งถ้าหากว่าภาษาและวัฒนธรรมที่เรา ฟังจะคุ้นเคย ความยุ่งยากจะมีมากขึ้น

กล่าวโดยสรุปได้ว่าการฟัง หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจประโยคใดประโยคหนึ่ง ที่สัมพันธ์กับประโยคอื่น ๆ ที่ได้ยิน แล้วสร้างความสำคัญหรือความหมายขึ้นมา การฟังจะประสบผลสำเร็จได้ดี เมื่อผู้ฟังมีความเข้าใจเกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมของผู้พูดด้วย

การพัฒนาการฟัง

แวลเลท (Valette. 1972 : 141 - 142) ได้แบ่งพฤติกรรมการฟังออกเป็น 5 ระดับ คือ

1. ระดับกลไก (Mechanical Skill) เป็นระดับที่ผู้เรียนได้ยินความแตกต่างของภาษาต่างประเทศ แต่ไม่จำเป็นต้องรู้ความหมายของสิ่งที่ได้ยิน
2. ระดับความรู้ (Knowledge) เป็นระดับที่ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำและประโยคที่ได้เรียนไปแล้วสามารถปฏิบัติตามคำสั่งอย่างง่าย ๆ ได้ และจับคู่ประโยคที่ได้ยินกับรูปภาพได้
3. ระดับถ่ายโอน (Transfer) เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างเสียง คำศัพท์ และโครงสร้างที่ได้เรียนไปแล้ว สามารถตอบคำถาม เลือกคำตอบที่เหมาะสมกับคำถาม และสามารถเข้าใจข้อความที่ยาวมากกว่าหนึ่งประโยค
4. ระดับสื่อสาร (Communication) เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจคำสั่ง คำอธิบาย สามารถเข้าใจข้อความที่ได้ยินแม้มีคำที่ไม่รู้ความหมายแทรกอยู่ และสามารถเติมข้อความที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน สามารถที่จะฟังข้อความที่พูดด้วยความเร็วปกติของเจ้าของภาษาได้ เช่น คำพูดในบทละคร ภาพยนตร์ วิทยุ หรือรายการโทรทัศน์
5. ระดับวิพากษ์วิจารณ์ (Criticism) เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถวิเคราะห์ระดับของข้อความ ข่าวสาร เห็นความแตกต่างของรูปแบบภาษาพูดโดยตรง และเข้าใจความหมายโดยนัย สามารถประเมินความรู้สึก อารมณ์ ความมุ่งหมาย ของผู้พูดจากน้ำพักของคำ ประโยคที่เน้น และจากน้ำเสียงได้

อีกกิง (เยาวลัทธิ นฤศิริ. 2522 : 16 ; อ้างอิงมาจาก Higgins. 1978) ได้กล่าวถึงลำดับขั้นการฟังไว้ 6 ขั้น ดังนี้

1. ขั้นรับรู้ ผู้ฟังจะบอกได้ว่ากำลังได้ยินเสียงในภาษาใด
2. ขั้นบันทึกความจำระยะสั้น ผู้ฟังจะจดจำเสียงที่ได้ยินเหล่านั้นไว้ โดยยังไม่ทราบความหมายใด ๆ
3. ขั้นเข้าใจความหมายของคำ ผู้ฟังจะจำแนกหน่วยเสียงที่ได้ยิน และทราบความหมายของคำแต่ละคำที่ได้ยิน

4. ขึ้นเข้าใจสัมพันธภาพทางไวยากรณ์ ผู้ฟังจะวิเคราะห์โครงสร้างทางภาษาของหน่วยเสียงที่ได้ยิน และเข้าใจความสัมพันธ์ของหน่วยต่าง ๆ ทางภาษาของโครงสร้างนั้น ๆ คำใดทำหน้าที่อย่างไรในประโยค การเน้นเสียง การยกระดับเสียงในประโยค เป็นต้น

5. ขึ้นอ้างอิง ผู้ฟังจะนำโครงสร้างทางภาษาของเสียงที่ได้ยินมาสัมพันธ์กับความรู้และประสบการณ์เดิม ตลอดจนสภาพแวดล้อมขณะที่ฟัง

6. ขึ้นสรุปความหมาย ผู้ฟังจะวินิจฉัยความหมาย และทำความเข้าใจข้อความที่ได้ยินทั้งหมดแล้วจดจำความหมายนั้น ๆ ไว้ เพื่อการฟังในลำดับต่อไป

ในการพัฒนาการฟัง จนถึงขั้นเกิดความเข้าใจและวิเคราะห์ได้นั้นต้องผ่านขั้นตอนการจดจำเสียง จำแนกเสียงของคำหรือกลุ่มคำได้ ทราบตำแหน่งของคำที่ใช้ในประโยคและฝึกมาแล้วอย่างเพียงพอ จึงจะสามารถคัดเลือกองค์ประกอบทางภาษาที่จำเป็นมาสัมพันธ์กับความรู้เดิม และแปลความได้ และการแปลความที่ถูกต้องจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อมีความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรม และสภาพแวดล้อมขณะที่ฟัง

1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการพูด

ความหมายของการพูด

วอลเลท (Valette. 1977 : 120) กล่าวว่า การพูดมิได้เป็นเพียงการออกเสียงคำพูด และการออกเสียงสูงต่ำในประโยคเท่านั้น แต่เน้นในด้านหน้าที่การพูดเป็นการทำให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด และถ้าจะให้ดีขึ้น การพูดยังต้องมีการเลือกใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้อง และเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาด้วย และยังกล่าวเพิ่มเติมอีกว่า การพูดสื่อสารที่ต้นนี้ลักษณะท่าทางประกอบมีความสำคัญพอ ๆ กับความรู้เกี่ยวกับภาษา

พอลสตัน (Paulston. 1978 : 56 - 57) กล่าวว่าความสามารถในการพูดสื่อสารมิได้เป็นเพียงปฏิสัมพันธ์ทางภาษาเท่านั้น แต่ถ้าจะสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพผู้พูดจะต้องมีการแลกเปลี่ยนความหมายของภาษาทางด้านสังคมด้วยนั่นคือ จะต้องใช้ภาษาตามกฎของสังคมนั้น ๆ นอกจากนี้ การพูดสื่อสารยังรวมถึงพฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดด้วย (Nonverbal Behavior) ดังนั้นองค์ประกอบที่ไม่ใช่คำพูดนับว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของความสามารถในการสื่อสาร

สก็อต (Scott. 1981 : 70) กล่าวว่า การพูดเพื่อการสื่อสารเป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ซึ่งรวมเป็นผู้พูดและผู้ฟัง และมีปฏิริยาโต้ตอบกับสิ่งที่ได้ยิน ผู้ร่วมสนทนาแต่ละคนต้องสามารถตีความในสิ่งที่ได้ฟัง ซึ่งไม่สามารถทำนายได้ล่วงหน้าว่ามีรูปแบบภาษาใด (Form) และมีความหมายแบบใด รวมถึงการโต้ตอบด้วยภาษาที่ทำให้เกิดประโยชน์ และสะท้อนความตั้งใจในการปฏิสัมพันธ์

เซียร์ล (Searle. 1978 : 85 - 90) กล่าวว่า การพูดติดต่อสื่อสารจะต้องประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้ คือ

1. การกล่าวถ้อยคำ (Utterance Act) หมายถึง การที่ผู้พูดกล่าวคำหรือประโยคขึ้นมาใช้ในการสื่อสาร ซึ่งคำพูดหรือประโยคดังกล่าวต้องมีจุดประสงค์เพื่อการติดต่อสื่อสารด้วย
2. การกล่าวคำพูดที่ก่อให้เกิด หรือบรรลุผลอย่างใดอย่างหนึ่ง ตามแต่สถานการณ์ (Propositionary Act) หมายความว่า การที่ผู้พูดใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมกับเหตุการณ์ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นั้นอันได้แก่ การกล่าวคำพูดที่ทำให้ผู้ฟังเกิดความสำนึก หรือเชื่อถือ เช่น การพูดที่ก่อให้เกิดแรงบันดาลใจ หรือทำให้เกิดการเข้าใจผิด
3. การแสดงเจตนาในการกล่าวคำพูด (Illocutionary Act) หมายถึง การแสดงออก ซึ่งความตั้งใจของผู้พูดในการกล่าวถ้อยคำ เช่น ต้องการทักทาย ขอรู้เรื่อง ดักเตือน ยอมรับ ขอโทษ เป็นต้น

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การพูด หมายถึง การแลกเปลี่ยนข่าวสารต่าง ๆ ซึ่งแต่ละครั้งจะต้องประกอบด้วยบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป การพูดจะมีประสิทธิภาพหรือประสบผลสำเร็จได้นั้น ผู้พูดจะต้องสามารถใช้สำเนียงและถ้อยคำที่มีความถูกต้อง และสามารถใช้พฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดให้สอดคล้องและเหมาะสมด้วย

การพัฒนากการพูด

จากสมมติฐานการป้อนเข้า (The Input Hypothesis) ของเครชเชน (Krashen. 1983 : 21, 32 - 35) แสดงให้เห็นว่า ความเข้าใจในการฟังเป็นสิ่งจำเป็นอันดับแรกต่อความสามารถในการพูดจะปรากฏออกมาเองหลังจากการสร้างสมรรถภาพ โดยผ่านข้อมูลป้อนเข้าที่สามารถเข้าใจความหมายได้ (Comprehensible Input) ทางการฟังมาแล้วอย่างเพียงพอ ที่ผู้เรียนจะมีระยะเวลาปรับตัว (Silent Period) เสียก่อน ซึ่งอาจจะใช้เวลาเป็นชั่วโมงหรือเป็นเดือน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และอายุ ผลที่ได้ในตอนแรกอาจจะมีข้อบกพร่องและไม่มี ความถูกต้องมากนักอาจเป็นเพียงคำหรือวลีสั้น ๆ เมื่อได้รับข้อมูลป้อนเข้าที่เข้าใจได้ ซึ่งรวมถึง โครงสร้างและมีความหมายมากขึ้น ก็จะได้ความสมบูรณ์ในการพูดมากขึ้น ในภาษาที่มีโครงสร้าง และความหมายที่ยากกว่าเดิมผู้รับภาษาสามารถจะมีความเข้าใจในการฟังได้ โดยผ่านเนื้อหา ที่นอกเหนือจากภาษาพูด (Extra Linguistic Information) ซึ่งใช้สื่อทัศนูปกรณ์เข้าไปช่วยในการรับรูภาษา

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ความสามารถในการพูดจะเกิดขึ้นได้เองหลังจากได้รับข้อมูลป้อน เข้าที่เข้าใจได้ ทางการฟังมาแล้วอย่างเพียงพอ และใช้ระยะเวลาในการปรับตัว ซึ่งจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับระดับความสามารถและลักษณะของปัจจัยป้อนเข้า

2. เอกสารที่เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2.1 ความหมายของการสื่อสาร

ซาวิญยอง (Savignon. 1983 : 8) กล่าวว่า การสื่อสาร คือ กระบวนการอันต่อเนื่องของการแสดงความรู้สึก การแปลความ ตีความ และการแลกเปลี่ยนข่าวสาร โอกาสของการสื่อสารจะไม่มีที่สิ้นสุด ซึ่งประกอบด้วยสัญลักษณ์และเครื่องหมายที่แตกต่างกันออกไป เช่น สัตว์ การแต่งกาย ทรงผม การยืน การนั่ง การพยักหน้า การหยุดชะงักเสียงหรือคำพูด คนเราเกี่ยวข้องกับการสื่อสารตั้งแต่เกิด และเรียนรู้ที่จะตอบสนองในบริบทใหม่ ๆ เช่นเดียวกับการสะสมประสบการณ์ของชีวิตจากความคิดและความรู้สึกไปสู่สัญลักษณ์ในการเขียน พูด การแสดงท่าทางการเคลื่อนไหว และน้ำเสียง จึงต้องรู้จักเลือกสรรสิ่งที่เหมาะสมไปใช้

ริเวอร์ส (Rivers. 1982 : 7) กล่าวว่า การที่นักเรียนจะมีความสามารถที่จะสื่อสารได้อย่างประสบผลสำเร็จนั้น ครูผู้สอนและผู้แต่งตำราจะต้องตระหนักว่าไม่เพียงแต่นักเรียนจะสามารถแสดงความคิดเห็นด้วยประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เท่านั้น แต่นักเรียนจำเป็นต้องรู้ด้วยว่าวัฒนธรรมที่เป็นที่ยอมรับในสังคมนั้น เป็นสิ่งสำคัญในการติดต่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศ ระดับของภาษาที่เหมาะสมที่ใช้ในสถานการณ์การสื่อสารที่แตกต่างกันจะต้องทราบว่ามีอะไรใช้กริยา อาการ สีหน้า สายตา ฯลฯ จึงจะเหมาะสม ในการใช้ภาษาต้องเข้าใจว่าเมื่อไรควรเป็นฝ่ายพูด และเมื่อไรควรเปิดโอกาสให้ผู้ฟังพูดโดยการเป็นผู้ฟังที่ดีและรอจังหวะที่จะพูด และจะต้องทราบด้วยว่าคำถามและข้อวิจารณ์อันใดที่ควรจะพูดแสดงความคิดเห็น และที่แน่นอนก็คือนักเรียนจะต้องเข้าใจการใช้เสียงการเน้นหนักคำในประโยค (Stress) และรวมทั้งเสียงขึ้นลงในประโยค (Intonation) ด้วย

บราวน์ (Brown. 1980 : 88) กล่าวว่า การติดต่อสื่อสาร (Communication) หมายถึง กระบวนการรับและส่งสารที่เกี่ยวข้องระหว่างบุคคลอย่างน้อยตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ทั้งในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน การพูดจะไม่มี ความหมายและไม่เกิดการติดต่อสื่อสาร หากผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจเรื่องราวที่พูดหรือจุดประสงค์ของการพูดนั้น ฉะนั้น การสื่อสารจะต้องมีความหมายทั้งต่อผู้ฟังและผู้พูดด้วย

รีเวล (Revell. 1979 : 110) กล่าวว่า การติดต่อสื่อสาร หมายถึง การแลกเปลี่ยนความรู้ ข่าวสาร แนวคิด ความเห็น และความรู้สึกระหว่างบุคคล การติดต่อสื่อสารอาจจะเกิดขึ้นด้วยวิธีการต่าง ๆ นับตั้งแต่ตัวหนังสือที่ซับซ้อนจนกระทั่งความเคลื่อนไหวของดวงตา และสิ่งที่เกิดจากการสื่อสารที่แท้จริงนั้นควรจะเป็นสิ่งที่มีความแปลกใหม่ หรือเป็นความรู้ใหม่แก่ผู้รับ จะต้องไม่ใช่สิ่งที่ผู้รับรู้คำตอบล่วงหน้าแล้วว่า เขาจะพูดอย่างไร และจะให้

คำตอบอะไร เนื่องจากภาษาที่เราใช้แต่ละครั้งไม่ใช่เป็นเพียงการบอกหรือเท็จจริงเท่านั้น แต่จะเป็นสื่อที่ประกอบด้วยอารมณ์และความรู้สึกของผู้พูดด้วยคำพูดประโยคเดียว สามารถทำให้ผู้ฟังตีความหมายได้หลายอย่าง อีกทั้งแสดงทัศนคติของผู้พูดจากการใช้ระดับเสียง ท่าทาง การแสดงสีหน้า รวมทั้งวิธีการอื่นที่ไม่ใช่การพูด

สรุปได้ว่า การสื่อสาร หมายถึง การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความรู้สึก ระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ด้วยวิธีการต่าง ๆ ทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การสื่อสารจะไม่เกิดความหมาย หากผู้รับไม่เข้าใจหรือแปลเจตนาของผู้ส่ง หรือผู้พูด การสื่อสารที่ดีจะต้องมีความหมายทั้งต่อผู้ฟังและผู้พูด การสื่อสารจะประสบผลสำเร็จได้นั้น นอกจากจะใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์แล้ว ยังต้องใช้ภาษาได้เหมาะสมกับบุคคล และสถานการณ์นั้น ๆ ด้วย

2.2 หลักการในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

เนื่องจากแนวโน้มของการเรียนการสอนภาษาในปัจจุบัน มีวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การสอนจึงเน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาได้ตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นจริงในชีวิตประจำวัน นอกจากผู้เรียนจะต้องฝึกความสามารถในด้านคำศัพท์ เสียง และโครงสร้างประโยคที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ แล้ว ยังต้องเข้าใจพฤติกรรมที่แสดงออกควบคู่ไปกับการรู้ภาษาด้วย ทั้งนี้เนื่องจากภาษาที่ใช้ในการสื่อความหมายต่าง ๆ นั้น มิได้หมายความว่าเฉพาะถึงภาษาพูดหรือภาษาเขียนเท่านั้น แต่ยังรวมถึงอากัปกิริยาต่าง ๆ ที่แสดงออกในระหว่างการสื่อสารด้วย ดังที่ ลออ หุตางกูร (2524 : 3 - 5) ได้แบ่งประเภทของการสื่อสารภาษาออกเป็น 2 หมวด คือ

1. การสื่อสารภาษาโดยใช้ถ้อยคำ (Verbal Communication) เป็นการสื่อสารโดยใช้ภาษาพูดหรือภาษาเขียน ไม่ว่าจะเป็นโดยทางใด เช่น การพูดโดยตรง การโทรศัพท์ โทรเลข ชวนเลข หรืออื่น ๆ เป็นต้น
2. การสื่อสารภาษาโดยไม่ใช้ถ้อยคำ (Non-Verbal Communication) เป็นการสื่อสารโดยใช้ท่าทาง (Gestures) สัญญาณ (Signal) และพฤติกรรมที่เป็นสัญลักษณ์ (Symbolic Behavior) อื่น ๆ นอกเหนือจากภาษาพูดหรือเขียน เช่น การสื่อสารของคนใบ้ การแสดงสีหน้า ท่าทางในหนังสือ เป็นต้น

ฟินอคเชียโร (Finocchiaro. 1982 : 10) กล่าวว่า ปัจจุบันจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาต่างประเทศนั้น เน้นพัฒนาการทางสมรรถภาพในการสื่อสารมากยิ่งขึ้น และกฎที่สำคัญของสมรรถภาพเพื่อการสื่อสารก็คือ ความเหมาะสม และการเป็นที่ยอมรับในสถานการณ์ทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีการใช้ภาษานั้น นอกจากนี้ยังกล่าวเสริมว่า ผู้เรียนที่มีสมรรถภาพ

ในการสื่อสารแล้วนั้น จะต้องรู้และระวังอยู่เสมอว่า สถานการณ์การมีปฏิสัมพันธ์ติดต่อสื่อสารนั้น เกี่ยวข้องกับใคร (หมายถึง จำนวนของผู้ร่วมสนทนา อายุ เพศ บทบาท บุคลิกภาพและสถานภาพ ทางสังคม เป็นต้น) เกิดขึ้นที่ไหน เกิดขึ้นเวลาใด หัวข้อเรื่องอะไร เพื่อที่จะได้ตัดสินใจเลือกได้ว่า ควรจะต้องใช้ลีลาภาษาชนิดใด เช่น ภาษาพูดนั้นบ้านทั่วไปหรือภาษาพูดอย่างเป็นกันเอง ไม่มีพิธีรีตอง หรือภาษาราชการที่เป็นทางการมีพิธีรีตองในการพูดกับผู้ร่วมสนทนา

ซาวิญยอง (Savignon. 1983 : 35 - 45) กล่าวว่า องค์ประกอบทั้ง 4 ของ สมรรถภาพการสื่อสารซึ่งเป็นพื้นฐานสำหรับการออกแบบหลักสูตร และการฝึกในชั้นเรียน คือ

1. สมรรถภาพทางด้านไวยากรณ์ (Grammatical Competence)

เป็นกฎแฉกสำคัญของหลักภาษาศาสตร์ อันได้แก่ ความสามารถในการจำคำศัพท์ หน่วยเสียง หน่วยคำ โครงสร้าง การผสมผสานองค์ประกอบต่าง ๆ เหล่านี้เข้าเป็นรูปคำ หรือรูปประโยค สมรรถภาพทางด้านไวยากรณ์จะไม่เกี่ยวข้องกับทฤษฎี ทางไวยากรณ์ ทฤษฎีใด ทฤษฎีหนึ่งโดยเฉพาะ หรือความสามารถในการทำให้เกิดความรู้แจ้งเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ บุคคลจะ แสดงสมรรถภาพทางด้านไวยากรณ์โดยการใช้กฎเกณฑ์ (Using a Rule) ไม่ใช่เรียนรู้ กฎเกณฑ์ (Stating a Rule)

2. สมรรถภาพทางด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence)

การใช้ภาษาต้องคำนึงถึงกฎการใช้ภาษาในสังคม และต้องเข้าใจภาษาในบริบทของสังคม บทบาทของผู้ร่วมสนทนาข่าวสารที่แลกเปลี่ยนกัน และหน้าที่ของการมีปฏิสัมพันธ์สิ่งที่ควรพิจารณา คือ ความเหมาะสมในการใช้ภาษาและการตัดสินใจอะไรคือความเหมาะสมนั้น จะเกี่ยวข้องมากกว่า การที่จะรู้ว่าจะต้องพูดอะไร พูดอย่างไรเท่านั้น แต่ยังต้องรู้ว่าเมื่อไรควรจะเงียบด้วย ดังนั้น เป้าหมายหนึ่งของการวิเคราะห์วัฒนธรรมร่วมคือ ทำให้เกิดการรู้แจ้งในกฎเกณฑ์ (Explicit Rule) ที่จะช่วยให้ผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาได้เข้าใจและปรับตัวให้เข้ากับรูปแบบที่เขาไม่คุ้นเคย

3. สมรรถภาพด้านการวิเคราะห์ข้อความ (Discourse Competence)

ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการตีความประโยคเดียว แต่จะตีความตัวเชื่อมชุดของประโยค หรือคำพูดเพื่อสร้างความหมาย ทฤษฎีและการวิเคราะห์ข้อความจะเกี่ยวข้องกับภาษาศาสตร์ การวิจารณ์วรรณกรรม สังคมวิทยา ปรัชญา มนุษยวิทยา การพิมพ์ การสื่อสารตัวเชื่อมระหว่าง ประโยคอาจจะไม่ชัดเจน กล่าวได้ว่า มันอาจจะไม่แสดงความรู้ลึกต่อเนื้อระหว่างตัวเชื่อมหนึ่ง กับอีกตัวเชื่อมหนึ่ง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความรู้เกี่ยวกับโลกแห่งความจริง (Real World) และความคุ้นเคยกับเนื้อหา การแบ่งปันความรู้โดยผู้เขียน ผู้พูด ผู้อ่าน และผู้ฟัง

4. สมรรถภาพทางด้านยุทธวิธี (Strategies Competence) คือ วิธีการที่บุคคลใช้ชุดเชยกฎของความรู้ที่ไม่สมบูรณ์ หรือองค์ประกอบที่จำกัดในการประยุกต์ใช้ เช่น งานที่ยากลำบาก น่ารำคาญ ไม่น่าเอาใจใส่ มันเปรียบเหมือนความจำเป็นในการจัดการว่า คุณจะทำอะไรเมื่อไม่สามารถคิดคำนวณได้ คุณมีวิธีการอะไรที่จะรักษาช่องทางการสื่อสารให้ดำเนินการต่อไป ในขณะที่คุณหยุดชะงักเพื่อคิด คุณจะให้คู่สนทนารู้ได้อย่างไรว่าคุณไม่เข้าใจคำพูดของเขาหรือเขาพูดเร็วเกินไป และคุณจะปรับปรุงอย่างไรเมื่อข่าวสารของคุณเกิดการเข้าใจผิด ยุทธวิธีที่ยืดการสื่อสารออกไปประกอบด้วย การถอดความ การย้ำ การพูดอ้อมค้อม การลังเลใจ การหลีกเลี่ยง การเดาเมื่ออยู่ในเงื่อนไขที่จำกัด และเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงอย่างคาดไม่ถึง

อัจฉรา วงศ์โสธร (2527 : 127) ได้กล่าวสอดคล้องกับ บาคแมน และบาส์เมอร์ (Bachman & Palmer. 1982 : 450) ว่า ผู้เรียนจะมีสมรรถภาพในการสื่อสารได้นั้น ต้องเป็นผู้มีความสามารถในการใช้ภาษา 3 ด้าน คือ

1. สมรรถภาพทางด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ (Linguistic Competence) หมายถึง ความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ และมีความสามารถในการสื่อสารโดยอาศัยพื้นฐานทางภาษาศาสตร์เช่น เสียง (Phonology) ศัพท์ (Vocabulary) และไวยากรณ์ (Grammar) รู้ว่าประโยคใดถูกไวยากรณ์ ประโยคใดผิดไวยากรณ์ ผิดที่ใด และสามารถแก้ไขประโยคนั้นให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ได้

2. สมรรถภาพทางด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) หมายถึง ความรู้ความสามารถทางภาษาศาสตร์เชิงสังคม มีความรู้ความเข้าใจระเบียบปฏิบัติทางสังคมของผู้ใช้ภาษาร่วมกันทั้งผู้สื่อสารและผู้รับภาษา นั่นคือมีความสามารถใช้รูปแบบของภาษา ทำเนียบของภาษา (Register) อย่างถูกต้องเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมในสังคม ซึ่งประกอบด้วยวัฒนธรรม จานะทางสังคม บทบาท เป็นต้น เมื่อผู้เรียนมีความเข้าใจแล้ว เขาจะรู้ได้โดยอัตโนมัติว่า ควรใช้ภาษาลักษณะใด กับบุคคลประเภทใด จึงจะถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะ

3. สมรรถภาพทางด้านปฏิบัตินิยม (Pragmatic Competence) หมายถึง ความรู้ความสามารถในการปฏิบัติตนเพื่อการใช้ภาษา เช่น สามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ การใช้กริยาท่าทาง สีหน้า การประสานสายตา และน้ำเสียงประกอบในการสื่อความหมาย ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงกฎเกณฑ์ทางภาษาให้เข้ากับเนื้อหาในการสื่อสารจะอาศัยสัญลักษณ์ (Symbols) และเครื่องหมาย (Signs) ทั้งวงวนภาษา (Linguistic Terms) และอวงวน (Extra-linguistic Terms) เพื่อแสดงให้เห็นให้ผู้รับสื่อทราบว่า เรามีความรู้ลึกอย่างไรเกี่ยวกับเนื้อหา (Context) นั้น โดยแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง และน้ำเสียง ให้ผู้รับสื่อสามารถเข้าใจและคาดการณ์ล่วงหน้า (Anticipation) ว่า ผู้สื่อจะพูดอะไร ด้วยน้ำเสียงอย่างไร โดยอาศัยพื้นฐานประสบการณ์ของเขาเองเข้าช่วย

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าสมรรถภาพในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาสร้างประโยคที่มีความหมาย และถูกต้องตามความนิยมของสังคมนั้น ๆ เพื่อเป็นการสื่อสารอย่างแท้จริงในชีวิตประจำวันตามธรรมชาติ โดยคำนึงถึงกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ความถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ที่แปรเปลี่ยนไปตามความนิยมของสังคม และวัฒนธรรมที่สังคมยึดถือ โดยมีความสามารถใช้เทคนิควิธีในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับในสังคม

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถและการวัดผล ประเมินผลความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

แนวการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะที่สำคัญคือ แนวการสอนที่เน้นโครงสร้างทางภาษา ซึ่งเรียกว่า Structural Syllabus ส่วนอีกวิธีหนึ่งเน้นหน้าที่ของภาษาในการสื่อความหมาย โดยเรียกวิธีนี้ว่า Notional-Functional Syllabus (Brown. 1980 : 202 - 203)

กล่าวได้ว่า การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ในช่วง 25 ปีที่ผ่านมา เป็นการสอนตามแนวโครงสร้าง (Structural Syllabus) ซึ่งมีวิธีการสอนที่เด่น ๆ อยู่ 2 วิธี คือ การสอนโดยเน้นหนักในแง่ของกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ซึ่งได้แก่ วิธีไวยากรณ์-แปล (Grammar-Translation Method) ส่วนอีกวิธีหนึ่งคือ ฝึกทักษะให้เป็นนิสัย ซึ่งเน้นหนักไปในทักษะด้านการฟัง การพูด โดยการฝึกรูปแบบประโยคซ้ำ ๆ (Pattern Practice) ได้แก่วิธีสอนแบบฟัง-พูด (Audio-lingual Method) ซึ่งทั้งสองวิธีนี้ ต่างก็เคยได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย (Jakobovitz. 1971 : 254 - 255)

การสอนด้วยวิธีไวยากรณ์-แปล เกิดจากความเชื่อที่ว่าภาษาทุกภาษาประกอบด้วยกฎเกณฑ์ที่มีการจัดเป็นระบบ ภาษาที่เรียนจึงเปรียบเสมือนระบบของกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่มีความหมาย และมีความสัมพันธ์กับกฎเกณฑ์ และความหมายในภาษาของผู้เรียน โดยกฎเกณฑ์และความหมายในภาษาของผู้เรียนนั้น จะเป็นตัวเชื่อมโยง (reference) ไปสู่การเรียนรู้ภาษาใหม่ (Stern. 1983 : 455) การสอนจึงใช้วิธีแปลเป็นภาษาของผู้เรียนทั้งหมด เพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในสิ่งที่เรียนอย่างแจ่มชัด และสามารถจดจำกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง อย่างไรก็ตามวิธีการสอนด้วยวิธีนี้ ผู้เรียนไม่สามารถนำภาษาที่เรียนไปใช้ได้ เนื่องจากผิดธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษา คือไม่ได้เน้นทักษะด้านการฟัง และการพูด นอกจากนี้ ยังไม่มีภาษาใดที่จะมีคำและโครงสร้างที่ให้ความหมายเหมือนกันโดยสมบูรณ์ การสอนโดยวิธีแปลจะยิ่งทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสน (สุไร พงษ์ทองเจริญ. 2526 : 24)

จากการที่ผู้เรียนฟังภาษาอังกฤษไม่เข้าใจและพูดไม่ได้ จึงได้มีการพัฒนามาเป็นวิธีการสอนแบบฟัง-พูด (Audio-lingual Method) ซึ่งมีรากฐานอยู่บนความเชื่อหลัก 2 ประการ ที่ค่อนข้างเด่นชัด คือ ภาษาคือการพูดไม่ ใช้การเขียน (Language is speech, not writing) และภาษา คือนิสัยหรือความเคยชิน (Language is a set of habits) (Moulton.

1961 : 86 - 9) แนวการสอนจึงเน้นหนักไปในด้านการฟัง การพูด และการฝึกเลียนแบบรูปแบบประโยคซ้ำ ๆ จนเป็นนิสัยเพื่อให้เกิดความเคยชินและนำไปใช้ได้โดยอัตโนมัติ อย่างไรก็ตาม แม้จะมีความเชื่อนี้ จะเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป แต่ในการปฏิบัติแล้ว การฟัง การพูดอย่างมีประสิทธิภาพยังมีน้อยมาก เพราะผู้สอนส่วนใหญ่ ยังไม่สามารถฟัง และพูดภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี ดังรายงานผลการวิจัยฉบับที่ 19 ของสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ (2519 : 52) เรื่องผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษของเด็กไทยในระดับต่าง ๆ ซึ่งพบว่า มีครูไทยในกลุ่มตัวอย่างเพียงร้อยละ 25 ที่บอกว่ามีความสามารถเบื้องต้นที่จะฟังภาษาอังกฤษที่เจ้าของภาษาพูดได้เข้าใจ ยิ่งกว่านั้น ครูทั่วไปยังประเมินความสามารถของตนในการพูดภาษาอังกฤษต่ำกว่าความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษอีกด้วย ดังนั้น เมื่อผู้สอนขาดทักษะในการฟัง การพูดจึงเป็นไปได้ว่าผู้สอนจะหันไปสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบฟัง-พูด อันเน้นไปในด้านการเรียนรู้กฎไวยากรณ์ และการเรียนโดยวิธีฝึกเลียนแบบภาษาซ้ำ ๆ

นอกจากนี้ การฝึกเลียนแบบรูปแบบภาษาซ้ำ ๆ เพื่อสร้างให้เกิดความเคยชินนั้นยังเป็นการจำกัดความคิดในการสร้างสรรค์ของผู้เรียน คือผู้เรียนสามารถใช้ประโยคได้ภายในรูปแบบที่ได้ฝึกฝนมาเท่านั้น ซึ่งอาจจะไม่ตรงกับความต้องการใช้ภาษาในชีวิตจริงของผู้เรียน เพราะแต่ละคนต่างก็ต้องการรูปแบบที่จะนำไปใช้สื่อความหมายตามความจำเป็นที่ไม่เหมือนกัน ซึ่งวิดโดว์สัน (Widdowson. 1983 : 118) ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า เมื่อผู้เรียนเรียนภาษาไม่จำเป็นต้องตั้งต้นด้วยการเรียนรู้ระบบของภาษา เพราะเขาต้องการจะเล่าเรื่อง ถามได้ตอบ บอกความต้องการหรืออธิบายความรู้สึกที่มีอยู่มากกว่า แต่เมื่อพิจารณาคู่มือการเรียนที่ใช้กันอยู่ส่วนมากในขณะนี้ จะเห็นว่า ไม่สัมพันธ์หรือสอดคล้องกับความต้องการใช้ภาษาของผู้เรียน เพราะกิจกรรมทางภาษาที่จัดขึ้นมักจะเกิดในบรรยากาศที่ไม่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง แต่สร้างขึ้นเพื่อจุดหมายในการฝึกภาษาเท่านั้น ผู้เรียนจึงไม่สามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ในชีวิตจริงได้

เมื่อเห็นว่าการเรียนการสอนตามแนวโครงสร้างนั้น ไม่เอื้อต่อการเรียนรู้เพื่อให้เกิดความสามารถในการสื่อความหมายในชีวิตจริง อันเป็นเป้าหมายสำคัญของการเรียนภาษา จึงได้เกิดมีการเคลื่อนไหวในวงการสอนภาษาโดยนักภาษาศาสตร์ และผู้เชี่ยวชาญในการสอนภาษา เป็นต้นว่า D.A. Wilkins และ J.A. Van Ek จึงได้พิจารณาโปรแกรมการเรียนการสอนที่เรียกว่า Communicative Syllabus ขึ้น โดยพยายามชี้ให้เห็นว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดในการสอน

ภาษาต่างประเทศ ก็คือต้องทราบให้แน่ชัดว่าผู้เรียนต้องการสื่อความหมายในเรื่องใด และต้องใช้ภาษาอย่างไรในเรื่องนั้น ๆ เช่น ต้องการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในการถามข้อมูล ขอโทษ ขอบคุณ ได้แยัง วิพากษ์วิจารณ์ ฯลฯ ซึ่งเหล่านี้ก็คือหน้าที่ของภาษา (Function) หรือสิ่งที่ภาษากระทำในการสื่อความหมายนั้น ๆ (Wilkins. 1976)

แนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Syllabus) จึงเกิดจากความเชื่อที่ว่า ภาษาคือการสื่อความหมาย (Language is for communication) ส่วนความสามารถทางตัวภาษา (Linguistic Competence) อันได้แก่ ความรู้ในเรื่องของรูปแบบ (Form) และความหมาย (Meaning) ของภาษา อันเป็นเพียงส่วนหนึ่งของความสามารถในการสื่อความหมาย (Freeman. 1986 : 133) ดังนั้น ในการจัดประมวลเนื้อหาในการสอนจึงควรกำหนดว่าจะให้ผู้เรียนได้เรียนภาษาเพื่อใช้ในสถานการณ์การพูด (Function) ใดบ้าง และในแต่ละสถานการณ์การพูด (Function) จะต้องใช้รูปแบบภาษาอย่างไร รวมทั้งโครงสร้างไวยากรณ์ที่สอดแทรกอยู่ในแต่ละสถานการณ์การพูด (Function) และองค์ประกอบอื่น ๆ ที่จะช่วยให้ใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมเป็นต้นว่า จะต้องสื่อความหมายกับใครที่ไหน เมื่อไร และอย่างไร ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะต้องสัมพันธ์กันทำทาง และน้ำเสียงที่ใช้ การสื่อความหมาย จึงจะเป็นไปอย่างสมจริง และมีประสิทธิภาพ

สรุปแล้ว การเรียนการสอนภาษานั้น นอกจากมีจุดประสงค์ปลายทางอยู่ที่ความรอบรู้ในเรื่องของโครงสร้างไวยากรณ์แล้ว ยังต้องเป็นการรอบรู้ในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายตามหน้าที่ของภาษาในการสื่อสาร (Communicative Functions) อีกด้วย เพราะความรอบรู้ในเรื่องคำศัพท์และไวยากรณ์จะไม่เกิดผลอะไรถ้าผู้เรียนไม่สามารถใช้ภาษาได้ตามความต้องการที่จะสื่อ ดังนั้น ในการปฏิบัติที่แท้จริงของการเรียนภาษาต่างประเทศก็คือ การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายที่ตนต้องการ ซึ่งแนวการสอนเพื่อการสื่อสารนี้ ถือว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในวงการเรียนการสอนภาษา และทำให้วิธีการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเปลี่ยนแปลงไปดังนี้คือ

1. เป็นการสอนเพื่อเน้นความสามารถในการสื่อความหมาย (Communicative Competence) มากกว่าความสามารถทางภาษา (Linguistic Competence)
2. เป็นการสอนที่เน้นไปในทางสนทนา โดยใช้ภาษาที่จะนำไปใช้ได้จริงและการสอนเป็นข้อความต่อเนื่องมากกว่า เป็นประโยคในรูปของกาล (Tense)
3. เป็นการสอนให้ผู้เรียนระลึกอยู่เสมอว่า มีภาษาหลายรูปแบบที่ใช้ในการสื่อความหมาย และฝึกให้ผู้เรียนรู้จักนำรูปแบบต่าง ๆ ของภาษาไปใช้เพื่อสื่อความหมายโดยจะเน้นที่ความเหมาะสมในการใช้ภาษา (Appropriacy) มากกว่าความถูกต้องของตัวภาษา (Accuracy)

จึงกล่าวได้สรุปได้ว่า ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น มิได้อาศัยความรู้กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์เท่านั้น แต่ยังต้องมีความรู้ระเบียบวิธีปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม และการปฏิบัติตนให้ถูกต้องเหมาะสมในการใช้ภาษาประกอบด้วย ซึ่งการที่ผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาอังกฤษแม้ว่าจะใช้เวลาในการเรียนหลายต่อหลายปี อาจเนื่องมาจากการสอนในสมัยก่อนที่เน้นความสำคัญในด้านโครงสร้าง และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ มากเกินไป โดยไม่คำนึงถึงการใช้ภาษาตามความเป็นจริงในชีวิต แต่ปัจจุบัน การเรียนการสอนได้เปลี่ยนแปลงไป โดยเน้นการสอนเพื่อให้เกิดความสามารถในการสื่อสารอย่างแท้จริง ซึ่งช่วยสนองความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ ซึ่งคาดว่าจะนำประโยชน์มาสู่ทั้งตัวผู้เรียน และวงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยต่อไป

3.2 การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

จากแนวคิดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้รูปแบบการทดสอบทางภาษาเปลี่ยนแปลงไปด้วย ดังที่ กาญจนา ปราบพาล (2532 : 139 - 140) ได้กำหนดลักษณะของแบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถในการสื่อสาร สรุปได้ดังนี้

1. ลักษณะของภาษาที่นำมาใช้ทดสอบควรเป็นภาษาที่ใช้ในสภาพความเป็นจริงที่ใช้ในการสื่อสาร คือ เป็นภาษาที่เจ้าของภาษาใช้ มีความเป็นธรรมชาติ สมเหตุสมผล อยู่ในบริบท และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร
2. วัตถุประสงค์ในการวัดควรสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอน และตรงกับความต้องการของผู้เรียน เนื้อหาของข้อสอบอาจนำมาจากสถานการณ์การใช้ภาษาในชีวิตประจำวันในการศึกษาและการประกอบอาชีพ ซึ่งรายละเอียดในแต่ละด้านขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้เรียนแต่ละระดับ
3. การออกข้อสอบควรคำนึงถึงความสามารถ และประสบการณ์ของผู้เรียนด้วยการตัดสินความสามารถของผู้เข้าสอบควรพิจารณาจากเกณฑ์ที่กำหนดว่าบรรลุวัตถุประสงค์ในเรื่องใด เพราะฉะนั้น การตัดสินแบบอิงกลุ่มจึงไม่เหมาะกับการทดสอบความสามารถในการสื่อสาร
4. รูปแบบการสื่อสารมีได้หลายลักษณะ ทั้งแบบมีการโต้ตอบและไม่มีการโต้ตอบ ข้อสอบนั้นควรสอดคล้องกับรูปแบบของการสื่อสารด้วย บางครั้งอาจใช้ทำการทดสอบแบบเขียนตอบ บางครั้งต้องสังเกตจากพฤติกรรมในชั้นเรียน และบางครั้งอาจให้ผู้เรียนประเมินความสามารถของตนเอง
5. การสื่อสารไม่สามารถแยกองค์ประกอบของภาษาออกจากองค์ประกอบอื่น ๆ ได้ เพราะฉะนั้น การทดสอบความสามารถในการสื่อความหมายจริง ๆ จึงไม่ควรแยกการใช้ภาษาออกจากสถานการณ์ แต่ในกรณีที่จัดสอบไม่ได้ควรใช้สถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริงที่สุด ซึ่งอาจอยู่ในรูปแบบของการจำลองสถานการณ์

6. องค์ประกอบของการใช้ภาษา ประกอบด้วยความรู้เรื่องเสียง ศัพท์ โครงสร้าง การใช้ภาษาในสถานการณ์ และกลวิธีในการสื่อสาร การทดสอบวัดความสามารถในด้านเหล่านี้ไม่ควรแยกวัดแต่ละองค์ประกอบ เพราะในการใช้ภาษาจริง ๆ ต้องใช้ทุกองค์ประกอบไปพร้อม ๆ กัน ผู้ออกข้อสอบควรศึกษาว่าในแต่ละจุดประสงค์ของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร องค์ประกอบใดมีบทบาทสำคัญมากกว่าที่ช่วยให้ประสบความสำเร็จในการสื่อสาร และอาจให้น้ำหนักกับองค์ประกอบนั้น ๆ มากกว่าองค์ประกอบอื่น

7. ความสามารถในการสื่อสารเป็นพฤติกรรมที่ต่อเนื่อง การทดสอบเป็นเพียงการวัดความสามารถในช่วงเวลาหนึ่ง และอาจมีองค์ประกอบอื่นที่ทำให้ขาดความเที่ยงตรง และความเชื่อถือได้ในการวัด จึงควรมีการประเมินผลแบบต่อเนื่องซึ่งอาจต้องใช้วิธีการอื่นนอกเหนือจากการทดสอบมาพิจารณาด้วย นอกจากนี้ข้อมูลที่ได้ยังเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงการเรียนการสอนอีกด้วย

อัจฉรา วงศ์โสธร (2529 : 71 - 144) ได้กล่าวถึงวิธีทดสอบภาษาเพื่อการสื่อสาร ตามทฤษฎีสภาวะแวดล้อมสัมพันธ (United-Environmental) สรุปได้ ดังนี้

1. เป็นการทดสอบสมรรถวิสัยของการสื่อความหมายทางภาษา โดยมีตัวแปรทางสังคม และวัฒนธรรมมาประกอบ (Macro Test)

2. เป็นการทดสอบทักษะสัมพันธ (Integrative)

3. เป็นการทดสอบทักษะรวม (Global Tests) ซึ่งแบบทดสอบอาจมีลักษณะ ดังนี้

3.1 แบบทดสอบ Cloze ซึ่งนำเอาเนื้อความที่มีความสมบูรณ์ในตัวเอง (Self-Contained Passage) มา และละคำที่ 5, 7 หรือ 10 ไว้อย่างมีระบบเพื่อให้ผู้สอบเติมคำด้วยตนเอง ในการสอบแบบ Cloze นี้ ผู้สอบต้องใช้ความรู้ด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ บริบททางภาษา และบริบททางสังคม ตลอดจนสามารถสะกดตัว และเขียนได้อย่างถูกต้อง

3.2 แบบทดสอบเขียนตามคำบอก ทดสอบทักษะการฟัง และการเขียนให้ถูกต้องตามคำบอก ซึ่งต้องอาศัยความรู้ในเนื้อหาภาษา ไวยากรณ์ และการสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน แบบทดสอบเขียนมี 2 ลักษณะ ได้แก่ การเขียนแบบเต็มเต็ม หมายถึง การที่ผู้สอบต้องเขียนตามคำบอกทั้งเนื้อความ หรือการเขียนตามคำบอกบางส่วน (Partial Dictation) คือ มีการให้ข้อความส่วนใหญ่ไว้ เว้นไว้เฉพาะประโยค วลี หรือข้อความที่จะให้เติมคำบอก

3.3 แบบทดสอบลักษณะการใช้ภาษา (Function Tests) มีการถามเกี่ยวกับทำเนียบภาษา (Register) ซึ่งเป็นการวัดความรู้ทางสังคมวิทยาของการใช้ภาษาตามสถานการณ์การพูด (Function) เช่น ข้อความนั้น ๆ เป็นคำถาม คำทักทาย คำขอรับรอง คำสั่ง หรือเนื้อหาภาษาที่สอบเป็นรายงานบทวิเคราะห์วิจารณ์ เป็นต้น

3.4 เป็นการทดสอบภาษาเชิงปฏิบัตินิยม (Pragmatic Tests) สอบการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน โดยกำหนดสถานการณ์และสถานการณ์ของผู้ส่งสาร และผู้รับสาร เช่น การพูดทักทาย การกล่าวคำอำลา การเขียนจดหมาย การกรอกแบบฟอร์ม เป็นต้น

3.5 สอบการแปล การบรรยาย การเป็นล่าม การเขียนเรียงความ ซึ่งเน้นการสื่อสารภาษา โดยมีการรับสาร คือ ความเข้าใจเนื้อความเป็นรากฐาน

สรุปได้ว่า แนวคิดในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีผลทำให้รูปแบบของการทดสอบทางภาษาเปลี่ยนไป นั่นคือมีการนำเอาปัจจัยทางสังคม และวัฒนธรรมเข้ามาเป็นตัวกำหนดในการสร้างแบบทดสอบมากขึ้น ลักษณะของแบบทดสอบ เป็นแบบทดสอบทักษะสัมพันธ์ แบบทดสอบทักษะรวม แบบทดสอบภาษาเชิงปฏิบัตินิยม การแปล และการพูด หรือเขียนเพื่อบรรยายสิ่งต่าง ๆ

3.3 การวัดและประเมินผลความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะยึดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมเป็นหลัก การประเมินผลจะประเมินเมื่อสอนจบจุดประสงค์หนึ่ง ๆ ไม่ใช่รอประเมินเมื่อสอนจบจบทั้งเรื่อง ลักษณะการประเมินแบบใหม่เป็นลักษณะที่สอนไปประเมินไปในขณะเดียวกัน การประเมินผลจะเน้นเรื่องการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้ เครื่องมือที่ใช้ประเมินผลมีหลายรูปแบบ เช่น การถาม-ตอบ การสัมภาษณ์ การอภิปราย การเล่นเกม การสังเกต แบบฝึกหัดที่สร้างความสนใจด้วยรูปภาพที่ท้าทาย ความคิดให้อยากสื่อความหมาย

กาญจนา ปราบพาล (2532 : 142 - 155) ได้กล่าวเกี่ยวกับเครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลความสามารถในการสื่อสาร ดังนี้

1. แบบใช้ข้อสอบประเภทเขียนตอบ วัดความสามารถทางด้านภาษาเขียน ภาษานูต หรือทักษะรวม แล้วแต่จุดประสงค์ของการทดสอบ ซึ่งอาจเป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันในการศึกษา หรือในงานอาชีพ

2. แบบสังเกตกิจกรรมในชั้นเรียน เป็นวิธีการวัดผลอย่างหนึ่งซึ่งครูผู้สอนให้ประกอบในการประเมินผลจากการปฏิบัติกิจกรรมการใช้ภาษาของนักเรียนในชั้นเรียน การวัดผลนั้น อาจจะได้จากการสังเกตการทำกิจกรรมเดี่ยว กิจกรรมคู่ หรือกิจกรรมกลุ่มของนักเรียนก็ได้โดยเน้นวัตถุประสงค์เชิงปฏิบัติ การวัดผลโดยวิธีการสังเกตนี้ มักจะใช้กับชั้นเรียนที่มีนักเรียนไม่มากนัก

3. แบบให้ผู้เรียนประเมินความสามารถของตนเอง เนื่องจากการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้ความสำคัญกับความต้องการใช้ภาษาของผู้เรียน เพราะฉะนั้น ผู้เรียน

ควรมีส่วนในการประเมินผลการเรียนของตนเองด้วย การประเมินผลโดยผู้เรียนเอง เป็นรูปแบบการวัดผลที่ทำให้ผู้เรียนไม่ตื่นตกใจ และเครียดเหมือนกับการวัดผลโดยการทดสอบ แต่นักวัดผลควรระวังเรื่องความเชื่อถือได้ของคำตอบ เพราะผู้ตอบบางคนมักจะไม่นับตามความจริง ดังนั้น ผลของการทดสอบอาจคลาดเคลื่อน คือ คะแนนที่ได้มักจะสูงกว่าที่เป็นจริง

สรุปได้ว่า การวัดและประเมินผลความสามารถในการสื่อสารนั้น จะประเมินเมื่อสอนแต่ละจุดประสงค์จบแล้ว ซึ่งเป็นการประเมินความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียน ในการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ สามารถทดสอบได้โดยใช้วิธีการวัดผลทางอ้อม โดยผ่านข้อทดสอบแบบเขียนตอบ การสังเกตจากกิจกรรมในชั้นเรียน และการให้ผู้เรียนประเมินความสามารถของตนเอง

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง

4.1 ประวัติความเป็นมาของการสอนโดยวิธีใช้สถานการณ์จำลอง

การใช้สถานการณ์จำลองเป็นวิธีการที่วงการทหารนำมาใช้ก่อนวงการอื่น โดยกล่าวว่าการเล่นหมากรุก ซึ่งมีหลายร้อยปีแล้วถือเป็นตัวอย่างแรกของการฝึกกรบนของสงครามในรูปของสถานการณ์จำลอง ซึ่งต่อมาได้วิวัฒนาการมาเป็นเกมรบต่าง ๆ และในที่สุดก็นำมาใช้ในการซ้อมรบของทหารที่จะส่งไปสู่สมรภูมิ โดยใช้วิธีการหรือยุทธวิธีเดียวกันกับการรบในสนามจริง แต่แตกต่างกันตรงที่ใช้กระสุนปลอม

ต่อมานักธุรกิจได้นำเอาวิธีการสถานการณ์จำลองไปใช้ฝึกบุคคลที่จะเข้าดำเนินงานในบริษัทด้วยการฝึกให้ทำหน้าที่ที่จะต้องรับตำแหน่งต่อไป โดยการนำสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เคยเกิดขึ้นมาให้ผู้รับการฝึกให้หัดตัดสินใจปัญหานั้น ๆ ทำให้บริษัทได้บุคคลที่มีความสามารถ และได้แนวทางในการปรับปรุงกิจการ

นอกจากนั้นวิธีสถานการณ์จำลองยังได้นำมาใช้กับการฝึกเด็กรบินที่ขาดความชำนาญด้วย โดยให้ฝึกจากเครื่องจำลองซึ่งเหมือนกับเครื่องบินจริง เมื่อบินเข้าไปนั่งในเครื่องบินแล้วจะดูเหมือนว่าเขาทำการบินอยู่เพียงคนเดียว ส่วนภายนอกเครื่องบินมีครูผู้ดูแลควบคุมการฝึกฝน ซึ่งจะคอยป้องกันสถานการณ์ต่าง ๆ ให้กับนักบินฝึกหัด เพื่อให้เขาคอยแก้ปัญหาจากสถานการณ์เหล่านั้น ส่วนในวงการแพทย์ได้มีการคิดค้นทำหุ่นขึ้นเพื่อให้นักศึกษาแพทย์ได้เรียนเกี่ยวกับการปฐมพยาบาลจากผลที่ถูกแทง หรืออาจศึกษาเกี่ยวกับความดันของโลหิต และโรคหัวใจจากหุ่นนั้น

(สุภา กิจจาทร. 2519 : 194 - 195)

การใช้สถานการณ์จำลองในวงการศึกษา เริ่มขึ้นครั้งแรก โดยโครงการที่มีชื่อว่า "Jefferson Township School District" จุดประสงค์ของโครงการนี้ เพื่อฝึกผู้บริหาร

ที่จะเป็นอาจารย์ใหญ่ในโรงเรียนประถมศึกษา ซึ่งมีผู้เข้ารับการอบรมครั้งนั้นจำนวน 232 คน

ในการอบรมจะใช้หลักการเช่นเดียวกับการฝึกนักธุรกิจ โดยนำเอาข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมต่าง ๆ ในหน้าที่ของครูใหญ่ที่เกิดขึ้นจริง ๆ เป็นเหตุการณ์ประจำวัน มาสร้างสถานการณ์จำลอง เพื่อให้ผู้เข้ารับการอบรมฝึกแก้ปัญหาต่าง ๆ เหล่านั้น ซึ่งผลปรากฏว่า ผู้เข้ารับการอบรมมีความสนใจและพอใจในการที่ได้ตัดสินใจอย่างมีอิสระ ได้เรียนรู้วิธีการต่าง ๆ ที่จะเป็แนวทางแก้ปัญหา ก่อนที่จะออกไปปฏิบัติงานจริง ๆ เกิดความรู้สึทที่เป็จริงเป็จัง และมีสัมพันธภาพระหว่างกันขึ้นในห้องเรียน (Tansey and Unwin. 1969 : 9)

4.2 ความหมายของการสอนโดยวิธีใช้สถานการณ์จำลอง

นักการศึกษาได้ให้ความหมาย และกล่าวถึงการใช้สถานการณ์จำลองกับการเรียนการสอนไว้ ดังนี้

สเตอร์ทริดจ์ (Sturtridge. 1977 : 32 - 34) กล่าวถึงกิจกรรมแบบสถานการณ์จำลองว่า เป็กิจกรรมที่นักเรียนทุกคนต้องเข้าร่วมในสถานการณ์บางอย่าง นักเรียนซึ่งเรียกว่า ผู้เข้าร่วมในสถานการณ์จะต้องใช้วิจารณญาณของตัวเองมากกว่ากิจกรรมอื่น ๆ ในการที่จะใช้ภาษาในการสื่อสาร โดยจะต้องคิดเองว่าจะพูดอะไร และพูดกับใคร เลือกใช้หน้าที่ในการสื่อความหมายและทำเนียบภาษาให้เหมาะกับบทบาทของตนเองและบทบาทของผู้ที่จะมีปฏิสัมพันธ์ด้วย โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะร่วมกันทำงานที่ได้รับมอบหมาย หรือแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น ไม่มีบัตรเรื่องย่อหรือบทละครที่บังคับให้ผู้เข้าร่วมสถานการณ์ ที่ต้องดำเนินสถานการณ์ไปในทางหนึ่งทางใดโดยเฉพาะ ผู้เข้าร่วมในสถานการณ์จะได้รับเพียงรายละเอียดของสถานการณ์พร้อมกับงานหรือปัญหาที่เกิดขึ้น และได้รับข้อมูลประจำตัว แสดงชื่อ อายุ หน้าที่ ความรับผิดชอบ นอกจากนี้ ผู้เข้าร่วมในสถานการณ์แต่ละคนอาจได้รับข้อมูลอื่น ๆ ที่จำเป็นในการปฏิบัติภาระหน้าที่เพิ่มเติมด้วย

โจนส์ (Jones. 1982 : 5) กล่าวถึงสถานการณ์จำลองว่า ไม่ใช่การเล่นหรือเกมเพื่อความสนุกสนาน ไม่ใช่บทบาทสมมติหรือละคร แต่สถานการณ์จำลองเป็เหตุการณ์หนึ่ง ซึ่งไม่ใช่การสอนโดยครู แต่ักเรียนเป็นผู้ที่เข้าร่วมเหตุการณ์นั้น และเป็นผู้ที่ทำให้เหตุการณ์นั้นดำเนินต่อไป โดยนักเรียนจะได้รับมอบหมายหน้าที่ภารกิจในสังคมและความรับผิดชอบที่เกี่ยวข้องอยู่ในสถานการณ์นั้น ซึ่งต้องมีการแก้ปัญหาและการตัดสินใจรวมอยู่ด้วย ส่วนครูจะเป็ผู้กำหนดเวลาเริ่มต้นและเวลาจบของกิจกรรมสถานการณ์จำลองเท่านั้น นอกจากนั้น ครูยังมีหน้าที่อธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับข้อมูลต่าง ๆ ที่จำกัดในสถานการณ์นั้น และกำหนดว่าใครเป็ใคร ใครทำหน้าที่อะไร และมีหน้าที่ในเรื่องใดบ้าง

เคอร์ (Kerr. 1977 : 8) กล่าวถึงการใช้สถานการณ์จำลองประกอบการเรียนการสอนว่า ในสถานการณ์จำลอง ผู้เข้าร่วมสถานการณ์หรือผู้เรียน ไม่ต้องปฏิบัติตามกติกา

เหมือนกับการเล่นเกม แต่ผู้เข้าร่วมสถานการณ์จะต้องปฏิบัติตามข้อมูล และมีสถานการณ์ที่กำหนดวัตถุประสงค์ในการเข้าร่วมสถานการณ์นั้น ผู้เข้าร่วมสถานการณ์จะต้องยอมรับและปฏิบัติตามข้อมูล และมีสถานการณ์ที่กำหนดวัตถุประสงค์ในการเข้าร่วมสถานการณ์นั้น ผู้เข้าร่วมสถานการณ์อาจได้รับข้อมูลให้รับบทบาทที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริงของเขา หรือได้รับบทบาทที่แตกต่างไปจากชีวิตจริงก็ได้ เหตุการณ์ในสถานการณ์จำลองจะดำเนินต่อไปในทางใดหรือผลของสถานการณ์จะเป็นอย่างไรนั้น เป็นเรื่องที่คาดการณ์ล่วงหน้าไม่ได้ เพราะต้องขึ้นอยู่กับผลการตัดสินใจของผู้เข้าร่วมสถานการณ์

ชูลทซ์ (Schultz. 1972 : 4) กล่าวถึง การสอนโดยวิธีใช้สถานการณ์จำลองว่าเป็นการสอนแบบปฏิบัติการ ที่ใช้แบบจำลองหรือใช้กระบวนการต่าง ๆ เหมือนระบบของจริง การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองเป็นการสอนที่สมมุติสถานการณ์ต่าง ๆ ให้คล้ายกับสภาพที่เป็นจริง โดยฝึกให้ผู้เรียนหรือผู้ที่อยู่ในสถานการณ์นั้นได้ฝึกปฏิบัติ และแก้ปัญหาต่าง ๆ ด้วยตนเอง ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถถ่ายโยงการเรียนรู้จากการฝึกไปสู่สถานการณ์การเรียนการสอนจริง ๆ ได้ และยังทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการเรียนรู้ด้านต่าง ๆ ดีกว่าวิธีสอนแบบบรรยาย

นอกจากนั้น ครูยแซงค์ (Cruichshank. 1972) กล่าวว่า สถานการณ์จำลองคือ ผลผลิตที่เกิดขึ้นเมื่อมีปรากฏการณ์ หรือผลของสิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นแล้ว สถานการณ์จำลองนี้จะรวมไปถึงเรื่องจำลอง ภาพจากทีวีทัศน์ และการเล่นละครด้วย (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมฝึกหัดครู. 2519 : 38)

ส่วนนักการศึกษาของไทยได้ให้ความหมายของการสอน โดยวิธีใช้สถานการณ์จำลองไว้ดังต่อไปนี้

ทิศนา ขัมมณี (2522 : 202) ได้ให้ความหมายของสถานการณ์จำลองไว้ว่า สถานการณ์จำลอง หมายถึงการจำลองสถานการณ์หรือสร้างสถานการณ์ให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง แล้วให้ผู้เรียนลงไปอยู่ในสถานการณ์นั้นและให้มีปฏิริยาโต้ตอบกัน วิธีการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทดลองแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ซึ่งในสถานการณ์จริงผู้เรียน อาจไม่กล้าแสดง เพราะเป็นการเสี่ยงต่อผลที่จะได้รับเกินไป

สำเริง เวชสุนทร (2523 : 18 - 19) กล่าวว่า สถานการณ์จำลอง คือการจำลองสถานการณ์หรือสถานการณ์นั้น จำลองมาจากสภาพที่เป็นจริงหรือคล้ายคลึงกับสิ่งที่เป็นจริงในสังคมมากที่สุด แล้วให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติ แสดง ออกความเห็น หรือหาทางแก้ปัญหาในสถานการณ์นั้น ๆ การปฏิบัติเหล่านี้ผู้เรียนจะได้กระทำเหมือนกับว่าเขาอยู่ในสถานการณ์นั้นจริง ๆ ซึ่งเป็นวิธีการฝึกที่ไม่ทำให้ผู้เรียน หรือผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดอยู่ในสภาพที่เป็นอันตราย หรือได้รับความเสียหายใด ๆ อีกทั้งยังทำให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในสภาพที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง

มากที่สุด มีโอกาสตัดสินใจเลือกวิธีการในการแก้ปัญหา และเลือกหลักการหรือทฤษฎีมาใช้ ในการตัดสินใจแก้ปัญหาของเขา

ลิวิวรรณ สุวรรณอาภา (2523 : 70) ได้ให้ความหมายของการสอนโดยวิธีใช้ สถานการณ์จำลองว่า เป็นการสอนที่นำเอาสถานการณ์ที่เป็นจริงมาจัดในรูปของเกม โดยมุ่งให้ผู้เรียนสวมบทบาทต่าง ๆ กัน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้เผชิญกับสถานการณ์จริง ทำให้ผู้เรียน สามารถเข้าใจและมีความรู้ลึกซึ้งต่อเหตุการณ์นั้นได้ดี อีกทั้งยังสามารถเรียนรู้ถึงวิธีการตัดสินใจ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากการศึกษาความหมายของการสอนโดยวิธีใช้สถานการณ์จำลองดังกล่าว พอสรุป ได้ว่า การสอนโดยวิธีใช้สถานการณ์จำลอง หมายถึง การจำลองเหตุการณ์หรือการเลียนแบบ สถานการณ์ หรือการสมมุติสถานการณ์ต่าง ๆ โดยให้ความคล้ายคลึงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในสังคมมากที่สุด ทั้งในสภาพแวดล้อมและการปฏิสัมพันธ์เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาปัญหาจาก สถานการณ์จำลองนั้น ๆ ด้วยตนเอง เพื่อให้นักเรียนเข้าร่วมในสถานการณ์นั้นตามบทบาท และ หน้าที่ที่ครูมอบหมายให้นักเรียนจะมีปฏิริยาโต้ตอบกันตามจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนใน ขอบเขตการตัดสินใจของนักเรียนเอง ครูมีหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงให้สถานการณ์จำลองนั้นดำเนินไปด้วยดี

4.3 ความมุ่งหมายในการสร้างสถานการณ์จำลอง

อัญชลี แจ่มเจริญ (2522 : 5) กล่าวถึงความมุ่งหมายในการสร้างสถานการณ์จำลองไว้ดังนี้คือ

1. เพื่อให้ผู้เรียนได้พบ และรู้จักแก้ปัญหา ซึ่งอาจเกิดขึ้นในอนาคตได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. เพื่อให้ผู้เรียนรู้จักคิด และสามารถนำเหตุผลมาอภิปราย เพื่อประกอบ การตัดสินใจปัญหา
3. เพื่อพัฒนาผู้เรียนในการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ให้รู้จักวิพากษ์วิจารณ์ และ อดทนต่อการถูกวิพากษ์วิจารณ์ ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีวินัยในตนเอง สำนึกถึงสิทธิ หน้าที่ของตนเอง และผู้อื่น
4. การนำไปใช้ รูปแบบนั้นต้องมีส่วนสำคัญในการช่วยให้เกิดความเข้าใจต่อ สถานการณ์ของชีวิตจริง ซึ่งรูปแบบจะเป็นตัวควบคุมและตัวกำหนดขึ้น

4.4 การสร้างสถานการณ์จำลอง

ทเวลเกอร์ (Twelker. 1969 : 46 - 70) กล่าวถึงการสร้างสถานการณ์จำลองว่า ในการออกแบบสร้างสถานการณ์จำลองเพื่อการสอน ควรพิจารณาถึงสิ่งสำคัญ ดังต่อไปนี้

1. จะสอนเนื้อหาอะไร
2. จะสอนอย่างไรจึงจะได้ผลดี ต้องคำนึงถึงภูมิหลังของผู้เรียนด้วย
3. ทำอย่างไรระบบที่ออกแบบจึงจะมีความสมบูรณ์ ซึ่งต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์

ในการให้การศึกษาด้วย

และเขายังกำหนดขั้นตอนในการสร้างสถานการณ์จำลองเพื่อการเรียนการสอนไว้ดังต่อไปนี้

1. กำหนดขอบเขตปัญหาของการสอน โดยผู้สร้างจะต้องรู้และเข้าใจว่า ปัญหานั้นคืออะไร ปัญหาที่กำหนดขึ้นนั้นมีจุดมุ่งหมายอย่างไร และจะใช้สภาวะแวดล้อมอะไรเป็นแรงจูงใจที่จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจปัญหา
2. พิจารณาว่าจะใช้กับนักเรียนระดับใด ใช้เครื่องมืออะไร มีวิธีการอย่างไร ใช้วัสดุอุปกรณ์อะไร การดำเนินการจะเป็นไปในรูปใด มีสิ่งใดที่จะช่วยอำนวยความสะดวกได้บ้าง และปรัชญาในการสอนจะเป็นไปในแนวใด
3. ขึ้นปรับสถานการณ์เข้าสู่ปัญหา เพื่อให้ปัญหานั้นเป็นไปตามวัตถุประสงค์ ต้องอาศัยสภาพการณ์ที่พิจารณาแล้วว่า เหมาะสมกับปัญหาหรือเลือกวิธีการที่จะช่วยนำปัญหาไปสู่จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้
4. ขึ้นกำหนดวัตถุประสงค์เฉพาะ โดยกำหนดวัตถุประสงค์ให้อยู่ในรูปของพฤติกรรมที่สามารถวัดได้
5. ขึ้นกำหนดเกณฑ์การวัดผล ซึ่งจะใช้วัดพฤติกรรมของผู้เรียนโดยแบ่งเกณฑ์การวัดออกเป็น 2 แบบคือ เกณฑ์การวัดผลขั้นสุดท้ายในการเรียน และเกณฑ์การวัดระดับความสามารถที่เปลี่ยนแปลงไป
6. ขึ้นเสนอผลของสถานการณ์จำลอง
7. ขึ้นการเลือกชนิดของเครื่องมือ ที่จะนำมาเป็นส่วนประกอบในสถานการณ์จำลอง เช่น ใช้เครื่องช่วยสอน หนังสืออ่านประกอบอื่น ๆ เกม หรือการแสดงบทบาท เป็นต้น
8. ขึ้นพัฒนาสถานการณ์จำลองโดยเลือกใช้สื่อหลาย ๆ อย่างมาใช้ แล้วจึงเลือกเอาสื่อที่มีคุณภาพที่สุดมาเป็นเครื่องมือ
9. ขึ้นพัฒนาระบบของสถานการณ์จำลอง โดยพิจารณาหาข้อบกพร่องในแต่ละขั้นตอน เพื่อนำไปแก้ไขให้สถานการณ์จำลองที่สร้างขึ้นมีความสมบูรณ์ที่สุด
10. ขึ้นทดลองใช้สถานการณ์จำลอง เพื่อหาข้อจำกัดของสถานการณ์จำลองที่สร้างขึ้น อาจทดลองกับนักเรียนกลุ่มเล็ก หรือแบบตัวต่อตัว โดยให้ผู้ได้รับการทดสอบทำเครื่องหมายในที่ที่เป็นปัญหา หรือเปิดโอกาสให้อภิปรายกับผู้สร้างโดยตรง

11. ขึ้นเปลี่ยนแปลงแก้ไขสถานการณ์จำลอง หลังจากการทดลอง ถ้าหากพบข้อบกพร่อง ต้องทำการปรับปรุงให้เหมาะสม
12. ขึ้นใช้สถานการณ์จำลองเป็นอุปกรณ์หรือกิจกรรมในการสอนจริง ซึ่งผู้สร้างจะต้องดูประสิทธิภาพของสถานการณ์จำลองนั้นด้วย
13. ขึ้นปรับปรุงเปลี่ยนแปลง ให้สถานการณ์จำลองเหมาะสมกับสภาพการณ์ในอนาคต ในการนำสถานการณ์ไปใช้เป็นส่วนหนึ่งของการสอนนั้น มักจะพบการเปลี่ยนแปลงของสภาพการณ์ในการสอนจริงอยู่เสมอ จึงต้องปรับปรุงและเตรียมสถานการณ์จำลองให้ทันสมัยอยู่เสมอ

4.5 ขั้นตอนการสอนโดยวิธีใช้สถานการณ์จำลอง

การสอนโดยวิธีใช้สถานการณ์จำลองมีขั้นตอนในการดำเนินการสอน ดังนี้
(กรมวิชาการ. 2525 : 267 - 269) คือ

1. ครูพนักเรียนเพื่ออธิบายถึงการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น หนังสือสำหรับการค้นคว้า หนังสือพิมพ์ บทความจากวารสาร เอกสารต่าง ๆ ซึ่งควรเป็นปัจจุบัน และทันต่อเหตุการณ์ ครูชี้แจง แนะนำแหล่งข้อมูล เช่น ห้องสมุด ครอบกรายชื่อหนังสือที่ใช้ในการอ้างอิง ภาพยนต์ หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องในเรื่องต่าง ๆ
2. ให้นักเรียนศึกษาข้อมูลต่าง ๆ จากแหล่งข้อมูลที่ครูแนะนำ
3. ครูแนะนำวิธีการเรียน โดยวิธีใช้สถานการณ์จำลองโดยเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างสั้น ๆ และมอบบทบาทซึ่งจะบอกเพียง 3 - 4 ประโยคสั้น ๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ เลือกแบบใคร มีจุดมุ่งหมายอะไร และบอกถึงประวัติ อุปนิสัยของบุคคลที่เลือกแบบในเรื่องพอสังเขป
4. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม และให้ผู้รับอาสาแสดงบทบาท เลือกบทบาทแล้วแยกย้ายไปฝึกซ้อม เพื่อให้การแสดงเป็นไปอย่างสมจริง
5. ให้นักเรียนดูการแสดงบทบาท และสมาชิกในแต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายให้ ข้อคิดเห็น โดยนำเอาความรู้ที่ได้จากการศึกษาข้อมูล (ตามขั้นตอนในข้อ 2) มาประกอบการตัดสินใจ และร่วมกันทำข้อสรุป
6. ให้ตัวแทนของแต่ละกลุ่มออกมารายงานข้อสรุปต่อชั้นเรียน และให้นักเรียนทั้งชั้นร่วมกันวิจารณ์ เพื่อประเมินผลข้อสรุปของแต่ละกลุ่ม พร้อมทั้งให้แนวทางในการปรับปรุงแก้ไข
7. ให้นักเรียนเขียนวิจารณ์ถึงข้อดีและข้อเสียของการแสดง การจัดอุปกรณ์ และข้อเสนอแนะ เพื่อปรับปรุงในคราวต่อไป

8. ครูและนักเรียนร่วมกันวิเคราะห์พฤติกรรมของผู้แสดงบทบาทในสถานการณ์จำลอง โดยมีลำดับขั้นดังนี้

8.1 ให้นักเรียนผู้แสดงบทบาทแต่ละคนเล่าถึงความรู้สึกในการแสดง และเหตุผลที่แสดงพฤติกรรมนั้นออกมา

8.2 ให้นักเรียนที่เป็นผู้วิเคราะห์พฤติกรรมของผู้แสดง

8.3 ครูและนักเรียนทั้งหมดร่วมกันสรุปปัญหา และวิเคราะห์สาเหตุ ในสถานการณ์จำลอง เพื่อนำมาอภิปรายกันจะทำให้นักเรียนเข้าใจสถานการณ์ที่เป็นจริงในสังคมยิ่งขึ้น

4.6 วิธีการเสนอสถานการณ์จำลอง

สุภา กิจจาทร (2519 : 197) กล่าวถึงการเสนอสถานการณ์จำลองต่อผู้เรียนไว้ดังต่อไปนี้

1. ให้ดูรูปภาพแล้วเล่าเรื่องประกอบ
2. ให้ดูรูปภาพซึ่งเรียงลำดับตามเหตุการณ์
3. ให้ดูภาพยนตร์ที่เกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น
4. ให้ดูการแสดงบทบาท (Role-Playing)
5. เล่าให้ฟังถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้นหรือใช้กรณีตัวอย่าง (Case Study)
6. ให้ดูจากสถานที่ที่ตกแต่งเหมือนสถานที่จริง และมีการแสดงบทบาทประกอบ

(Props หรือ Mock-Up)

4.7 ข้อเสนอแนะสำหรับการสร้างสถานการณ์จำลอง

ผู้สอนควรสร้างสถานการณ์จำลองให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริงที่สุด และสถานการณ์จำลองนั้น ๆ อาจเกิดขึ้นได้เสมอ นอกจากนั้น สถานการณ์ที่สร้างขึ้นต้องไม่ยากหรือซับซ้อนจนเกินความสามารถของผู้เรียน เมื่อได้ฝึกหัดแล้วผู้เรียนสามารถมองเห็นประโยชน์ที่จะนำไปใช้ได้ สถานการณ์จำลองที่สร้างขึ้น จะเป็นที่น่าสนใจหรือไม่ย่อมขึ้นอยู่กับสิ่งต่อไปนี้ (สุภา กิจจาทร. 2519 : 196) คือ

1. สถานการณ์นั้นเหมือนหรือใกล้เคียงกับความจริงมากเพียงไร
2. สถานการณ์นั้น สามารถคลุมไปถึงเหตุการณ์สำคัญที่เป็นจริงได้กว้างขวางเพียงใด
3. มีความยากง่ายที่ผู้เรียนเข้าใจถึงสถานการณ์นั้นเพียงใด
4. ช่วยกระตุ้นให้ผู้อยู่ในสถานการณ์นั้นได้ใช้ประสบการณ์เดิมมาเป็นเครื่องมือตัดสินใจได้เพียงใด

ตัดสินใจได้เพียงใด

5. สามารถนำประสบการณ์จากการฝึกในสถานการณ์นั้น ไปเป็นเครื่องช่วยแก้ปัญหาในชีวิตจริงได้มากขึ้นเพียงใด

4.8 ประโยชน์ที่ได้รับจากการใช้สถานการณ์จำลอง

การใช้สถานการณ์จำลองในการเรียนการสอน ให้ประโยชน์ดังต่อไปนี้ (สุภา กิจจาพร. 2519 : 196)

1. ช่วยให้ผู้เรียนเผชิญกับปัญหามากมายในระยะเวลาอันจำกัด
2. ช่วยให้ผู้เรียนตื่นตัว ให้ความร่วมมือ และกล้าแสดงความคิดเห็น
3. ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความร่วมมือโดยไม่คิดถึงการแข่งขัน
4. ช่วยให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการเรียน แม้แต่ผู้ที่ไม่กระตือรือร้น
5. ช่วยให้ผู้เรียนได้พบกับสถานการณ์ก่อนที่จะเกิดขึ้นในชีวิตจริง
6. ช่วยทำให้ปัญหาที่ยุ่งยากเป็นปัญหาที่ง่ายขึ้น
7. เปลี่ยนแปลงบทบาทของครูจากผู้สอน เป็นเพียงผู้แนะนำทาง
8. เป็นวิธีถ่ายทอดความรู้อย่างมีระบบ
9. มีประโยชน์ต่อการใช้ เป็นแนวทางในการตัดสินใจปัญหาต่อ ๆ ไป
10. การตัดสินใจปัญหาของผู้เรียนแม้จะผิดพลาดก็ไม่ทำให้มีผลเสียหายเกิดขึ้น

นอกจากนั้น ครูแชงค์ (Cruichshank. 1972 : 17 - 19) ได้กล่าวถึงส่วนดีที่ได้รับจากการใช้สถานการณ์จำลองในการเรียนการสอนไว้ ดังนี้

1. ใช้เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ ซึ่งแสดงออกมาภายใต้สถานการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง
2. จากการปฏิบัติการของผู้เรียนในสถานการณ์จำลอง จะสามารถบอกได้ว่า เขาได้นำหลักการหรือทฤษฎีต่าง ๆ ที่ได้เรียนมาแล้วนำมาใช้แค่ไหน อย่างไร
3. เป็นวิธีการให้ประสบการณ์แก่ผู้เรียน โดยที่ประสบการณ์นั้น ๆ ไม่อาจมีโดยตรงในขณะที่ศึกษาอยู่ในสถานศึกษา เช่น การแก้ปัญหาซึ่งปรากฏในชีวิตจริงในสังคม การสร้างสถานการณ์จำลองขึ้นมา จึงเป็นวิธีที่ทำให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการคิดหาวิธีแก้ปัญหาเหล่านั้น
4. เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประสบเฉพาะความเป็นจริงที่เลือกสรรแล้ว ซึ่งมีระดับความยากง่าย และความสลับซับซ้อนที่เหมาะสมกับพื้นฐานของผู้เรียน
5. ผู้เรียนจะได้มีประสบการณ์ได้ฝึกในสิ่งที่ถ้าเป็นสภาพแท้จริงแล้วจะเสี่ยงภัยอันตรายมาก แต่เมื่อสถานการณ์นั้นถูกจำลองมา ผู้เรียนจะสามารถฝึกและมีประสบการณ์ได้โดยไม่มีความเสี่ยงใด ๆ

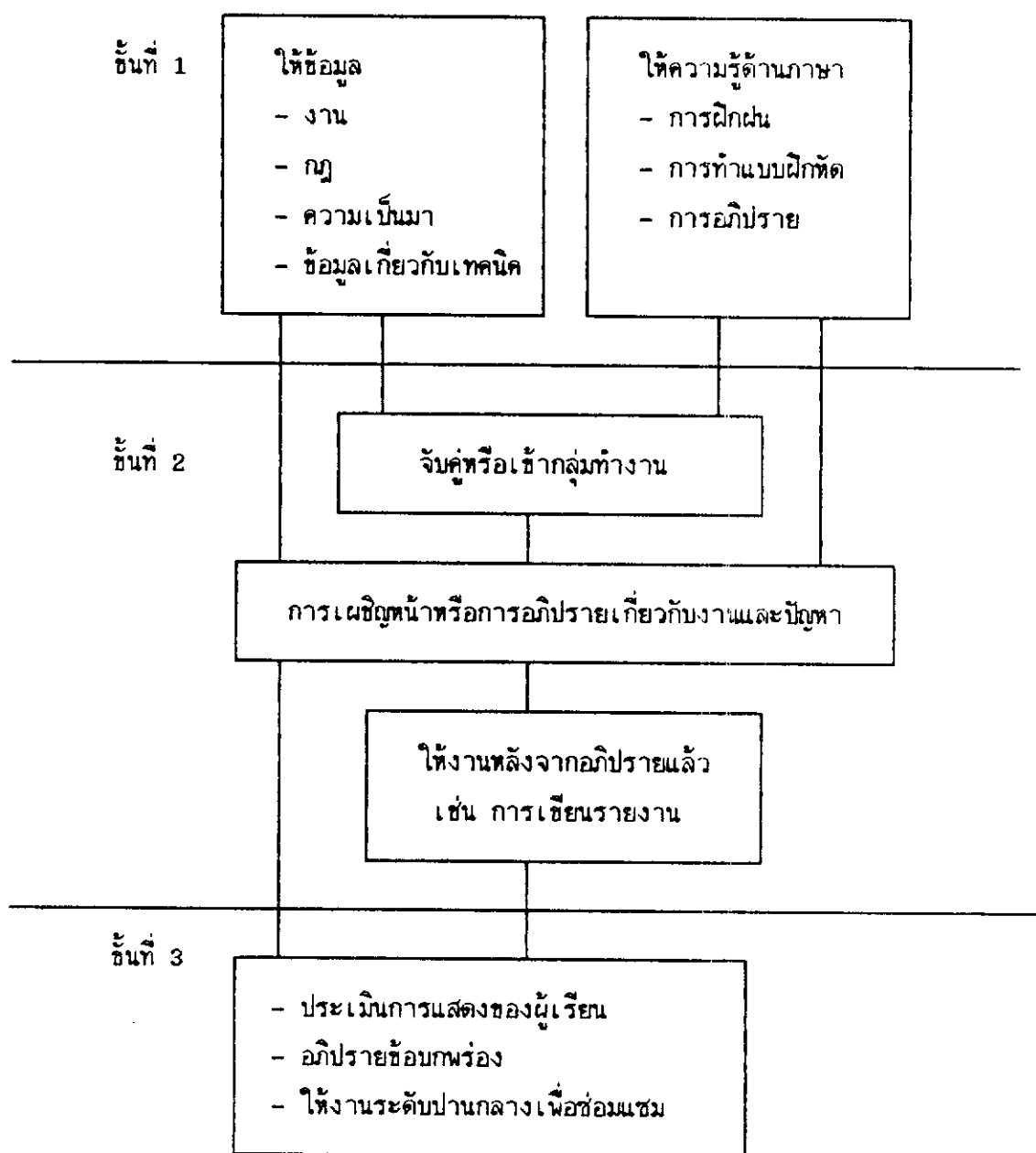
6. เป็นวิธีการที่ทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางสติปัญญา และทางอารมณ์ได้ดีกว่าวิธีสอนใด ๆ

4.9 สิ่งสำคัญที่ควรคำนึงถึงในการสร้างสถานการณ์จำลอง

ในการสร้างสถานการณ์จำลอง มีสิ่งสำคัญที่ควรคำนึงถึง ดังต่อไปนี้ คือ

1. บทบาทของครู หรือหน้าที่ของครู จะเปลี่ยนไปเป็นผู้ควบคุม (Controller) คือ คอยสังเกต ช่วยเหลือ และรับผิดชอบเฉพาะกลไกที่จะใช้ เป็นคนกำหนดว่าจะเริ่มและยุติเมื่อไหร่จะส่งเอกสารอย่างไร ใครเป็นใครและจะนั่งตรงไหน ส่วนสมาชิกจะเป็นผู้ตัดสินใจในการแก้ปัญหา

2. โครงสร้างสถานการณ์จำลองนั้น โจนส์ (Jones. 1982 : 11 - 12) ได้กล่าวไว้ว่า โครงสร้างหรือองค์ประกอบของสถานการณ์จำลอง จะประกอบด้วย 3 ส่วน คือ คำชี้แจงหรือการให้คำเรื่อง (Briefing) การแสดง (Acting) และการสรุป (Debriefing) ซึ่งสเตอร์ทริดจ์ (Sturtridge. 1977 : 33) ได้เขียนโครงสร้างอันแสดงถึงขั้นตอนในการจัดสถานการณ์จำลองในชั้นเรียน ดังนี้

ภาพประกอบ 1 แผนภูมิโครงสร้างสถานการณ์จำลอง

3. การใช้สถานการณ์จำลอง ควรใช้หลังจากที่ผู้เรียนได้ผ่านการฝึกแสดงบทบาทสมมติมาบ้างแล้ว ความยากง่ายของภาษาที่ใช้ และสถานการณ์จะต้องเหมาะสมกับระดับผู้เรียน ครูจึงควรเริ่มใช้สถานการณ์ที่ง่าย ๆ ก่อนเพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน

4.10 เอกสารที่เกี่ยวข้องสถานการณ์จำลองในการสอนภาษา

โฮลเดน (Holden. 1981 : 5) พูดถึงกิจกรรมสถานการณ์จำลองไว้ว่า ครูทำหน้าที่เป็นผู้ควบคุม และนำของจริงต่าง ๆ เช่น แผนที่ รายการอาหาร เทปบันทึกเสียง ประกาศโฆษณา เป็นต้น มาเป็นสื่อในการกระตุ้นผู้เข้าร่วมสถานการณ์นั้น ให้ใช้ทักษะทางภาษาทุกด้านในการรับข้อมูลพร้อม ๆ กัน โดยผู้เข้าร่วมสถานการณ์แต่ละคนจะได้รับบัตรแสดงขอบข่ายหน้าที่ความรับผิดชอบ และข้อมูลที่จำเป็นเพิ่มเติมซึ่งจะไม่เหมือนกัน เป็นข้อมูลที่กำหนดงานเพื่อให้ผู้เข้าร่วมสถานการณ์ทุกคนปฏิบัติ ซึ่งทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ ซึ่งกันและกันโดยมีวัตถุประสงค์ที่จะแลกเปลี่ยนข้อมูลเพื่อให้บรรลุหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ผู้เข้าร่วมสถานการณ์จึงต้องใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเหมือนกับสถานการณ์ในชีวิตจริงมากที่สุด

สเตอร์ทริดจ์ (Sturtridge. 1977 : 31 - 34) กล่าวว่า ในสถานการณ์จำลอง ผู้เข้าร่วมต้องใช้วิจารณญาณของตนเองในการที่จะใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยจะต้องคิดเองว่าจะพูดอะไรและพูดกับใคร เลือกใช้หน้าที่ในการสื่อความหมายและทำเนียบภาษาให้เหมาะสมกับบทบาทของตนเอง และบทบาทของผู้ที่จะมีปฏิสัมพันธ์ด้วย โดยมีวัตถุประสงค์ร่วมกัน ซึ่ง เคอร์ (Kerr. 1977 : 9 - 10) ได้ให้ความคิดเห็นว่าสถานการณ์จำลองเป็นกิจกรรมที่สามารถนำมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพเพราะ

1. ในกิจกรรมสถานการณ์จำลองนั้น ผู้เข้าร่วมสถานการณ์ได้ฝึกใช้ภาษาในการสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกันอย่างมีวัตถุประสงค์

2. ในกิจกรรมสถานการณ์จำลองผู้เข้าร่วมสถานการณ์ได้ใช้ทักษะทั้งสี่ผสมผสานกัน เช่น ต้องใช้ทักษะในการอ่านและฟังคำสั่ง ข้อมูล ใช้ทักษะในการพูดเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน และใช้ทักษะในการเขียนเพื่อกรอกแบบฟอร์มหรือจดบันทึกความจำต่าง ๆ ซึ่งผลของการใช้ทักษะทั้งสี่ผสมผสานกันนี้ ทำให้สามารถทำกิจกรรมสถานการณ์จำลองได้เป็นที่น่าสนใจ และได้รับแรงจูงใจอย่างมากในการทำกิจกรรม ความประหม่าจะลดลง และจะรู้สึกว่าการใช้นาฬานั้นใกล้เคียงกับการใช้ภาษาในชีวิตจริง

วอล์คเกอร์ (Walker. 1977 : 3) กล่าวถึงการใช้สถานการณ์จำลองในการฝึกภาษาว่า สถานการณ์จำลองสามารถช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะทางภาษาในการสื่อสาร และสร้างความเข้าใจในการสื่อสารได้อย่างลึกซึ้ง เพราะได้ฝึกใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ที่จำลองมาจากสถานการณ์ที่ต้องใช้ทักษะทางภาษาจริง ๆ ในชีวิต

ในสถานการณ์จำลองที่ใช้สำหรับการเรียนภาษานั้น การทำให้นักเรียนมีปฏิริยาร่วมมีความสำคัญมากกว่าสิ่งอื่น ๆ ดังนั้น สิ่งสำคัญในการกำหนดขอบเขต และเลือกสถานการณ์จำลองควรให้เป็นสถานการณ์ที่มีการกระตุ้นให้นักเรียนมีการตอบสนอง สอดคล้องกับเหตุการณ์ และให้นักเรียนมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ตลอดเวลา (Jones. 1982 : 114)

กระบวนการของสถานการณ์จำลองในการสอนภาษาควรประกอบด้วยขั้นตอน ดังนี้คือ (Jones. 1982 : 114)

1. จัดเรียงลำดับก่อนหลังของวัตถุประสงค์แต่ละสถานการณ์
2. ประเมินความสามารถที่เป็นจุดเด่นในการใช้ภาษาของนักเรียนแต่ละคน
3. กำหนดขอบเขตของสถานการณ์รวมทั้งเรื่องราวต่าง ๆ ในสถานการณ์นั้น
4. ตรวจสอบและพิจารณาส่วนประกอบต่าง ๆ ของสถานการณ์จำลอง เช่น เวลา อุปกรณ์ จำนวนคน เนื้อที่ ที่ว่าง การจัดระบบ และอื่น ๆ
5. เมื่อจัดเตรียมทุกอย่างพร้อมแล้ว ก็ให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรม
6. ให้พิจารณาว่ามีอะไรที่จะต้องปรับปรุงอีกหรือไม่ แต่ให้ระลึกไว้ในใจเสมอว่าการปรุงแต่งที่มากเกินไป จะทำให้สถานการณ์เปลี่ยนแปลงไปไม่เป็นไปตามธรรมชาติ

โจนส์ (Jones. 1982 : 115) ได้ให้ข้อเสนอแนะสำหรับการใช้สถานการณ์จำลองในการสอนภาษาไว้ ดังนี้

1. ขั้นตอนแรกหัวใจสำคัญอยู่ที่ครู ครูสามารถทำตัวเองให้เข้าไปมีส่วนร่วมได้ดีเพียงใด ประสบการณ์ของครูก็เป็นสิ่งจำเป็นในการที่จะให้บทบาท และสรุปบทเรียน
2. สำหรับนักเรียนที่ยังใหม่ต่อเทคนิคของสถานการณ์จำลอง มักจะหลีกเลี่ยงการแสดงบทบาทที่ไม่สมควร และแสดงออกไม่เป็นไปตามธรรมชาติของตัวเองจริง ๆ
3. ถ้ามีข้อสงสัยอย่าให้บทบาทย่อ ๆ แต่ให้เน้นในการอธิบายเรื่องราว และองค์ประกอบของสถานการณ์จำลอง อธิบายว่าใครเป็นใคร ใครนั่งตรงไหน
4. บทบาทต่าง ๆ ควรถูกกำหนดโดยการสุ่ม
5. บทบาทที่สำคัญจะต้องใช้ผู้มีส่วนร่วม 2 คน หมายถึงในเรื่องควรให้มีบุคคลสำคัญตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป
6. ถ้าในสถานการณ์จำลองมีหลายขั้นตอน ครูควรพิจารณาให้เรื่องย่อสั้น ๆ ในแต่ละขั้นตอน คิดว่าที่จะให้เรื่องย่อทั้งหมดทีเดียวในครั้งแรกที่เริ่มเรื่อง
7. ถ้าสถานการณ์จำลองเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติที่เป็นพิธีการ เช่น เป็นรัฐสภาเป็นคณะกรรมการ เป็นต้น กฎที่จำเป็นเกี่ยวข้องกับกระบวนการปฏิบัติในการพูดและการลงคะแนนเสียง ควรจะมีการอภิปรายร่วมกันกับนักเรียน และตัดสินใจก่อนที่จะเริ่มแสดงบทบาทว่าจะปฏิบัติในรูปใด

4.11 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง

มีผู้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง ทั้งต่างประเทศ และในประเทศ ซึ่งพอสรุปได้ ดังนี้

งานวิจัยในต่างประเทศ

เบเกอร์ (Baker. 1966 : 135) ได้ทำการเปรียบเทียบวิธีสอนวิชาประวัติศาสตร์อเมริกัน โดยใช้วิธีสอนแบบสถานการณ์จำลองกับวิธีการสอนแบบบรรยายผลการทดลองสรุปได้ว่านักเรียนที่เรียนวิชาประวัติศาสตร์อเมริกันโดยใช้สถานการณ์จำลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีแบบบรรยายอย่างมีนัยที่ระดับ .05 นอกจากนั้น ยังพบว่าสถานการณ์จำลองเป็นวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพมากกว่า และทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติต่อการเรียน และมีความคงทนในการเรียนดีกว่าวิธีการสอนแบบบรรยาย

สเตอร์ทริดจ์ (Sturtridge. 1977 : 32 -34) ได้ทดลองใช้สถานการณ์จำลองสอนนักศึกษาวิชาเศรษฐศาสตร์ ในหลักสูตรทักษะทางการเรียนในระดับมหาวิทยาลัย ในการดำเนินการสอน เขาได้แบ่งลำดับขั้นตอนการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองเป็น 3 ขั้น คือ

- ขั้นที่ 1 สอน คือให้ข้อมูล และฝึกทักษะทางภาษา
- ขั้นที่ 2 ให้ทำงานกลุ่ม หรือทำงานเป็นคู่
- ขั้นที่ 3 อภิปรายผล สรุป และให้ข้อมูลย้อนกลับ

จากการทดลองครั้งนี้ สเตอร์ทริดจ์ พบว่า สถานการณ์จำลองไม่ใช่กิจกรรมเพื่อความสนุกสนานเท่านั้น แต่เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาสามารถใช้ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน ในลักษณะผสมผสานกัน ซึ่งสามารถใช้ได้ในสถานการณ์ที่เป็นจริง

✓ แชมเบอร์ส (Chambers. 1980 : 161 - 163) ได้เปรียบเทียบการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองกับการสอนแบบธรรมชาติ โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะฝึกภาษาอังกฤษให้กับผู้ขายตัวเครื่องบิน ผลการทดลองพบว่า การสอนแบบธรรมชาติซึ่งครูจะแบ่งเนื้อหาภาษาอังกฤษออกเป็นตอน ๆ ตามหน้าที่ในการสื่อความหมาย (Communicative Function) แล้วสอนฝึกทักษะต่าง ๆ ให้จบเป็นช่วง ๆ นั้น ไม่เหมาะสมกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และยังพบว่า การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองนั้น ทำให้สะดวกและประหยัดกว่าการนำนักเรียนไปฝึกใช้ภาษาอังกฤษในห้องขายตัวเครื่องบินจริง นอกจากนี้ ยังทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะพยายามใช้ภาษาอังกฤษติดต่อสื่อสาร และสามารถติดต่อสื่อสารกันได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วย

งานวิจัยในประเทศ

หะชันน่า นงคียห์ล้า (2530 : 52) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยและเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองกับวิธีสอนตามคู่มือครูโดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 35 คน ใช้เวลาทดลอง

14 คาบ พบว่า นักเรียนที่เรียนวิชาภาษาไทยที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองและวิธีสอนตามคู่มือครู มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยและเจตคติต่อวิชาภาษาไทยไม่แตกต่างกัน

ชัยวัฒน์ จันทรงสี (2529 : 33) ศึกษาเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเทคนิค ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 กลุ่ม ที่เรียนโดยใช้เกมกับกลุ่มที่เรียนโดยใช้สถานการณ์จำลอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาวิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพ ๔ แผนกการโรงแรมที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ 6 (อ 314) รอบเช้าจำนวน 56 คน ใช้เวลา 11 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ ผลการวิจัยปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งหมายถึงการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการสอนโดยใช้เกม

คึกฤทธิ์ บุขบา (2526 : 60 - 62) ศึกษาผลการสอนวิชาสังคมศึกษาโดยวิธีใช้สถานการณ์จำลองและวิธีที่ไม่ใช้สถานการณ์จำลอง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติต่อการสอนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของ วันทนา นิยมจันทร์ (2528 : 65) ที่ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคงทนในการเรียนรู้และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโครงงานวิทยาศาสตร์ โดยวิธีสอนที่ใช้สถานการณ์จำลองกับวิธีแบบปกติ ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุคนธ์ พงศ์วัฒนาวิจิตร (2528 : 40) ที่ศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต หน่วย "การสื่อสารในปัจจุบัน" ด้วยวิธีสร้างสถานการณ์จำลองกับการสอนปกติ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการศึกษาพบว่า ผลการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสร้างสถานการณ์จำลองกับการสอนปกติ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สมบูรณ์ เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา (2525 : 56) ได้ศึกษาเปรียบเทียบกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการสอนแบบใช้ และไม่ใช้สถานการณ์จำลอง ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มที่เรียนด้วยการสอนแบบใช้สถานการณ์จำลองสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้สถานการณ์จำลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ วรณา เลิศชัยนติ (2528 : 53) ที่ศึกษาผลการสอน โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อแนวคิดกับปัญหา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งพบว่า นักเรียนที่เรียนวิชาสังคมศึกษาด้วยการสอน โดยใช้สถานการณ์จำลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนตามคู่มือการสอนสังคมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วิไลวรรณ ตรีศรี (2518 : 239) ทดลองสอนวิชาสังคมศึกษาโดยใช้การสร้างสถานการณ์จำลองกับนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 80 คน สำหรับครูช่วยสอนชาวเขา ผลการทดลองพบว่า ผู้เข้ารับการอบรมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

✓ แม้นมาศ สีสัตยกุล (2516 : 35) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแบบโครงสร้างกับแบบสถานการณ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิต-จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีแบบโครงสร้างและแบบสถานการณ์ โดยนำเนื้อหาในหนังสือ The Oxford English Course for Thailand Book I บทที่ 13 - 16 มาเตรียมเป็นบทเรียนที่จะสอนด้วยวิธีสอนทั้งสองแบบเนื้อหาแบบโครงสร้างจะเรียงลำดับไวยากรณ์และรูปศัพท์จากง่ายไปหายาก และนำเนื้อหาเนื้มาสร้างเป็นบทสนทนาตามสถานการณ์ โดยไม่คำนึงถึงลำดับความยากง่ายของไวยากรณ์และศัพท์ เพื่อให้สอนในวิธีสอนแบบสถานการณ์ใช้เวลาในการทดลอง 6 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากเอกสารและงานวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่า การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เผชิญกับสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง เพื่อให้ผู้เรียนได้ร่วมกันแก้ปัญหาที่สมมุติขึ้น ซึ่งจะทำให้ได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์ มีอิสระที่จะใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารและเปลี่ยนข้อมูลกัน และทำให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะร่วมกิจกรรม อีกทั้งยัง เป็นการสะดวกและประหยัดมากกว่าที่จะนำผู้เรียนออกไปศึกษาในสถานที่เป็นจริง

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นก็ตาม แต่ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ที่ผู้สอนได้ใช้วิธีสอนแบบเก่า ที่ยึดตัวครูเป็นศูนย์กลาง และผู้เรียนไม่มีโอกาสได้แสดงออกมากเท่าที่ควรนั้น ย่อมทำให้ผู้เรียนขาดความเชื่อมั่นในการแสดงออก และการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ทำให้การแสดงบทบาทหรือปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียนขาดความต่อเนื่อง และส่งผลทำให้การเรียนรู้และการรับรู้อาษาไม่ประสบผลสำเร็จได้

จึงอาจกล่าวได้ว่า ความต่อเนื่องของการปฏิสัมพันธ์ และการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น มีความสำคัญอย่างยิ่ง ในอันที่จะส่งผลให้การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองประสบผลสำเร็จตามจุดประสงค์ ซึ่งผู้เรียนที่ยังไม่มีประสบการณ์เดิมและปัจจัยป้อนอย่างเพียงพอ จะต้องได้รับการช่วยเหลือ เพื่อให้สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ตามความต้องการ

5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการปฏิสัมพันธ์

5.1 ความหมายของการปฏิสัมพันธ์ (Interaction)

ธิบัท และเคลลีย์ (Thibaut and Kelley. 1959 : 1) อธิบายความหมายของการปฏิสัมพันธ์ว่า "ปฏิสัมพันธ์" หมายถึง การที่บุคคลหนึ่งแสดงพฤติกรรมอย่างหนึ่งอย่างใดออกมา ซึ่งจะมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมของอีกคนหนึ่ง พฤติกรรมที่แสดงออกนี้อาจเป็นการสื่อสารที่ใช้คำพูดหรือการกระทำได้

วัตสัน และ ฮิลล (Watson and Hill. 1984 : 88) ได้กล่าวถึงความหมายของการปฏิสัมพันธ์ว่า เป็นการกระทำหรือการสื่อสารระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป หรือระหว่างกลุ่มสังคมตั้งแต่สองกลุ่มขึ้นไป โดยการกระทำหรือการสื่อสารนั้นอาจเป็นพฤติกรรมที่ใช้วาจา หรือพฤติกรรมที่ไม่ใช้วาจาก็ได้

จากคำจำกัดความดังกล่าว พอสรุปได้ว่า ปฏิสัมพันธ์ หมายถึง การที่บุคคลตั้งแต่สองขึ้นไป มีความสัมพันธ์กัน และได้แสดงพฤติกรรมที่มีผลกระทบต่อพฤติกรรมของกันและกัน พฤติกรรมดังกล่าวนี้ อาจจะเป็นการสื่อสารทางวาจา หรือการกระทำก็ได้

5.2 บรรยากาศที่เหมาะสมของการปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน

บรรยากาศ หมายถึง ภาวะทางอารมณ์ทั่ว ๆ ไป ที่เกิดจากปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างบุคคลในกลุ่มที่มีการพบปะเผชิญหน้ากันอยู่เสมอ ๆ และเป็นสิ่งที่จะแสดงถึงการยอมรับซึ่งกันและกันของสมาชิกภายในกลุ่ม ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายและความต้องการของแต่ละคน บรรยากาศในชั้นเรียนเป็นลักษณะของชีวิตหรือกำลังใจ (Classroom Morale) ซึ่งหมายถึง ความรู้สึกทั่ว ๆ ไป ของครูและนักเรียน ในด้านการเป็นมิตรต่อกัน การร่วมมือกัน และความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน ลอเรนซ์ (Lawrenz. 1976) ได้สรุปความหมายและขอบข่ายของบรรยากาศในชั้นเรียนไว้ว่า เป็นสภาพทางจิตและสังคม ซึ่งประกอบด้วยพฤติกรรมของครู ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนด้วยกัน อย่างไรก็ตาม พฤติกรรมที่ครู แสดงออกในชั้นเรียนนั้น มักจะมีเป้าหมายอยู่ที่ตัวนักเรียนโดยตรง พฤติกรรมของครูกับปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน จึงเป็นองค์ประกอบที่ไม่สามารถแยกออกจากกันได้โดยเด็ดขาด ในทางปฏิบัติจึงมักจะถือเป็นองค์ประกอบเดียวกัน ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนด้วยกันเองนั้นมีผลงานวิจัยแสดงให้เห็นว่า เกิดจากอิทธิพลของครูเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นบรรยากาศในชั้นเรียนโดยทั่ว ๆ ไป จึงได้แก่ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนเป็นหลักสำคัญ การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้กระทำอย่างกว้างขวาง ทั้งในแง่ประเภทหรือรูปแบบของบรรยากาศในชั้นเรียน ความสัมพันธ์ของบรรยากาศในชั้นเรียนกับคุณสมบัติต่าง ๆ ของผู้เรียน รวมทั้งการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน เพื่อเป้าหมายอย่างที่ต้องการให้มีขึ้นในตัวผู้เรียน

เกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียน (Classroom Climate) เลวิน และคนอื่น ๆ (ชีรวัดน์ นิจนตร. 2528 : 27 ; อ้างอิงมาจาก Lewin and others. 1959) ได้ทดลองศึกษา โดยสร้างบรรยากาศชั้นสามแบบ คือ แบบประชาธิปไตย แบบอัตตาธิปไตยและแบบปล่อยปละละเลย หลังจากนั้นจึงมีบุคคลและกลุ่มคนต่าง ๆ ได้จัดรูปแบบของบรรยากาศในชั้นเรียนไว้ ตามหลักเกณฑ์ และแนวคิดของแต่ละคน วิทฮอลล์ (ชีรวัดน์ นิจนตร. 2528 : 27 ; อ้างอิงมาจาก Withall. 1951) ได้แบ่งบรรยากาศในชั้นเรียนออกเป็น 2 แบบ คือ แบบที่ยึดครูเป็นศูนย์กลาง และแบบที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง แฟลนเดอร์ส (ชีรวัดน์ นิจนตร. 2528 ; อ้างอิงมาจาก Flanders. 1959) ได้วิเคราะห์พฤติกรรมทางวาจาของครู แล้วจัดแบ่งออกเป็นอิทธิพลทางตรงและอิทธิพลทางอ้อม (Direct and Indirect Influence) อย่างไรก็ตาม รูปแบบต่าง ๆ ของบรรยากาศในชั้นเรียนที่กล่าวมานี้ พอดีจัดเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ 2 ประเภท คือ บรรยากาศในชั้นเรียนที่เป็นประชาธิปไตยมาก กับบรรยากาศในชั้นเรียนที่เป็นประชาธิปไตยน้อย บรรยากาศแบบแรกเกิดจากการที่ครูปฏิบัติต่อนักเรียนอย่างเป็นมิตรให้ความรักความอบอุ่น และเป็นกันเองไม่มีการข่มขู่บังคับหรือลงโทษอย่างรุนแรง มีการยอมรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกตามความถนัด และความสนใจของแต่ละคนครูจะไม่ตามใจเด็กหรือเข้มงวดเกินไป แต่จะปฏิบัติต่อนักเรียนอย่างยุติธรรม และมีเหตุผลไม่ใช่อารมณ์เป็นเครื่องตัดสิน ส่วนบรรยากาศประเภทหลังจะมีลักษณะตรงกันข้าม คือครูยึดตัวเองเป็นหลักมีการข่มขู่บังคับให้นักเรียนปฏิบัติตาม โดยไม่ชี้แจงเหตุผล เมื่อมีความขัดแย้งก็ตัดสินด้วยอารมณ์ หรือกฎเกณฑ์ที่ตนพอใจ ไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น หรือมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ

จากผลการศึกษาค้นคว้า ของบุคคลและคณะบุคคลต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศ ชี้ให้เห็นตรงกันว่า บรรยากาศในชั้นเรียนที่เป็นประชาธิปไตยมาก มีผลต่อการเรียนรู้บุคลิกภาพ และลักษณะนิสัยที่ดีของผู้เรียนหลายประการ ดังเช่น วิทฮอลล์ และเลวิส (Withall and Lewis. 1971 : 42 - 43) ได้ทดลองให้เด็กนักเรียน เรียนเนื้อหาเดียวกัน แต่สร้างบรรยากาศให้ต่างกัน พบว่าเด็กในชั้นเรียนที่เป็นประชาธิปไตย ครูสนใจนักเรียนเป็นอันดับแรก เน้นให้เด็กได้แสดงบทบาทต่าง ๆ และลงมือแก้ปัญหาด้วยตนเอง ทำให้นักเรียนมีความวิตกกังวลน้อย สามารถแก้ปัญหาได้ดี และมีบุคลิกภาพทางอารมณ์ ส่วนนักเรียนในชั้นเรียนที่ยึดครูเป็นศูนย์กลางจะทำอะไรไม่ค่อยถนัด มีความวิตกกังวลสูง เนื่องจากครูชอบออกคำสั่ง และคอยบงการให้นักเรียนทำตามอยู่เสมอทำให้เด็กมีพฤติกรรมที่ถอยหนีเฉื่อยชาในด้านการเรียน แต่จะก้าวร้าวและเป็นปฏิปักษ์กับเพื่อนนักเรียนด้วยกัน รวมทั้งมีความลับสนทางอารมณ์ด้วย

ตั้งคิน และบิตเติล (ชิววัฒน์ นิเจนตร. 2528 ; อ้างอิงมาจาก Dunkin and Biddle. 1974 : 44) ได้ให้ความหมายของการปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในการเรียนการสอนว่าเป็นบรรยากาศของความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมของครู และพฤติกรรมของนักเรียนในชั้นเรียน โดยมีการตอบสนองซึ่งกันและกัน ซึ่งสอดคล้องกับ วิทฮอลล์ (ชิววัฒน์ นิเจนตร. 2528 : 28 ; อ้างอิงมาจาก Withhall. 1949 : 347) ที่กล่าวว่า ปฏิสัมพันธ์ในการเรียนการสอน คือ บรรยากาศของการแสดงพฤติกรรมร่วมกันของครูกับนักเรียนในชั้นเรียน

อัจฉรา ประไพตระกูล (2521 : 26) ได้กล่าวถึงวิธีสอนที่นักการศึกษาสนใจอยู่ในขณะนี้ว่า เป็นวิธีการสอนที่พยายามจะลดบทบาทในการพูดของครูให้น้อยลง เปิดโอกาสให้นักเรียน มีส่วนรวมในกิจกรรมการเรียนให้มากขึ้น ซึ่งจากผลการวิจัยพบว่า วิธีหนึ่งที่จะทำให้นักเรียนมีกำลังใจในการเรียน มีความปรารถนาที่จะร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน อยากรแสดงความคิดเห็นซักถามหรือร่วมอภิปรายก็คือการได้รับรางวัลหรือการเสริมกำลังใจในทางบวกจากครู ครูจึงควรวางโอกาสฝึกฝนวิธีเสริมกำลังใจที่ถูกต้อง ซึ่งอาจเป็นการเสริมกำลังใจด้วยถ้อยคำ ท่าทาง หรือสิ่งของ เพื่อช่วยในการปรับปรุงประสิทธิภาพการสอนของครู

ธำรงค์ดี พันธ์จักร์ (2523 : 18 - 22) ได้เสนอความเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในการเรียนการสอนไว้ ดังนี้

1. ครูสร้างบรรยากาศให้นักเรียนร่วมมือกันในการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนข้อมูล และมีความความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน
2. ถ้าครูจัดให้มีการแข่งขัน ควรตั้งรางวัลไว้ เพื่อกระตุ้นนักเรียนให้มีความกระตือรือร้นยิ่งขึ้น
3. ครูควรยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เพราะจะช่วยให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีในการเรียน การยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง หมายถึง การยอมรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน การจัดบทเรียน และกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้อง และตอบสนองความต้องการและความสนใจของผู้เรียน ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ จากผลการวิจัยพบว่า ครูที่ใช้วิธีสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางมีส่วนช่วยเสริมสร้างเจตคติที่ดี และความรู้สึกรับรองปลอดภัยให้แก่ผู้เรียน ผู้เรียนมีความวิตกกังวลน้อยลง และสามารถทุ่มเทความสนใจแก่บทเรียนได้เต็มที่

ส่วนปฏิสัมพันธ์ที่เหมาะสมในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น พยอม ธรรมบุตร (2523 : 66) ได้สรุปแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบันว่า เป็นแนวการสอนที่ไม่ยอมรับการเรียนการสอน ซึ่งมีครูเป็นศูนย์กลางและเป็นผู้มีบทบาทแต่ผู้เดียว แต่จะเป็นแนวการสอนที่นักเรียนเป็นศูนย์กลางและเป็นผู้มีบทบาทมากที่สุด ผู้เรียนจะมีโอกาสได้ร่วมกิจกรรมฝึกทักษะต่าง ๆ และจะเรียนรู้โดยการค้นพบด้วยตนเอง โดยมีครูคอยเป็นพี่เลี้ยง

จากแนวคิดเหล่านี้จะเห็นว่า การเรียนการสอนในปัจจุบัน โดยเฉพาะการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น เน้นที่ผู้เรียนเป็นสำคัญ กล่าวคือ ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ดังนั้น ปฏิสัมพันธ์ที่เหมาะสม ที่ควรเกิดขึ้นในห้องเรียนก็คือ นักเรียนมีพฤติกรรมมากกว่าครู ครูจะมีบทบาทในการพูดไม่ว่าจะเป็นการบรรยายหรือการออกคำสั่งน้อยลง แต่ใช้คำพูดที่เสริมสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนที่ดี เช่น พูดเสริมกำลังใจ ตั้งคำถามที่น่าสนใจให้มากขึ้น นักเรียนจะมีบทบาทสำคัญในกิจกรรมการเรียนการสอน โดยมีครูเป็นผู้สังเกตการณ์หรือให้ความช่วยเหลือผู้เรียนเมื่อจำเป็น

5.3 ปฏิสัมพันธ์ทางวาจากับการเรียนการสอน

ในการพัฒนาหลักสูตรนั้น การสอน คือ หัวใจของหลักสูตร หลักสูตรจะ ไม่สัมฤทธิ์ผลถ้าปราศจากการสอนของครู ดังนั้น ครูจึงเป็นตัวจักรสำคัญที่สุดในการนำหลักสูตรไปใช้ สมิตร์ คุณานุกร (พรเพ็ญ สุวรรณเดชา. 2532 - 2533 ; อ้างอิงมาจาก สมิตร์ คุณานุกร. 2518 : 132) เพราะการสอนของครูเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดที่จะทำให้ผู้เรียน ได้รับความรู้มีคุณสมบัติ และเจตคติตามที่หลักสูตรมุ่งหวังไว้ ครูจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบ 3 ประการ คือ ผู้เรียน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และบรรยากาศทางจิตวิทยาที่เอื้อต่อการเรียนรู้ องค์ประกอบทั้งสามประการนี้จะต้องดำเนินไปพร้อม ๆ กัน และเนื่องจากการเรียนการสอนเป็นกระบวนการที่ครูกับนักเรียนมีปฏิริยาโต้ตอบกันอยู่ตลอดเวลา มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ดังนั้น องค์ประกอบในด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน บรรยากาศในชั้นเรียน และนักเรียน จะเป็นเครื่องบ่งถึงเงื่อนไขหรือสถานการณ์ว่านักเรียนประสบความสำเร็จ หรือล้มเหลวต่อการเรียนรู้หรือไม่ (วิชัย วงษ์ใหญ่. 2521 : 37) ในการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนในชั้นเรียนนั้น พบว่า พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในการเรียนการสอนส่วนใหญ่ คือพฤติกรรมทางวาจา ซึ่ง บัตต์ (พรเพ็ญ สุวรรณเดชา. 2532 - 2533 ; อ้างอิงมาจาก Budd. n.d. : 104) ได้ให้ความเห็นว่า ประมาณร้อยละ 60 ของเวลาในชั้นเรียนเป็นเวลาของพฤติกรรมทางวาจาระหว่างครูกับนักเรียนทั้งสิ้น และพฤติกรรมทางวาจา เป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้อย่างมีความเชื่อมั่นสูงกว่า พฤติกรรมที่ไม่ได้แสดงออกมาทางวาจา หรือปฏิสัมพันธ์ทางวาจาระหว่างครูกับนักเรียนจึงได้แก่ การบรรยายของครู การพูดของนักเรียน การถาม และอื่น ๆ ที่เป็นการสนทนากันในชั้นเรียน

ปฏิสัมพันธ์ทางวาจา (Verbal Interaction) มีความสำคัญต่อการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนมาก เพราะกระบวนการเรียนการสอนเป็นกระบวนการที่ครูกับนักเรียนมีการโต้ตอบกันด้วยวาจาในลักษณะต่าง ๆ ตลอดเวลา ลักษณะความสัมพันธ์ทางวาจาซึ่งกันและกันเป็นปัจจัยสำคัญส่วนหนึ่งที่ทำให้การศึกษามีประสิทธิภาพตามวัตถุประสงค์ได้ (Flanders.

1970 : 3) และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในวงการศึกษของประเทศ ที่มีความก้าวหน้าทางการศึกษา เช่น อังกฤษ อเมริกา ได้ให้ความสนใจในเรื่องปฏิสัมพันธ์ทางวาจาของครูกับนักเรียนเป็นอันมาก ทั้งนี้ก็เพราะว่า

1. การแสดงออกด้วยวาจาอันดีของครูกับนักเรียนจะช่วยให้ครูกับนักเรียนมีความเข้าใจซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี
2. ช่วยให้การเรียนได้ผลดี มีการสื่อความหมายที่ถูกต้อง และเข้าใจกัน
3. นักเรียนรู้สึกสนใจในการที่จะรับความรู้ หรือความเข้าใจบทเรียน และแสดงความคิดเห็นโดยไม่หวาดกลัวครู
4. ช่วยให้นักเรียนมีความไว้วางใจในตัวครู และมีเหตุผล

นอกจากนี้ เบรตฟอร์ด (พรเพ็ญ สุวรรณเดชา. 2532 - 2533 ; อ้างอิงมาจาก Bradford. 1960 : 16) ได้ให้การสนับสนุนว่า ความสัมพันธ์ทางวาจา ระหว่างครูกับนักเรียนย่อมมีอิทธิพลซึ่งกันและกัน การแสดงออกทางวาจาซึ่งกันและกันในทางที่ดีจะช่วยแก้ปัญหาการเรียนการสอนในชั้นเรียนได้ และนอกเหนือจากนี้ นักจิตวิทยาชื่อ สกินเนอร์ (พรเพ็ญ สุวรรณเดชา. 2532 - 2533 ; อ้างอิงมาจาก Skinner. 1957 : 203) ก็ได้ให้ความสำคัญต่อพฤติกรรมทางวาจาว่า มีความสำคัญต่อการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก โดยเห็นว่า ปฏิสัมพันธ์ทางวาจา ระหว่างครูกับนักเรียนจะช่วยสร้างบรรยากาศที่เอื้ออำนวยให้นักเรียนเกิดเจตคติ ความสนใจ คำนึงถึงผลการเรียนรู้ที่นำไปตามจุดหมายได้

5.4 ประเภทของพฤติกรรมทางวาจา (Verbal Behavior)

แฟลนเดอร์ส (Flanders. 1970) ได้จำแนกพฤติกรรมทางวาจา ระหว่างครูกับนักเรียนออกเป็น 10 ประเภท ดังนี้

อิทธิพลทางอ้อม (Indirect Influence)

1. การยอมรับความรู้สึกของนักเรียน (Accepts Feeling) การยอมรับความรู้สึกของนักเรียน และแสดงออกทางวาจาในลักษณะที่เห็นอกเห็นใจ อาจจะเป็นความรู้สึกที่เราเห็นด้วยหรือไม่ก็ตาม
2. การชมเชยหรือสนับสนุนให้กำลังใจ (Praises or Encourages) การชมเชยหรือสนับสนุนการกระทำ (Action) หรือพฤติกรรม (Behavior) ของนักเรียน เช่น กล่าวคำว่า "ดีมาก" หรือ "พูดต่อไปซิ" หรือ การพูดตลกหรือให้กำลังใจ เป็นต้น
3. การยอมรับ หรือนำความคิดเห็นของนักเรียนมาใช้ (Accept or Use Ideas of Students) การยอมรับความคิดเห็นของนักเรียน การนำข้อเสนอแนะและความคิดเห็นของนักเรียนมาใช้ในการสอน การนำความคิดเห็นของนักเรียนมาพูดซ้ำให้นักเรียนทั้งชั้นได้ทราบ

และอธิบายสิ่งที่นักเรียนได้พูดให้ชัดเจนยิ่งขึ้น แต่ครูต้องไม่สอดแทรกความคิดเห็นของตนเองลงไป
มีฉะนั้น จะถือว่าเป็นพฤติกรรมประเภทที่ 5 (Shift to Category 5)

4. การตั้งคำถาม (Ask Questions) การตั้งคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาอาจปฏิบัติได้
โดยเรียกชื่อนักเรียนให้ตอบ

อิทธิพลทางตรง (Direct Influence)

5. การบรรยาย (Lecturing) การบรรยายด้วยการให้ข้อมูลที่เป็นจริง (Facts) หรือความคิดเห็นต่าง ๆ (Opinions) เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาหรือวิธีการต่าง ๆ การแสดงความคิดเห็นของครู การถามคำถามโดยไม่มุ่งหมายจะให้ตอบ แต่เพื่อให้จับใจ
คนฟัง (Rhetorical Questions)

6. การให้แนวทาง (Giving Directions) การชี้แนวทาง (Directions) การออกคำสั่ง (Commands) หรือคำสั่งที่มุ่งหมายให้นักเรียนปฏิบัติตาม (Comply)

7. การวิจารณ์หรือการใช้อำนาจของครู (Critizing or Justifying Authority) เป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงอำนาจหน้าที่ของครูในการเรียนการสอน เช่นการวิจารณ์
คำพูด การตักเตือน การให้นักเรียนออกจากห้อง หรือคำพูดเพื่อเปลี่ยนพฤติกรรมของนักเรียน
ให้เป็นไปตามที่ครูต้องการ

นักเรียนพูด (Student Talk)

8. นักเรียนพูด-ตอบคำถามของครู (Student Talk-Response) นักเรียนพูด
โดยการตอบคำถามของครู หรือนักเรียนพูดโดยครูเป็นผู้ริเริ่ม (Initiate) หรือชักชวน
(Solicit) ให้นักเรียนต้องพูด

9. นักเรียนพูด-ริเริ่ม (Student Talk-Initiation) นักเรียนเป็นผู้ริเริ่ม
ในการพูดเอง เช่น การถามครู หรือการแสดงความคิดเห็น

10. การเงียบหรือความสับสน (Silence or Confusion) การหยุด
ระหว่างพูดหรือหยุดคิด (Pauses) ซึ่งช่วงเวลาแห่งความเงียบหรือช่วงเวลาของความสับสนที่
สับสนนี้ ผู้สังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนไม่สามารถแยกพฤติกรรมนั้นว่าเป็นพฤติกรรมประเภทใด

อาจกล่าวได้ว่า การสร้างปฏิสัมพันธ์ทางวาจาที่ครูใช้พฤติกรรมทางวาจาโดยใช้อิทธิพล
ทางอ้อม ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการเรียนการสอนโดยตรง ดังนั้น หากครูได้สร้างบรรยากาศ
ในชั้นเรียนที่มีส่วนในการเสริมสร้างปฏิสัมพันธ์ทางวาจาระหว่างครูกับนักเรียนในทางที่ดีแล้ว
จะช่วยให้นักเรียนมีพฤติกรรมหรือผลสัมฤทธิ์ที่เป็นไปตามจุดมุ่งหมายได้ และการจัดสภาพการเรียน
การสอนในปัจจุบันนี้ก็ได้มุ่งเน้นที่จะให้นักเรียนกล้าแสดงออกในทางที่ถูกต้อง มีความคิดริเริ่ม
สร้างสรรค์ แสดงความคิดเห็นอย่างถูกต้อง มีความกระตือรือร้นในการแก้ปัญหา และปรับตัว

ให้เข้ากับสังคมได้ การให้ความสำคัญต่อปฏิสัมพันธ์ทางวาจา ระหว่างครูกับนักเรียนในชั้นเรียน จึงเป็นแนวทางการจัดสภาพการเรียนรู้การสอนที่มีความเหมาะสมกับสภาพการศึกษาในยุคปัจจุบัน มากที่สุดแนวทางหนึ่ง (ธรรมศักดิ์ มีอิสระ. 2526)

6. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

6.1 ความหมายของกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ หมายถึง แนวทางโดยเฉพาะที่ผู้ใหญ่ช่วยเหลือ หรือเพิ่มความสามารถเด็กเล็ก ๆ ให้นายามใช้ภาษาได้ในระดับที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ (Boyle and Perego. 1990 ; citing Bruner. 1978 ; Cazden. 1980) การเสริมต่อการเรียนรู้ อาจเกิดขึ้นได้ในสถานการณ์ที่เป็นธรรมชาติ ได้แก่ การสนทนาระหว่างแม่กับลูก เป็นการปฏิสัมพันธ์ที่แม่มีส่วนเพิ่มความสามารถด้านการใช้ภาษาของลูกได้โดยไม่ได้ตั้งใจ ซึ่งเป็นลักษณะของการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่เกิดขึ้นได้โดยทั่ว ๆ ไป เช่น ลูกพูดว่า "แม่ นก" แม่ตอบว่า "ใช่ นก" "นกอยู่บนรั้วใช่ไหม?" คำตอบของแม่มีส่วนที่ช่วยให้ลูกได้มีโอกาสใช้ภาษาเพิ่มออกไปอีก คือการตอบคำถามของแม่นั่นเอง จึงกล่าวได้ว่าแม่กำลังใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ อันเกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่เป็นไปโดยธรรมชาติ ที่ให้รูปแบบทางด้านภาษาแก่เด็ก (Boyle and Perego. 1990)

บรูเนอร์ (Bruner. 1978) ได้กล่าวว่า กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้จะทำให้เด็กสามารถใช้ภาษาได้เองในสถานการณ์ที่คล้าย ๆ กัน โดยไม่ต้องได้รับการช่วยเหลือ เพราะเป็นกลวิธีที่ช่วยสร้างแนวทาง เพื่อสนับสนุนให้เด็กประสบความสำเร็จในการพยายามที่จะใช้ภาษา โดยได้แนวทางมาจากการที่แม่และลูกมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันอย่างมีระบบ และเป็นลักษณะเฉพาะซึ่งเป็นแรงผลักดันให้เกิดความก้าวหน้าในการใช้ภาษาของลูกเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งการพัฒนาด้านภาษาของเด็กขึ้นอยู่กับปริมาณคำพูดของผู้ใหญ่ที่ใช้กับเด็ก และการที่แม่และลูกสนทนากัน และทำกิจกรรมร่วมกันมาก ๆ จะทำให้เด็กมีพัฒนาการทางเชาว์ปัญญามากกว่าเด็กที่อยู่ด้วยตนเอง หรือเด็กที่ดูแลแต่โทรทัศน์ ความรู้ในเรื่องกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง เพราะทำให้เข้าใจถึงบทบาทของผู้ใหญ่ในการที่กระตุ้นให้เด็กเกิดการเรียนรู้ ซึ่งสามารถเป็นแนวทางให้ครูถ่ายทอดเข้าสู่กระบวนการเรียนการสอนได้ (Lehr. 1985 ; citing Wells. 1981 ; Menamsee. 1982 ; Chall and Snaw. 1982 ; Applebee and Langer. 1983)

เนื่องจากสถานการณ์ของการปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติระหว่างแม่กับลูก สามารถเกิดขึ้น หรือสร้างให้เกิดขึ้นในห้องเรียนได้ โดยการเลือกแบบหรือสร้างสถานการณ์ที่พ่อแม่ช่วยให้ลูกได้โต้ตอบคำพูดออกมาได้โดยไม่รู้ตัว หรือการแนะนำวิธีการกระทำบางสิ่งบางอย่าง รวมทั้งการเล่นเกมกับลูกอันเป็นกลวิธีที่ช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ของลูก (Beed and others. 1991 :

649 ; citing Ninic and Bruner. 1978 ; Wood, Bruner and Ross. 1976) นอกจากนี้การสร้างสภาพแวดล้อมที่อบอุ่น ให้การยอมรับต่อความคิดของเด็ก ก็เป็นกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้อีกลักษณะหนึ่งเช่นกัน และอีกกรณีหนึ่งก็คือการที่คอยกระตุ้นให้เด็กมีการตอบสนองที่ละเอียดที่ละน้อย เพื่อช่วยเพิ่มสมรรถภาพในการทำงานให้เสร็จสมบูรณ์ได้และในที่สุดเด็ก ๆ จะสามารถทำได้เองโดยอิสระ (Beed and others. 1991 : 649) โดยสรุปแล้วจะเห็นได้ว่าสถานการณ์เหล่านี้ครูสามารถสร้างให้เกิดขึ้นในห้องเรียนได้ (Kreeft. 1984 : 480)

กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ในกระบวนการเรียนการสอนนั้น เป็นการที่ครูช่วยให้นักเรียนได้สื่อในสิ่งที่เขาคิด หรือต้องการที่จะสื่อออกมา ไม่ว่าจะเป็นการพูด การอ่าน หรือการเขียน ครูอาจใช้ภาษาหรือไม่ใช้ภาษาเป็นสิ่งที่กระตุ้นก็ได้ ซึ่งลักษณะเช่นนี้จะเกิดขึ้นได้ก็โดยผู้สอน และผู้เรียนต้องสร้างปฏิสัมพันธ์ต่อกัน อย่างไรก็ตาม กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ ไม่ใช่การที่ให้ผู้เรียนพูดซ้ำ ๆ ตามครู แต่เป็นการที่ครูจะช่วยเสริมเมื่อนักเรียนติดขัด และจะให้แนวทางเมื่อนักเรียนไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไร กล่าวคือ ผู้สอนกับผู้เรียนจะช่วยซึ่งกันและกันในการปฏิบัติทางภาษาจนกระทั่งนักเรียนใช้ภาษาเพื่อสื่อออกมาได้ ดังตัวอย่างการใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ ดังต่อไปนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2533)

ตัวอย่างที่ 1

- นักเรียน : ยังมีกระต่ายสองตัวอยู่ด้วยกันในป่า
ครู : แล้วอย่างไรต่อไป เกิดอะไรขึ้นกับเจ้ากระต่ายสองตัวนี้ (ครูใช้คำถามกระตุ้นเข้าสู่เรื่อง)
นักเรียน : วันหนึ่งหมาป่าเดินทางผ่านมาพบกระต่ายสองตัวเข้า
ครู : แล้วไงต่อ เกิดอะไรขึ้น (ครูใช้คำถามกระตุ้นต่อ)
นักเรียน : เจียบไม่พูด
ครู : กระต่ายสองตัวนั้นรู้สึก... (ครูเสริมต่อคำพูดให้)
นักเรียน : กระต่ายสองตัวนั้นรู้สึกตกใจมาก (นักเรียนพูดต่อ)
ครู : จังรีบ...
นักเรียน : จังรีบวิ่งหนีอย่างรวดเร็ว

ฯลฯ

ตัวอย่างที่ 2

(นักเรียนอ่านพร้อมกัน - ฝึกสืบไปในดอกไม้ (ประโยคที่นักเรียนเขียน)

- ครู : ฝึกสืบอย่างไรทำทำให้ดูซิคะ
นักเรียน : บินไปไม่ได้คะในดอกไม้บินอย่างนี้ต่างหาก
(ทำท่าให้ดูประกอบ)

ครู : แสดงว่าไม่ได้บินไป แต่บินวนหรือบินรอบ ๆ

นักเรียน : บินไปรอบ ๆ ดอกไม้

ครู : ได้ค่ะ ฉันแก้ไขประโยคใหม่ว่า
(อ่านพร้อม ๆ กัน ครูและนักเรียน) ผีเสื้อ
บินไปรอบ ๆ ดอกไม้ค่ะ

กล่าวโดยสรุปได้ว่า กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ หมายถึง วิธีการที่อาจเป็นการใช้ภาษาหรือไม่ใช้ภาษา เพื่อช่วยเหลือเด็กที่ติดขัดในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ให้เขาได้สื่อสารในสิ่งที่เขาคิดออกมาได้ ซึ่งเป็นการช่วยเหลือให้เขาได้สามารถใช้ภาษาได้เองในสถานการณ์ที่คล้ายกัน โดยไม่ต้องได้รับการช่วยเหลืออีก

6.2 บทบาทของครูในการใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

เนื่องจากการที่ให้นักเรียนได้ใช้ภาษาสื่อความคิดออกมาได้นั้น มีความสำคัญในกระบวนการเรียนการสอน โดยครูจะต้องใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อให้เกิดข้อความต่อเนื่อง โดยตลอด ครูจึงต้องมีบทบาท ดังนี้ (Christie. 1990)

1. ครูต้องมีส่วนร่วมและควบคุมในการเรียนรู้ ครูจะต้องวางแผน และเตรียมการในการจัดกิจกรรม
2. ครูต้องเตรียมการใช้ภาษานัดกับนักเรียน เพื่อที่จะต้องตอบสนองและส่งเสริมในกรณีที่เด็กไม่อาจตอบสนองการพูด หรือการถามของครูได้ในทันที
3. ครูต้องคอยช่วยเหลือในการสร้างถ้อยคำของนักเรียน ครูต้องทำให้นักเรียนมีพัฒนาการในการพูด และต้องร่วมมือช่วยเหลือในการสร้างถ้อยคำ และผูกประโยคร่วมกับเด็ก ๆ
4. ในการใช้คำถามของครู ต้องใช้อย่างมีระบบ คือเริ่มจากง่ายไปสู่ยาก เพื่อให้เด็กสามารถพัฒนาด้านภาษาได้อย่างเป็นขั้นเป็นตอนทีละเล็กทีละน้อย

6.3 ประโยชน์ของการเสริมต่อการเรียนรู้

บรูเนอร์ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2533 ; อ้างอิงมาจาก Bruner. 1960) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ว่า เป็นหลักเกณฑ์ที่สำคัญในการสร้างกระบวนการที่มีพลังที่ทำให้เกิดการใช้ข้อความต่อเนื่อง (Discourse) ขึ้นในชั้นเรียน (Classroom-Discourse) ได้ ซึ่งจะทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ได้โดยตลอดกระบวนการเรียนการสอน สามารถทำให้เกิดการเรียนรู้ได้เช่นเดียวกับการปฏิสัมพันธ์ที่เป็นไปตามธรรมชาติ การสนทนาระหว่างแม่กับลูก ช่างต้นแสดงให้เห็นเป็นอย่างดีว่า การเรียนรู้สามารถเกิดขึ้นได้ก็โดยจัดกิจกรรมทางสังคมให้เด็กร่วมกิจกรรม

จะเห็นได้ว่า กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้มีประโยชน์มาก ซึ่งพอสรุปได้ ดังต่อไปนี้
(เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2533)

1. ผู้เรียนจะมีความรู้สึกว่าการเรียนไม่ใช่ของยาก และสามารถประสบความสำเร็จได้
2. เป็นการสร้างกำลังใจให้กับผู้เรียนเมื่อประสบผลสำเร็จขั้นเรื่อย ๆ
3. เพื่อความสนใจและความกระตือรือร้นในการจัดการเรียนการสอนของครู
4. ครูสามารถรู้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับแต่ละคน และสามารถแก้ไขได้ตรงจุด
5. ลดช่องว่างระหว่างครูกับนักเรียน เพิ่มความเป็นกันเองมากขึ้น
6. เกิดความคิดสร้างสรรค์ในการที่จะทำงานร่วมกัน นอกจากนี้ ยังเกิดความสัมพันธ์ และมีบรรยากาศเป็นประชาธิปไตย

6.4 หลักการประยุกต์ประเภทพฤติกรรมทางวาจาของแฟลนเดอร์ส และของ บีด นำมาใช้เป็นกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

เมื่อการปฏิสัมพันธ์และการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนหยุดชะงัก ครูต้องใช้ กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ด้วยการใช้ค้ำจุด 5 ประเภท (Scaffolding Level) เพื่อช่วยเหลือให้นักเรียนใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ทั้ง 5 ประเภทนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาการใช้พฤติกรรมทางวาจาของครูที่เป็นอิทธิพลทางอ้อมต่อนักเรียนของแฟลนเดอร์ส (Flanders. 1970) และศึกษาการใช้ลักษณะการพูด 5 ประเภทของ บีด (Beed. 1991) จากงานวิจัยของ สารีตา ชุตวงแก้ว (2535 : 85 - 88) แล้วจึงประยุกต์เป็นรูปแบบของกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ที่ใช้ในสถานการณ์จำลอง ซึ่งมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

1. แฟลนเดอร์ส (Flanders. 1970) ได้ศึกษาว่า การปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนจะมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ และการประสบความสำเร็จของนักเรียนหรือไม่ โดยได้แบ่งนักเรียนออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งให้มีการสอนแบบยึดครูเป็นศูนย์กลาง (Teacher-Centered Situation) อีกกลุ่มหนึ่งเป็นแบบให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner-Centered Situation) ผลการทดลองปรากฏว่า กลุ่มที่มีครูเป็นศูนย์กลาง เด็กจะถอยหนี เฉื่อยเมย เฉื่อยชา ต่อการแก้ปัญหา ก้าวร้าว และเป็นปฏิปักษ์ต่อนักเรียนอื่น ส่วนกลุ่มที่ให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง นักเรียนจะมีความวิตกกังวลน้อย สามารถแก้ปัญหาได้ดี และมีบุคลิกภาพทางอารมณ์ ซึ่งจากการศึกษาดังกล่าว แฟลนเดอร์สได้วิเคราะห์พฤติกรรมทางวาจาของครู แล้วจัดแบ่งออกเป็นอิทธิพลทางตรงและอิทธิพลทางอ้อม (Direct and Indirect Influence) โดยแบ่งออกเป็น 10 ประเภท ซึ่งแฟลนเดอร์ส กล่าวว่า ปฏิสัมพันธ์ทางวาจา (Verbal Interaction) มีความสำคัญต่อการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนมาก เพราะกระบวนการเรียนการสอน เป็นกระบวนการที่ครูกับนักเรียนมีการโต้ตอบกันในลักษณะต่าง ๆ ตลอดเวลา ลักษณะความสัมพันธ์ทางวาจาซึ่งกันและกัน

เป็นปัจจัยสำคัญส่วนหนึ่งที่ทำให้การศึกษามีประสิทธิภาพตามวัตถุประสงค์ได้ โดยเฉพาะจากงานวิจัยพบว่า การสอนที่ครูใช้อัตถิผลทางอ้อมในการพูดนั้น จะทำให้บรรยากาศของการเรียนการสอนเป็นแบบประชาธิปไตย มีนักเรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำประเภทของพฤติกรรมทางวาจาที่ใช้เป็นอิทธิพลทางอ้อมมาประยุกต์เป็นกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) ซึ่งอิทธิพลทางอ้อมมี 4 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. การยอมรับความรู้สึกรักของนักเรียน
2. การชมเชยหรือสนับสนุนให้กำลังใจ
3. การยอมรับหรือนำความคิดเห็นของนักเรียนมาใช้
4. การตั้งคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา

2. บีด (Beed. 1991) ได้ทำการทดลองเพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านเรื่องราวได้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ โดยการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนให้เกิดขึ้น โดยการใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ด้วยการพูดกระตุ้น และช่วยเหลือให้นักเรียนนำยุทธวิธี SWAT ไปทำความเข้าใจกับเรื่องที่อ่าน โดยครูจะใช้ลักษณะการพูด 5 ประเภท แต่ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ปรับการพูดของ บีด (Beed) เพื่อประยุกต์เป็นกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ 3 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. การพูดเพื่อให้รูปแบบทางภาษา เมื่อนักเรียนพูดผิด หรือพูดภาษาแม่
2. การพูดเพื่อเสริมหรือต่อข้อความ เมื่อนักเรียนพยายามจะพูด แต่พูดติดขัด
3. การพูดเพื่อให้แนวทาง เพื่อให้ผู้เรียนได้นำข้อมูลที่ได้เรียนรู้แล้วมาใช้

สรุป ผู้วิจัย ได้ประยุกต์พฤติกรรมทางวาจาโดยการใช้อิทธิพลทางอ้อมของ แพลนเดอร์ส และการพูดของ บีด (Beed) มาเป็นกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อนำมาใช้ในการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง ซึ่งจะเป็นการแก้ปัญหาการขาดการต่อเนื่อง หรือหยุดชะงักของปฏิสัมพันธ์ทางวาจาของนักเรียน ซึ่งแบ่งเป็นการพูด 5 ประเภท ดังนี้

ประเภทที่ 1 การพูดเพื่อให้รูปแบบทางภาษา เมื่อนักเรียนใช้คำหรือข้อความผิด หรือใช้ภาษาแม่ โดยครูจะพูดเพื่อให้ตัวอย่างประโยคในลักษณะต่าง ๆ แล้วให้นักเรียนพูดซ้ำ ย้ำ และทวนความ เพื่อให้นักเรียนได้ตัวอย่าง หรือได้รูปแบบทางภาษาให้มากที่สุด

ตัวอย่างที่ 1

S₁ : Where's the post office ?

S₂ : อยู่ถัดจากร้านขายยา

T : It's next to the drug store. Speak after me

S₂ : It's next to the drug store.

T : Very good.

ตัวอย่างที่ 2

S₁ : What do you do ?

S₂ : I am doing student.

T : I'm a student. Repeat after me I'm a student.

S₂ : I'm a student.

ประเภทที่ 2 การพูดเพื่อเสริมความ หรือต่อความของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนได้สื่อสารสิ่งที่เขาต้องการจะสื่อออกมาให้ได้โดยตลอด ใช้เมื่อนักเรียนพยายามที่จะพูดได้ตอบ แต่พูดติดขัด และหยุดลงก่อนที่จะข้อความจะเสร็จสมบูรณ์

ตัวอย่างที่ 1

S₁ : Hello, can I help you ?

S₂ : Yes, I..... I

T : Yes, please. I'd like a tube of... (a box of...,
a bottle of.....)

S₂ : Yes, please. I'd like a bottle of shampoo.

ตัวอย่างที่ 2

S₁ : What's the matter ?

S₂ : I head.....

T : I've got a headache.

S₂ : I've got a headache.

ประเภทที่ 3 การพูดเพื่อเป็นการเริ่มต้นหรือให้แนวทางอันเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พูดต่อออกมาได้ด้วยตนเอง โดยอาศัยข้อมูลที่ได้ยิน ได้ฟัง และได้อ่านมาแล้ว ใช้เมื่อนักเรียนนั่งเงียบ การปฏิสัมพันธ์ทางวาจาขาดตอนหรือหยุดชะงัก โดยครูจะพูดเป็นแนวทางให้ดังนี้

3.1 พูดริเริ่มหรือขึ้นต้นประโยคต่าง ๆ ให้ เช่น

S₁ : This is a very nice shirt.

S₂ :เงียบ.....

T : Ask about price. How much

S₂ : How much is it ?

3.2 พูดถามคำถามทั่ว ๆ ไป เช่น Can you answer the question ?

Yes or No ? What will you tell him ?

3.3 พูดเพื่อกระตุ้นให้เป็นไปตามที่คาดหวัง เช่น Come on, Go on, Next question.

ประเภทที่ 4 พูดเพื่อให้นักเรียนได้ใช้ทักษะวิธีอย่างใดอย่างหนึ่ง คือ การตั้งคำถาม การขยายความ การคาดคะเน และการสรุป ในการสนทนา ใช้เมื่อต้องการให้นักเรียนสร้างประโยชน์ขึ้นเอง อันจะส่งผลให้สามารถดำเนินปฏิสัมพันธ์ทางวาจาได้ต่อไป

ตัวอย่างที่ 1

S₁ : Hello, can I help you ?

S₂ : Yes, please. I'm looking for a shirt.

S₁ : (เงิบ).....

T : Ask about size and colour.

S₁ : What size do you want ?

S₂ : Size L.

S₁ : And what colour would you like ?

S₂ : Blue, please.

ตัวอย่างที่ 2

Chai : Sak, this is my friend, John.

Sak : How do you do, John ? I'm glad to know you.

John : I'm glad to know you, too

Sak : (เงิบ).....

T : You can ask him some questions.

Sak : Where are you from, John ?

John : I'm from England.

ประเภทที่ 5 การพูดเพื่อสนับสนุนให้กำลังใจ สร้างความมั่นใจ และบอกผลการปฏิบัติ ใช้เมื่อนักเรียนได้กระทำการสิ่งหนึ่งสิ่งใดไปแล้ว โดยการที่ครูพูดชมเชย เช่น Very Good, Excellent, Great พูดให้ข้อมูลย้อนกลับ เช่น That's right และพูดเพื่อยอมรับในสิ่งที่นักเรียนพูด เช่น พูดซ้ำข้อความของนักเรียน หรือนำข้อความของนักเรียนมากล่าวให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

หมายเหตุ การใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประเภทต่าง ๆ นี้ ครูจะใช้ประเภทใดก่อนหลัง หรือใช้สลับกันไปมาก็ได้ ขึ้นอยู่กับว่าพฤติกรรมของนักเรียนในขณะนั้นเป็นอย่างไร

6.5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

งานวิจัยต่างประเทศ

ลิซินชุก และคนอื่น ๆ (Lysynchuk and others. 1990) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสอนอ่านโดยได้ทำการทดลองกับเด็กเกรด 4 จำนวน 36 คน ด้วยวิธีสอนแบบแลกเปลี่ยนบทบาทระหว่างครูกับนักเรียน เพื่อให้สามารถใช้ยุทธวิธี 4 วิธี คือ การตั้งคำถาม การคาดคะเน การสรุป และการทำความเข้าใจกับข้อสงสัย มาใช้ในการอ่านโดยครูใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้คอยกระตุ้นให้นักเรียนใช้ยุทธวิธีต่าง ๆ ปรากฏว่า เด็กมีความสามารถในการอ่านดีขึ้น

พาลินสการ์ (Palinscar. 1986) ได้ทดลองเพื่อศึกษาพัฒนาการความสามารถในการอ่านเรื่องราวของนักเรียนในระดับมัธยม โดยทำการฝึกอบรมครู 8 คน ให้มีความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนแบบแลกเปลี่ยนบทบาทระหว่างครูกับนักเรียน และการใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ มาใช้เป็นคำพูดกระตุ้นให้นักเรียนนำยุทธวิธีทั้ง 4 คือ การตั้งคำถาม การทำความเข้าใจกับข้อสงสัย คาดเดาเหตุการณ์ล่วงหน้า และการสรุป มาใช้ในการอ่านโดยให้ครูที่ได้รับการอบรมสอนนักเรียนเป็นเวลา 20 วัน วันละ 30 นาที ผลปรากฏว่าในวันแรก ๆ ครู ต้องใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้บ่อยมาก เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนนำยุทธวิธีต่าง ๆ มาใช้ในการอ่าน แต่ในวันต่อ ๆ มาจนถึงวันสุดท้ายของการทดลอง ปรากฏว่า นักเรียนค่อย ๆ เพิ่มความสามารถในการนำเอายุทธวิธีมาใช้ในการอ่านได้ด้วยตนเอง และครูก็สามารถที่จะใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้กับนักเรียนให้น้อยลงได้ในที่สุด

บีต และคนอื่น ๆ (Beed and others. 1991) ได้ทำการทดลองใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ด้วยการใช้คำพูด 5 ประเภท กับนักเรียนในระดับประถม เกรด 1 - 5 โดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนสามารถใช้ยุทธวิธี SWAT (Strategic Word Attack Technique) เพื่อหาคำศัพท์ที่มีความหมายสำคัญในประโยค (Make Sense) และตอบคำถามเพื่อคาดเดาเรื่องก่อนที่จะอ่าน ผลปรากฏว่า เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องในตอนแรก ๆ ครูจะต้องใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ทั้ง 5 ประเภทอยู่ตลอดเวลา เพื่อฝึกให้ใช้ยุทธวิธี SWAT และการตอบคำถามก่อนอ่านเรื่อง แต่ในการอ่านเรื่องต่อ ๆ มา พบว่า นักเรียนสามารถใช้ยุทธวิธี SWAT และสามารถตั้งคำถามและตอบคำถามเพื่อคาดเดาเรื่อง ในการอ่านได้ด้วยตนเอง

เลอว์ (Boyle and Perego. 1990 ; citing Luera. n.d.) ได้ใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ด้วยการกำหนดคำหลัก (Story Map Framework) แล้วให้นักเรียนนำคำหลักที่กำหนดให้ไปสรุปเรื่องที่ได้อ่านไปแล้ว โดยได้ทดลองกับนักเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง และนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรกในระดับเกรด 2 โดยให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเพื่อสรุปเรื่องและใช้คำหลักที่กำหนดให้ ผลปรากฏว่า นักเรียนมีความ

สามารถในการใช้ภาษาได้ดีขึ้น นอกจากนี้ นักเรียนยังมีความกระตือรือร้น และมีความสนุกสนานในการอ่านหนังสืออีกด้วย

ไมเคิล (Michael. 1988 : 832) ได้ศึกษาการเรียนรู้ของเด็กอายุ 3 ปี โดยการให้พ่อแม่ ใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้ในการเล่าเรื่องของลูก ปรากฏว่า เด็กประสบความสำเร็จในการเล่าเรื่องราว เพื่อบอกข้อมูลได้โดยตลอด

เออร์วิน (Ervin. 1982 : 38) ได้ใช้กลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ในการเรียนภาษาที่สองของเด็ก ผลปรากฏว่า เด็กประสบความสำเร็จในกิจกรรมการใช้ภาษา คือการพูดสนทนา และการเล่นเกม

เคนเนล (Kennel. 1989 : 270) ได้ศึกษาการใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ในการสอนดนตรี ปรากฏว่า ผลของการเสริมต่อการเรียนรู้มีผลต่อการเรียนดนตรีของเด็ก

แพพพาส (Pappas. 1984 : 84) ได้ศึกษาถึงการใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ต่อการตอบสนองด้านการอ่านของเด็ก โดยดำเนินการทดลองด้วยการที่ครูอ่านเรื่องที่มีความประกอบให้เด็กฟัง แล้วให้เด็กเล่าเรื่อง โดยครูใช้วิธีการเสริมต่อการเรียนรู้กับเด็ก ปรากฏว่า เด็กสามารถเล่าเรื่องได้อย่างดี

แอปเปิ้ลบี (Applebee. 1983 : 88) ได้ทดลองใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ในการสอนอ่านและเขียนตามกิจกรรมที่เป็นธรรมชาติ ปรากฏว่า กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ในการเรียนการสอนภาษาใหม่ช่วยในการพัฒนาด้านภาษาของผู้เรียน

งานวิจัยในประเทศ

มีเพียงงานวิจัยในประเทศไทยเพียง 2 เรื่องเท่านั้นที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ในการเรียนการสอน คืองานวิจัยของ สารีตา ชูดวงแก้ว (2535 : 117 - 118) ซึ่งได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน และความสนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ กับวิธีการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยครูใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ มีความเข้าใจในการอ่าน และความสนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านตามคู่มือครู และฉันทนา นันทแก้ว ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการด้านทักษะการอ่านและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ การสอนโดยใช้การวิเคราะห์คำผิด และการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนเสริมการอ่านโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ มีพัฒนาการด้านทักษะการอ่าน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

และมีพัฒนาการด้านทักษะการอ่าน และแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการสอนเสริมการอ่านโดยใช้การวิเคราะห์คำผิด

จะเห็นได้ว่า การใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ในการเรียนการสอนนั้น สามารถทำให้เกิดข้อความต่อเนื่อง และทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ตลอดกระบวนการเรียนการสอน อันจะส่งผลทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง รวบรื่น และมีชีวิตชีวา ทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นที่จะร่วมกิจกรรม ซึ่งหากนำกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้มาใช้ควบคู่กับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแล้ว น่าจะแก้ปัญหาการขาดความต่อเนื่อง หรือหยุดชะงักในการปฏิสัมพันธ์ทางวาจา ในกิจกรรมการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี และน่าจะส่งผลให้การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้

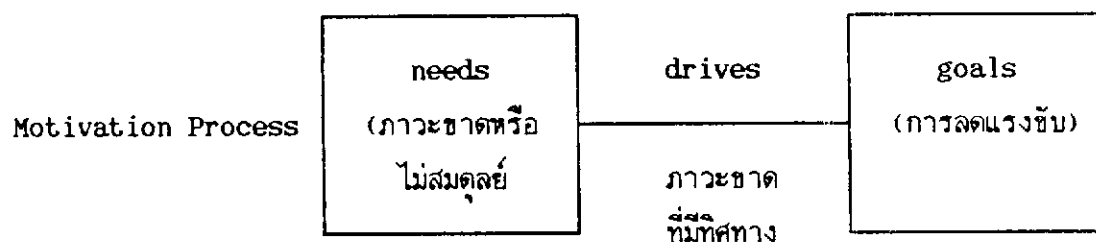
7. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

7.1 ความหมายของแรงจูงใจ

ชม ภูมิภาค (2516 : 54) กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นสภาวะที่เกิดขึ้นในตัวบุคคล เพื่อควบคุมพฤติกรรมที่จะมุ่งไปสู่เป้าหมาย

ปราณี รามสูตร (2528 : 110) ได้ให้ทัศนะว่า แรงจูงใจ คือองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ช่วยเพิ่มพลัง เพิ่มความกระฉับกระเฉงให้กับพฤติกรรมที่นอกเหนือไปจากสิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้นธรรมดา ทำให้พฤติกรรมที่แสดงออกไปมีทิศทางหรือมีจุดหมายปลายทาง ซึ่งสอดคล้องกับ เมอร์เลย์ (Murray. 1982 : 284) ที่กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบภายใน ซึ่งกระตุ้นหรือนำทางเป็นตัวรวมพฤติกรรมต่าง ๆ ไปสู่เป้าหมายที่วางไว้

อรรถัย ชื่นมนุษย์ (นิยม สารรัตน์. 2524 : 16 - 17 ; อ้างอิงมาจาก อรรถัย ชื่นมนุษย์. 2520) ได้กล่าวถึงวงจรของแรงจูงใจ (The Motivation Cycle) ว่า ประกอบด้วยส่วนประกอบ 3 ประการ ที่ต้องพึ่งพาซึ่งกันและกัน และมีผลกระทบต่อกันคือ ความต้องการ (Need) แรงขับ (Drive) และเป้าหมาย (Goal) ดังภาพประกอบต่อไปนี้

ภาพประกอบ 2 กระบวนการของการเกิดแรงจูงใจ

Needs เป็นสภาพที่ขาดแคลนซึ่งเกิดขึ้นเมื่อใดก็ตามที่มีความไม่สมดุลทางสรีระหรือทางใจ
 Drives เป็นตัวสำคัญของกระบวนการมีแรงจูงใจ หรือวงจรแห่งแรงจูงใจเพราะแรงขับ
 จะเป็นตัวมุ่งกระทำ (Action Oriented) เสริมกำลังเพื่อไปสู่การบรรลุเป้าหมาย

Goals เป็นจุดสุดท้ายของแรงจูงใจ หมายถึง อะไรก็ได้ที่จะทำให้แรงขับลดลง
 หรือบรรเทาความต้องการ เพราะฉะนั้นการบรรลุเป้าหมายก็มีความโน้มเอียงที่จะช่วยให้ภาวะ
 สมดุลทางกาย หรือทางใจกลับมีมาใหม่

ในเรื่องของความต้องการ และแรงขับภายในที่ทำให้เกิดแรงจูงใจขึ้นนั้น ออซูเบล
 (Ausubel. 1968 : 368 - 379) ได้เสนอไว้มี 6 ประการ ดังนี้

1. ความต้องการที่จะสำรวจ คือความต้องการที่จะค้นหาเพื่อจัดข้อสงสัยที่มีอยู่
2. ความต้องการที่จะสัมผัสสิ่งแวดล้อม คือความต้องการที่จะกระทำอย่างใด
 อย่างหนึ่งกับสิ่งที่อยู่รอบตัวเรา และการกระทำนั้นจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้น
3. ความต้องการที่จะกระทำกิจกรรม คือความต้องการที่จะเคลื่อนไหว หรือออกกำลัง
 ทั้งทางร่างกายและจิตใจ
4. ความต้องการที่จะได้รับการกระตุ้น คือความต้องการที่บุคคลประสงค์จะให้ตัวเอง
 ได้รับการกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรม โดยสิ่งแวดล้อม ความคิด และความรู้สึกต่าง ๆ
5. ความต้องการที่จะได้รับความรู้ คือความต้องการที่จะค้นหาความรู้เพื่อแก้ปัญหา
 ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากความต้องการในข้อ 1 - 4 และเพื่อจัดระบบความรู้ให้กับตนเอง
6. ความต้องการที่จะส่งเสริมตัวเองให้สูงขึ้น คือความต้องการที่จะให้ตนเองเป็นที่รู้จัก
 และยอมรับนับถือจากผู้อื่น

สรุปว่า แรงจูงใจ หมายถึง ภาวะที่เกิดขึ้นในตัวบุคคลหรือองค์ประกอบต่าง ๆ ที่กระตุ้น
 ให้บุคคลแสดงพฤติกรรมด้านความต้องการ ความกระตือรือร้น ความมานะพยายามในการกระทำ
 อย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้

7.2 ประเภทของแรงจูงใจ

แรงจูงใจแบ่งออกได้หลายลักษณะ ดังต่อไปนี้

7.2.1 แบ่งตามที่มาของแรงจูงใจ แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทคือ

- แรงจูงใจทางร่างกาย (Physiological Motivation) เป็น
 แรงจูงใจที่มีติดตัวมาตั้งแต่เกิด มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิต ซึ่งเกิดจากความต้องการทาง
 ร่างกาย ได้แก่ ความหิว ความกระหาย ความต้องการทางเพศ เป็นต้น

- แรงจูงใจทางสังคม (Social Motivation) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นภายหลังจากการเรียนรู้ในสังคม ได้แก่ ความต้องการความรัก ความอบอุ่น การเป็นที่ยอมรับในสังคม ฯลฯ

7.2.2 แบ่งตามเหตุผลเบื้องต้นในการแสดงออกของพฤติกรรม แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

- แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motive) หมายถึง การที่เห็นคุณค่าที่จะกระทำด้วยความเต็มใจ เชื่อกันว่าถ้าผู้เรียนเกิดแรงจูงใจประเภทนี้จะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีที่สุด ดังนั้น ครูควรพยายามสร้างแรงจูงใจประเภทนี้ให้เกิดขึ้นมากที่สุด ได้แก่ การอยากเรียน เพราะต้องการเป็นผู้มีความรู้

- แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motive) หมายถึง การที่บุคคลแสดงพฤติกรรมเพราะต้องการสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่นำมาเป็นภายนอก เช่น รางวัล เกรด

แรงจูงใจภายในมีค่ากว่าแรงจูงใจภายนอก แต่แรงจูงใจภายในปลูกฝังให้เกิดกับผู้เรียนได้ยากกว่า ดังนั้น การสร้างแรงจูงใจกับเด็กมักทำให้เกิดแรงจูงใจภายนอกเสียก่อนจึงสร้างให้เกิดแรงจูงใจภายในทีหลัง

7.3 การสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้

ในการเรียนการสอน ครูจำเป็นต้องสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับนักเรียน เพื่อให้การเรียนการสอนบรรลุจุดประสงค์ที่วางไว้ การสร้างแรงจูงใจให้กับนักเรียนมีหลายวิธี ดังนี้

1. การเร้าให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ อาจทำได้โดย

1.1 เร้าให้เกิดความอยากรู้อยากเห็น โดยการจัดสภาพห้องเรียนที่น่าสนใจ จัดเกมต่าง ๆ ในการตอบปัญหา เป็นต้น

1.2 เร้าให้เกิดความวิตกกังวล โดยที่นักเรียนเข้าว่ปัญหาสูง ถ้ามีความวิตกกังวลมาก จะทำให้ทำข้อสอบได้ดี แต่ถ้านักเรียนมีเข้าว่ปัญหาระดับปานกลาง ต้องมีความกระตือรือร้นเพียงเล็กน้อย จึงจะทำข้อสอบได้ดี

2. สร้างให้มีการแข่งขันและร่วมมือไปพร้อมกัน

3. การให้นักเรียนได้ทราบความสำเร็จในการเรียน

4. การให้นักเรียนได้ทราบพัฒนาการความก้าวหน้าของตนเอง

5. การตั้งระดับความมุ่งหวังให้สอดคล้องกับความสามารถของผู้เรียนและเป็นความจริง

6. การให้รางวัลและการลงโทษ

7. การชมเชยและการตำหนิ

(กมลรัตน์ หล้าสงฆ์. 2528 : 228 - 230)

7.4 แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญมากในการเรียนภาษา จากโคโบวิทส์ (Jakobovitz. 1971 : 69) ได้ทำการวิเคราะห์องค์ประกอบในการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียน พบว่า มีองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการ คือ ความถนัด สติปัญญา ความมานะพยายาม หรือแรงจูงใจในการเรียน และองค์ประกอบอื่น ๆ ต่อมา นักจิตวิทยาชาวอเมริกันและนักจิตวิทยาชาวแคนาดา ได้ทำการศึกษาวิจัยพื้นฐานการวิเคราะห์ของจาโคโบวิทส์ แล้วสรุปองค์ประกอบสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศออกมาเป็นเปอร์เซ็นต์ ดังนี้

1. ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ	33 %
2. สติปัญญา	20 %
3. ความมานะพยายามหรือแรงจูงใจ	33 %
4. องค์ประกอบอื่น ๆ	14 %

จะเห็นได้ว่าแรงจูงใจในการเรียนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญพอ ๆ กับความถนัดทางการเรียน ดังนั้น ในการสอนภาษาต่างประเทศ ผู้สอนไม่ควรละเลยองค์ประกอบด้านนี้

การ์ตเนอร์และแลมเบิร์ต (Brown. 1980 : 114 ; citing Gardner and Lambert. 1972 : 3) ได้แบ่งแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ (Instrumental Motivation) หมายถึงแรงจูงใจของนักเรียนที่ต้องการเรียนภาษาต่างประเทศ เพื่อจะใช้เป็นเครื่องมือประกอบอาชีพต่อไป

2. แรงจูงใจเชิงบูรณาการ (Integrative Motivation) หมายถึงแรงจูงใจที่ต้องการเรียนภาษาต่างประเทศ เพื่อให้เข้าถึงวัฒนธรรม และต้องการเป็นที่ยอมรับของบุคคลในวัฒนธรรมของประเทศนั้น ๆ

ฮาร์เมอร์ (Harmer. 1986 : 3 - 6) ได้แบ่งแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) จะเป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบภายนอกห้องเรียน ซึ่งประกอบด้วยแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ และแรงจูงใจเชิงบูรณาการ

2. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) จะเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบภายในห้องเรียน ซึ่งประกอบด้วย

2.1 เงื่อนไขทางกายภาพ (Physical condition) คือเกี่ยวกับบรรยากาศในห้องเรียน เช่น ห้องเรียนไม่คับแคบเกินไป กระดานดำมองเห็นได้ชัดเจน เป็นต้น

2.2 วิธีการสอน (Method) คือผู้สอนจะต้องหาวิธีการที่ไม่ทำให้ผู้เรียนเบื่อหน่าย

2.3 ผู้สอน (Teacher) คือลักษณะของผู้สอนที่ผู้เรียนต้องการ เช่น มีความยุติธรรม เชื่อมมั่นในตนเอง เข้าใจเด็ก เป็นต้น

2.4 ความสำเร็จ (Success) กล่าวคือ กิจกรรมการเรียนการสอนที่จัดขึ้นนั้นควรเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่เด็กส่วนใหญ่สามารถปฏิบัติได้ประสบผลสำเร็จ

สฺโร พงษ์ทองเจริญ (2526 : 16 - 17) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งทางจิตวิทยาที่มีความสำคัญในการเรียนภาษาต่างประเทศ โดยกล่าวว่า แรงจูงใจหมายถึงความปรารถนาที่ผู้เรียนอยากจะให้ตนบรรลุถึงความสำเร็จ อยากเรียนรู้ เพื่อตนจะได้ประสบผลสัมฤทธิ์ แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศจึงหมายถึง ความรู้สึกของผู้เรียนที่อยากเรียนเพื่อใช้ภาษาต่างประเทศที่ตนเรียนในการติดต่อกับชนชาติอื่น และความปรารถนาที่จะศึกษาหาความรู้โดยใช้ภาษานั้น ๆ เป็นสื่อกลาง นอกจากนี้ ยังมีแรงกระตุ้นจากภายนอกที่ทำให้ผู้เรียนอยากเรียน เช่น ได้รับทราบหรือรู้เห็นว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศได้รับความสำเร็จในชีวิตมากกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ทั้งได้รับการยกย่องจากสังคมด้วย

ส่วนที่เกี่ยวข้องอย่างมากที่ทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจได้แก่ การที่ผู้เรียนมีเป้าหมายที่แน่นอน รู้ว่าเมื่อเรียนแล้ว ตนจะทำอะไรได้บ้าง ในขณะที่เรียนก็ได้รับความสนุกสนานจากการเรียน ได้รับความพอใจจากการเรียนรู้ของแปลกใหม่ แต่ละครั้งผู้เรียนสามารถทำอะไรได้มากขึ้น มีแรงช่วย และท้าทายให้แสวงหาความรู้ต่อไป

วิชณี ศิริมาลา (2529 : 135) ได้สรุปว่า แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงจูงใจเชิงบูรณาการ ซึ่งจากผลการวิจัยหลายฉบับพบว่า เป็นแรงจูงใจที่ทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศสูงกว่าแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ ดังนั้น ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาครูจึงควรใช้เทคนิคการสอนที่น่าสนใจที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจเชิงบูรณาการ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนอย่างมีความหมาย และประสบความสำเร็จในการเรียน

สรุปได้ว่า แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญมากอย่างหนึ่งต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ ซึ่งนักเรียนแต่ละคนย่อมมีแรงจูงใจต่างกัน บางคนอาจจะมีแรงจูงใจ มีความสนใจอยากที่จะเรียนรู้ภาษาต่างประเทศอยู่แล้ว บางคนอาจรู้สึกเฉย ๆ ไม่มีความสนใจเป็นพิเศษ หรือนักเรียนบางคนอาจไม่ชอบเรียนภาษาต่างประเทศ เพราะรู้สึกว่าเป็นวิชาที่ยาก อย่างไรก็ตามครูผู้สอนสามารถช่วยให้นักเรียนเหล่านั้นเกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้นได้ ด้วยการพยายามสร้างแรงจูงใจประเภทที่ช่วยสนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้ทุกครั้งการสอน ดังที่ บราวน์ (Brown, 1981 : 127) กล่าวว่า แรงจูงใจก็คือกุญแจที่ไขไปสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้นั่นเอง

7.5 งานวิจัยที่เกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

งานวิจัยในต่างประเทศ

จิราardt (Girard. 1977 : 100) ได้ทำการสำรวจโดยใช้แบบสอบถามความเห็นจากนักเรียนชายหญิง ซึ่งมีอายุระหว่าง 12 - 17 จำนวน 1,000 คน เกี่ยวกับลักษณะของครูที่ตนต้องการได้คำตอบ ดังนี้คือ

1. เป็นผู้สามารถสร้างบทเรียนที่น่าสนใจ
2. ออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจน
3. อธิบายชัดเจน
4. พูดภาษาอังกฤษเก่ง
5. แสดงความสนใจนักเรียนอย่างทั่วถึง
6. ให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรม
7. มีความอดทนสูง
8. ใช้ภาษาพูดอยู่เสมอ
9. มีความสามารถทำให้นักเรียนทุกคนเรียนได้ดี
10. ใช้สื่อทัศนูปกรณ์

ในปี ค.ศ. 1971 คาร์มา (Kharmer. 1971 : 109 - 111) ได้ทำการสำรวจแรงจูงใจของผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับกลางในประเทศคูเวต ผลการวิจัยพบว่า ความสนใจ และแรงจูงใจของผู้เรียน ขึ้นอยู่กับผู้สอนและชนิดของเนื้อหาที่ใช้สอนว่ามีความสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนมากน้อยเพียงใด หากเนื้อหาที่ใช้สอนสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนมาก ผู้เรียนก็จะมี ความสนใจและมีแรงจูงใจมากด้วย

งานวิจัยในประเทศ

นิยม สารรัตน์ (2524 : 50) ได้ทำการวิจัยโดยเปรียบเทียบเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างผู้เรียนโปรแกรมศิลปภาษา กับผู้เรียนโปรแกรมวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เขตการศึกษา 9 ปราณบุรี ดังนี้คือ

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ กล่าวคือ ถ้านักเรียนมีเจตคติและแรงจูงใจสูงก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ถ้านักเรียนมีเจตคติและแรงจูงใจต่ำก็มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ
2. นักเรียนทั้งสองโปรแกรมมีเจตคติ และแรงจูงใจสูงขึ้น โดยเฉพาะเรื่องการรู้จักความสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ ความต้องการที่จะเรียนภาษาอังกฤษ และเจตคติในการเรียน

ภาษาอังกฤษเท่านั้น ส่วนเจตคติที่มีต่อเจ้าของภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาความเข้มข้นของแรงจูงใจ แรงสนับสนุนของผู้ปกครองกับนิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ

3. เจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนทั้งสอง โปรแกรมไม่แตกต่างกัน

ศรีมาลา นิพนะนิตย์ (2529 : 60) ได้ศึกษาความสามารถในการเรียนและแรงจูงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่รับการสอน โดยใช้กิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสารกับการสอนตามคู่มือครู พบว่า

1. ความสามารถในการเขียนของทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อารีย์ แววชาญ (2529 : 88) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยวิธีสอดแทรกวัฒนธรรม โดยให้เอาความหมายของสำนวนจากปริบท และโดยสอนตามคู่มือครู พบว่า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยสอดแทรกวัฒนธรรม โดยให้เอาความหมายของสำนวนจากปริบท และโดยการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยสอดแทรกวัฒนธรรมมีความสามารถในการอ่าน สูงกว่าอีก 2 กลุ่ม
2. แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สุดา ชาตวันนท์ (2528 : 168) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยวิธี T.P.R. กับการเรียนการสอนตามคู่มือครู พบว่า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธี T.P.R. สูงกว่ากลุ่มที่สอนตามคู่มือครู
2. นักเรียนที่ได้รับการออกแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู มีคะแนนแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ แรงจูงใจในการเรียนของกลุ่มที่รับการสอนด้วยวิธี T.P.R. สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

รัชนิ ศิริมา (2529 : 68) ได้ทำการวิจัยโดยศึกษาผลสัมฤทธิ์และแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบชี้แนะ (Suggestopedia) กับวิธีการสอนตามคู่มือครู สรุปผลได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบชี้แนะและนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบชี้แนะมีแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

พานร นิ่งศักดิ์ (2534 : 95) ได้ศึกษาความเข้าใจ และแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้กิจกรรมภาษาจากเอกสารจริง พบว่า ความเข้าใจและแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการทดลองและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ ความเข้าใจและแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

พวงทอง วิโรจนกร (2534 : 74) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียน และแรงจูงใจของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิธีสอนตามคู่มือครู พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษามีความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียน และแรงจูงใจในการเรียนสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

อาจกล่าวได้ว่า แรงจูงใจมีอิทธิพลสำคัญยิ่งต่อการประสพผลสำเร็จ และไม่ประสพผลสำเร็จในการเรียนการสอน และจะเห็นได้ว่าหากนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ก็จะมีแรงจูงใจในการเรียนสูงด้วยเช่นกัน

จากการอ่านเอกสารและผลงานวิจัยทั้งหมดข้างต้นพอสรุปได้ว่า วิธีการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองนั้นเป็นการสมมุติสถานการณ์ให้คล้ายกับเหตุการณ์จริงในชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นการสร้างสิ่งเร้าให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอด และมีความกระตือรือร้นที่จะร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน และกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ นั้น เป็นวิธีการช่วยเหลือเด็กให้สามารถสื่อสารในสิ่งที่ตนคิดออกมา ซึ่งจะแก้ปัญหาในกรณีที่ผู้เรียนมีประสบการณ์เดิมและได้รับปัจจัยป้อนไม่เพียงพอ อันจะทำให้ปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียนขาดการต่อเนื่อง หรือหยุดชะงัก ซึ่งจะส่งผลทำให้กิจกรรมการเรียนการสอนไม่สัมฤทธิ์ผลตามจุดประสงค์ และถ้าหากได้นำเอากลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้มาใช้ควบคู่กับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองแล้ว น่าจะทำให้ความสามารถในการใช้ภาษา และองค์ประกอบทางด้านอารมณ์ เช่น แรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำเอาวิธีการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง วิธีการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบ

สถานการณ์จำลอง และวิธีการสอนตามคู่มือครู มาศึกษาเปรียบเทียบเพื่อดูว่า วิธีการสอนทั้ง 3 แบบ นั้น จะส่งผลทำให้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร และ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันหรือไม่

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร ภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารแตกต่างกัน
4. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

①. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวังหลังวิทยาคม อำเภอวังน้ำเย็น จังหวัดปราจีนบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 3 ห้องเรียน จำนวน 120 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวังหลังวิทยาคม อำเภอวังน้ำเย็น จังหวัดปราจีนบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 จำนวน 120 คน ได้โดยนำนักเรียนที่เป็นกลุ่มประชากรทั้งหมดมาคละกัน แล้วจึงสุ่มอย่างง่าย (Simple Randomed Sampling) โดยจับฉลากเข้ากลุ่มทดลองที่ 1 ที่เรียนด้วยวิธีการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง กลุ่มทดลองที่ 2 ที่เรียนด้วยวิธีการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู จำนวนห้องละ 40 คน รวมทั้งสิ้น 120 คน

②. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

2.1 แผนการสอนทักษะการฟัง การพูด จำนวน 3 แผน คือ

2.1.1 แผนการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง จำนวน 6 แผน

2.1.2 แผนการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง

จำนวน 6 แผน

2.1.3 แผนการสอนตามคู่มือครู จำนวน 6 แผน

2.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น

2.3 แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

3.1 แผนการสอน

ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการสร้างแผนการสอนดังต่อไปนี้

3.1.1 ศึกษาเอกสารที่เป็นทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทางด้านทักษะการฟัง การพูด จากเอกสารประกอบการเรียนรายวิชา หลักสูตรและการสอน ภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาของ ขจร สุขรังสรรค์ (2526) และการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจากหนังสือของ อรุณี วิริยะจิตรา (2532)

3.1.2 ศึกษาองค์ประกอบของสถานการณ์จำลอง การเตรียม การสร้างและวิธี ดำเนินการสอน โดยใช้สถานการณ์จำลองจากตำราของ Jones (1982) Crookall and Oxford (1990), Sturtridge (1977), Herbert and Sturtridge (1979) และ Jones (1983)

3.1.3 ศึกษาพฤติกรรมทางวาจาของ แฟลนเดอร์ (Flanders. 1970) และลักษณะการพูดของ บีด (Beed. 1991) และศึกษาเรื่องกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ 5 ประเภท จากงานวิจัยของ สาริตา ชุตวงแก้ว (2535 : 87 - 88) และปรับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ทั้ง 5 ประเภท มาเป็นกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ในทักษะการฟังการพูดเพื่อการสื่อสาร โดยใช้สถานการณ์จำลอง ซึ่งมีดังนี้

ประเภทที่ 1 การพูดเพื่อให้รูปแบบทางภาษา เมื่อนักเรียนใช้คำหรือข้อความผิด หรือใช้ภาษาแม่ โดยครูจะพูดเพื่อให้ตัวอย่างประโยคในลักษณะต่าง ๆ แล้วให้นักเรียนพูด ซ้ำ ย้ำ และทวนความ เพื่อให้นักเรียนได้ตัวอย่าง หรือได้รูปแบบทางภาษาให้มากที่สุด

ตัวอย่างที่ 1

S₁ : Where's the post office ?

S₂ : อยู่ถัดจากร้านขายยา

T : It's next to the drug store. Speak after me

S₂ : It's next to the drug store.

T : Very good.

ตัวอย่างที่ 2

S₁ : What do you do ?

S₂ : I am doing student.

T : I'm a student. Repeat after me I'm a student.

S₂ : I'm a student.

ประเภทที่ 2 การพูดเพื่อเสริมความ หรือต่อความของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนได้สิ่งที่เขาต้องการจะสื่อออกมาให้ได้โดยตลอด ใช้เมื่อนักเรียนพยายามที่จะพูดได้ตอบ แต่พูดติดขัด และหยุดลงก่อนที่จะข้อความจะเสร็จสมบูรณ์

ตัวอย่างที่ 1

S₁ : Hello, can I help you ?

S₂ : Yes, I..... I

T : Yes, please. I'd like a tube of... (a box of...,
a bottle of)

S₂ : Yes, please. I'd like a bottle of shampoo.

ตัวอย่างที่ 2

S₁ : What's the matter ?

S₂ : I head.....

T : I've got a headache.

S₂ : I've got a headache.

ประเภทที่ 3 การพูดเพื่อเป็นการเริ่มต้นหรือให้แนวทางอันเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พูดต่อออกมาได้ด้วยตนเอง โดยอาศัยข้อมูลที่ได้ยิน ได้ฟัง และได้อ่านมาแล้ว ใช้เมื่อนักเรียนนิ่งเงียบ การปฏิสัมพันธ์ทางวาจาขาดตอนหรือหยุดชะงัก โดยครูจะพูดเป็นแนวทางให้ ดังนี้

3.1 พูดริเริ่ม หรือขึ้นต้นประโยคต่าง ๆ ให้ เช่น

S₁ : This is a very nice shirt.

S₂ :เงียบ.....

T : Ask about price. How much

S₂ : How much is it ?

3.2 พูดยกถามคำถามทั่ว ๆ ไป เช่น Can you answer the question ?
Yes or No ? What will you tell him ?

3.3 พูดเพื่อกระตุ้นให้เขาไปทำตามที่เขาหวัง เช่น Come on, Go on
Next question.

ประเภทที่ 4 พูดเพื่อให้นักเรียนได้ใช้ทักษะวิธีอย่างใดอย่างหนึ่งในการสนทนา คือ
การตั้งคำถาม การขยายความ การคาดคะเน และการสรุป ใช้เมื่อต้องการให้นักเรียนสร้าง
ประโยชน์ขึ้นเอง อันจะส่งผลให้สามารถดำเนินปฏิสัมพันธ์ทางวาจาได้ต่อไป

ตัวอย่างที่ 1

S₁ : Hello, can I help you ?

S₂ : Yes, please. I'm looking for a shirt.

S₁ : (เงี้ยว).....

T : Ask about size and colour.

S₁ : What size do you want ?

S₂ : Size L, please.

S₁ : And what colour would you like ?

S₂ : Blue, please.

ตัวอย่างที่ 2

Chai : Sak, this is my friend, John.

Sak : How do you do, John ? I'm glad to know you.

John : I'm glad to know you, too

Sak : (เงี้ยว).....

T : You can ask him some questions.

Sak : Where are you from, John ?

John : I'm from England.

ประเภทที่ 5 การพูดเพื่อสนับสนุนให้กำลังใจ สร้างความมั่นใจ และบอกผลการปฏิบัติ
ใช้เมื่อนักเรียนได้กระทำการสิ่งหนึ่งสิ่งใดไปแล้ว โดยการที่ครูพูดชมเชย เช่น Very Good,

Excellent, Great พูดให้ข้อมูลย้อนกลับ เช่น That's right และพูดเพื่อยอมรับในสิ่งที่นักเรียนพูด เช่น พูดซ้ำข้อความของนักเรียน หรือนำข้อความของนักเรียนมากล่าวให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

หมายเหตุ การใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประเภทต่าง ๆ นี้ ครูจะใช้ประเภทใดก่อนหลัง หรือใช้สลับกันไปมาก็ได้ ขึ้นอยู่กับว่าพฤติกรรมของนักเรียนในขณะนั้นเป็นอย่างไร

3.1.4 ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ จุดมุ่งหมายการฟัง การพูด วิชาภาษาอังกฤษ ในรายวิชา อ 041 ศึกษาแบบเรียน คู่มือครู และขอบข่ายเนื้อหาวิชาที่จะสอน

3.1.5 เลือกจุดประสงค์การเรียนรู้การฟัง การพูด อ 041 ภาคเรียนที่ 1

3.1.6 ศึกษาและคัดเลือกเนื้อหาการฟัง การพูด ที่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ของการฟัง การพูด จากหนังสือ Keep Talking Book I ซึ่งเป็นหนังสือที่กระทรวงศึกษาธิการอนุญาตให้ใช้เป็นหนังสือเรียนวิชา อ 041 และหนังสืออื่น ๆ ที่มีเนื้อหาลักษณะเดียวกัน และความยากง่ายในระดับเดียวกัน มาใช้สร้างแผนการสอน ซึ่งมีเนื้อหาตามหัวข้อ ดังต่อไปนี้

1. Greetings and Introductions
2. Permissions
3. Invitations
4. Buying and Selling
5. Apologies
6. Directions

3.1.7 สร้างแผนการสอนการฟัง การพูด โดยใช้สถานการณ์จำลอง โดยนำเนื้อหาจากหนังสือ Keep Talking Book I มาปรับเป็นเนื้อหาการเรียนและสร้างเป็นแผนการสอน ซึ่งยึดรูปแบบโครงสร้างการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองของ สเตอร์ทริดจ์ (Sturtridge. 1977 : 33 - 34) ดังนี้ คือ

ขั้นที่ 1 ขั้นให้ข้อมูล และฝึกทักษะทางภาษา ซึ่งมีขั้นตอนการสอน ดังนี้

- สร้างความเข้าใจให้นักเรียนเกี่ยวกับจุดประสงค์ และกิจกรรมการเรียนการสอน โดยครูแจ้งกับนักเรียนทั้งชั้นว่าจะเรียนอะไร และจะต้องทำอะไรบ้าง
- เสนอเนื้อหา และรูปแบบภาษาที่ใช้ในหน้าที่ (Function) ต่าง ๆ และฝึกการออกเสียง โดยครูให้นักเรียนฟังการออกเสียงคำ และประโยคจากครูหรือเทป แล้วให้ออกเสียงตาม

- ให้นักเรียนฝึกสนทนาเป็นคู่ หรือเป็นกลุ่มโดยใช้รูปแบบภาษาที่ได้เรียนมาแล้ว

ขั้นที่ 2 ขั้นทำงานคู่ หรือทำงานกลุ่ม ซึ่งมีขั้นตอนการสอน ดังนี้

- แจกบัตรข้อมูลให้นักเรียนทุกคน ซึ่งในบัตรจะมีรหัสในการจับคู่ หรือแบ่งกลุ่มนักเรียนให้มีจำนวนที่สอดคล้องกับสถานการณ์จำลอง
- ให้แต่ละกลุ่มแก้ปัญหา และสร้างบทสนทนาเพื่อใช้ในการสื่อสาร แล้วฝึกซ้อมบทบาทของตนตามบัตรข้อมูลที่ได้รับ
- ให้แต่ละคู่หรือแต่ละกลุ่มจับฉลากเพื่อสุ่มเอา 1 กลุ่มมาแสดงบทบาท ในสถานการณ์จำลองตามบัตรข้อมูลที่ได้รับ หากมีเวลาเหลือมาก จะให้กลุ่มที่เหลือจับฉลากเพื่อนำมาแสดงต่อ

ขั้นที่ 3 ขั้นอภิปราย สรุป และให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งมีขั้นตอนการสอน ดังนี้

- ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายผลและสรุปถึงข้อดี ข้อบกพร่อง และครูให้ข้อเสนอแนะโดยยึดการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามจุดประสงค์เป็นหลัก
- ครูอาจให้นักเรียนแสดงเพิ่มเติม เพื่อเสริมจุดที่ควรเสริม หากไม่จำเป็นก็อาจจะไม่ให้แสดงเพิ่มเติม
- ครูพุดช่วยให้นักเรียนมีแนวทางกว้างขึ้นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และชี้ให้เห็นว่าสิ่งที่นักเรียนได้เรียนนั้น สามารถนำไปใช้นอกห้องเรียนได้

3.1.8 สร้างแผนการสอน โดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง โดยมีเนื้อหา และขั้นตอนการสอนเหมือนกันกับแผนการสอนที่ใช้สถานการณ์จำลอง เพียงแต่ผู้สอนจะใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ทันทีที่เห็นว่าผู้เรียนมีปัญหาในการสื่อสาร หรือปฏิสัมพันธ์ทางวาจาหยุดชะงัก ซึ่งมีขั้นตอนการสอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นให้ข้อมูล และฝึกทักษะทางภาษา ซึ่งมีขั้นตอนการสอน ดังนี้

- สร้างความเข้าใจให้นักเรียนเกี่ยวกับจุดประสงค์ และกิจกรรมการเรียนการสอน โดยครูแจ้งกับนักเรียนทั้งชั้นว่าจะเรียนอะไร และจะต้องทำอะไรบ้าง
- เสนอเนื้อหาและรูปแบบภาษาที่ใช้ในหน้าที่ (Function) ต่าง ๆ และฝึกการออกเสียง โดยครูให้นักเรียนฟังการออกเสียงคำและประโยคจากครูหรือเทปแล้วให้ออกเสียงตาม
- ให้นักเรียนฝึกสนทนาเป็นคู่ หรือเป็นกลุ่ม โดยใช้รูปแบบภาษาที่ได้เรียนมาแล้ว
- ครูจะใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ หากสังเกตเห็นว่านักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ขั้นที่ 2 ขั้นทำงานคู่ หรือทำงานกลุ่ม ซึ่งมีขั้นตอนการสอน ดังนี้

- แจกบัตรข้อมูลให้นักเรียนทุกคน ซึ่งในบัตรจะมีรหัสในการจับคู่หรือแบ่งกลุ่มนักเรียนให้มีจำนวนที่สอดคล้องกับสถานการณ์จำลอง
- ให้แต่ละกลุ่มแก้ปัญหา และสร้างบทสนทนาเพื่อใช้ในการสื่อสารและฝึกหัดบทบาทของตนตามบัตรข้อมูลที่ได้รับ
- ให้แต่ละคู่ หรือแต่ละกลุ่มจับฉลากเพื่อสุ่มเอา 1 กลุ่มมาแสดงบทบาทในสถานการณ์จำลองตามบัตรข้อมูลที่ได้รับ หากมีเวลาเหลือมาก จะให้กลุ่มที่เหลือจับฉลากเพื่อมาแสดงต่อ
- ครูจะใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ หากสังเกตเห็นว่านักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ขั้นที่ 3 ขั้นอภิปราย สรุป และให้ข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งมีขั้นตอนการสอน ดังนี้

- ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายผลและสรุปถึงข้อดี ข้อบกพร่อง และครูให้ข้อเสนอแนะโดยยึดการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามจุดประสงค์เป็นหลัก
- ครูอาจให้นักเรียนแสดงเพิ่มเติม เพื่อเสริมจุดที่ควรเสริม หากไม่จำเป็นก็อาจจะไม่ให้แสดงเพิ่มเติม
- ครูควรช่วยให้นักเรียนมีแนวทางกว้างขึ้นในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และชี้ให้เห็นว่าสิ่งที่นักเรียนได้เรียนนั้น สามารถนำไปใช้นอกห้องเรียนได้
- ครูจะใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ หากสังเกตเห็นว่านักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

3.1.9 สร้างแผนการสอนการฟัง การพูด ตามคู่มือครูของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ผู้วิจัยได้ศึกษากระบวนการวิธีการจัดกิจกรรมและลำดับขั้นการสอน โดยศึกษาแผนการสอนตัวอย่าง จากหนังสือคู่มือการใช้หลักสูตรการสอนรายวิชา อ 041 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ตามหลักสูตรพุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2534) แล้วสร้างแผนการสอนจำนวน 6 แผนโดยยึดจุดประสงค์และเนื้อหาเดียวกับที่ใช้ในแผนการสอนของกลุ่มทดลอง ซึ่งมีขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นฝึกออกเสียง (Practise it)

เป็นการฝึกออกเสียง การเน้น สำเนียง และสำนวนให้นักเรียนฝึกโดยใช้เทปประกอบ

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นฝึกพูด (Speak)

เป็นการฝึกสนทนาโดยเน้นโครงสร้างประจำบท ให้นักเรียนฝึกกับครูจนสามารถใช้บทสนทนานั้นได้คล่อง แล้วจึงให้นักเรียนฝึกเป็นคู่ หรือกลุ่ม ในการฝึกพูดสนทนาอย่าให้นักเรียนดูหนังสือ ให้นักเรียนมองหน้าคู่สนทนาระหว่างที่กำลังพูด

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นฝึกฟัง (Listen to that)

เป็นการฝึกฟังเสียงของเจ้าของภาษาที่พูดด้วยความเร็วปกติ โดยฟังจากเทป และทำงานตามที่กำหนดให้

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นฝึกฟัง และพูด (Get the message)

เป็นการฝึกการฟัง ส่วนหรือประโยคที่นักเรียน อาจเข้าใจผิดได้ง่าย โดยใช้เทปประกอบ อาจฝึกพร้อมกันแล้วให้นักเรียนพูดโต้ตอบกับบุคคลในเทป หรือโต้ตอบกันเอง

ขั้นตอนที่ 5 ขั้นฝึกพูด (Let's Talk)

เป็นการฝึกที่นักเรียนได้รวบรวมเอาสิ่งที่เรียนมาแล้ว มาสร้างบทสนทนาเอง แล้วให้นักเรียนตอบได้กันเอง

ขั้นตอนที่ 6 ขั้นฝึกฟัง (Listen and do it)

เป็นการฝึกการฟัง ซึ่งจะให้นักเรียนได้ร่วมทำกิจกรรมกับเทป อาจจะทำร้องเพลง หรือเล่นเกม โดยใช้เทปประกอบ

3.1.10 นำแผนการสอนที่สร้างแล้วทั้ง 3 วิธี ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 ท่าน คือ รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ดร.บังอร พานทอง และอาจารย์พรนิมล ประสงค์พร ตรวจสอบโดยพิจารณาในเรื่องความชัดเจน ถูกต้องของจุดประสงค์ ความสอดคล้องของกิจกรรม และเนื้อหา

3.1.11 นำแผนการสอนที่ผู้เชี่ยวชาญแก้ไขแล้ว ไปทดลองสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวังน้ำเย็นวิทยาคม ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

3.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร

ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการสร้าง ดังต่อไปนี้

3.2.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษจากหนังสือของ ชวาล แพรัตกุล (2520 : 118 - 210), อัจฉรา วงศ์โสธร (2529 : 152 - 176) และ Heaton (1979 : 57 - 99) และเทคนิคการวัดและการประเมินผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษจากหนังสือของ Oller (1979 : 303 - 336) และ Clark (1972)

3.2.2 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร เป็นแบบทดสอบแบบปากเปล่า (Oral Test) ในรูปของการถามตอบ ประโยคต่อประโยค หรือโต้ตอบประโยคที่ได้ยินในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง โดยแบ่งการ ทดสอบเป็น 2 แบบ คือ

3.2.2.1 แบบทดสอบแบบถาม-ตอบปากเปล่า หรือการสนทนาโต้ตอบ ประโยคที่ได้ยิน

ตัวอย่าง

Q : What will you say if you want to ask the teacher a question ?

A :

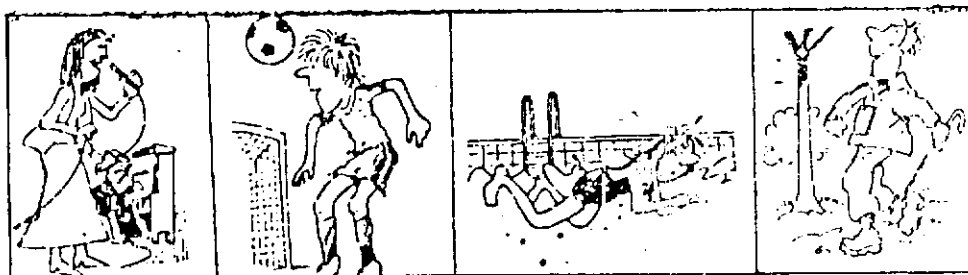
Q : Can I borrow your pen ?

A :

3.2.2.2 แบบทดสอบถาม-ตอบปากเปล่า โดยใช้ภาพประกอบให้ นักเรียนดูเป็นแนวทางในการตอบ

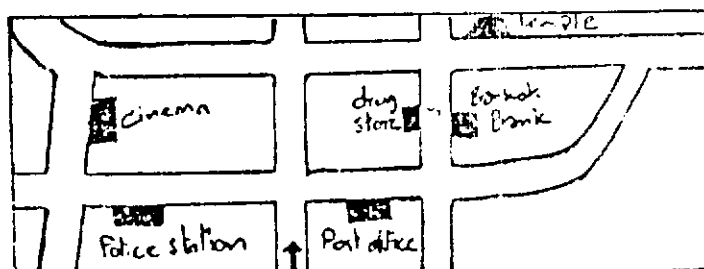
ตัวอย่าง

Q : What do you like ?

A :

Q : Excuse me. Where is the Bangkok Bank ?

A :

3.2.3 นำแบบทดสอบที่สร้างแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน คือ รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ดร.บังอร พานทอง และอาจารย์พรนิมล ประสงค์พร ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และลงความเห็น ว่าข้อสอบแต่ละข้อสามารถวัดวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ต้องการวัดหรือไม่ โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดไว้ ดังนี้

+1 = แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์ข้อนั้น

0 = ไม่แน่ว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์ข้อนั้นหรือไม่

-1 = แน่ใจว่าข้อสอบไม่วัดจุดประสงค์ข้อนั้น

(บุญเชิด ภิญโญนันตพงษ์. 2526 : 91)

บันทึกผลการพิจารณาลงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนในแต่ละข้อ แล้วนำไปหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา หรือดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ โดยผู้วิจัยจะคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า หรือเท่ากับ .05 ซึ่งแสดงว่าข้อสอบนั้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ส่วนข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องน้อยกว่า .05 ผู้วิจัยจะตัดออกหรือไม่ก็นำไปแก้ไขใหม่

3.2.4 นำแบบทดสอบที่ตรวจแก้ไขเรียบร้อยแล้ว ไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 โรงเรียนวังน้ำเย็นวิทยาคม อำเภอวังน้ำเย็น จังหวัดปราจีนบุรี ที่ได้เรียนเนื้อหาทักษะการฟัง การพูดมาแล้ว

3.2.5 ผู้วิจัยหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร โดยนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบมาหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยตรวจสอบและรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำมาเรียงลำดับคะแนนของผู้ที่ได้คะแนนสูงสุดถึงต่ำสุด นำมาแบ่งเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิค 25 % แล้วนำคะแนนแต่ละข้อของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมาทดสอบหาค่านัยสำคัญ โดยใช้ t-test (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2528 : 185) แล้วคัดเลือกแบบทดสอบข้อที่มีค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ซึ่งถือว่ามีความอำนาจจำแนกสูงอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ จากนั้นนำแบบทดสอบที่ได้ค่าตามเกณฑ์ไปหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha-Coefficient) สูตร Cronbach (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 170 - 172) แบบทดสอบที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 4.63 - 8.39 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .91

3.2.6 เกณฑ์การตรวจให้คะแนนการทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยกำหนดขึ้นโดยปรับมาจากเกณฑ์การให้คะแนน

ตามแบบ FSI (The Foreign Service Institute) ของ ออลเลอร์ (Oller. 1979 : 120 - 123) และ คลาร์ก (Clark. 1972) ซึ่งมีขั้นตอน และเกณฑ์ ดังนี้

3.2.6.1 กำหนดพฤติกรรมความสามารถ 5 อย่าง คือ ความเข้าใจ ในการฟัง การออกเสียง คำศัพท์ โครงสร้าง และความคล่อง ซึ่งรวมเป็นความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร

3.2.6.2 กำหนดคะแนนระดับความสามารถในการฟัง การพูดเป็น 5 ระดับ ดังตาราง 1

ตาราง 1 เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อ การสื่อสาร

พฤติกรรมความสามารถ	คะแนน
<u>ความเข้าใจ (Comprehension)</u>	
1. ฟังไม่เข้าใจแม้มีการพูด หรือถามซ้ำ ๆ.....	0
2. เข้าใจได้เพียงเล็กน้อยแม้ในสถานการณ์ที่ง่ายที่สุด.....	3
3. เข้าใจได้ซ้ำแม้ในคำพูดง่าย ๆ คู่สนทนาต้องพูดซ้ำ ๆ.....	6
4. เข้าใจเรื่องง่าย ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตนเอง แต่ต้องพูดซ้ำ ๆ หรือพูดซ้ำในบางครั้ง.....	9
5. เข้าใจทุกอย่างในการสนทนาทั่วไปที่มีความเร็วปกติ.....	12
<u>การออกเสียง (Pronunciation)</u>	
1. ออกเสียงผิด ไม่สามารถเข้าใจได้ และพูดโต้ตอบไม่ได้.....	0
2. ออกเสียงผิด ๆ พูดแล้วเข้าใจยาก.....	1
3. ออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว แต่โดยทั่วไปแล้วเข้าใจได้.....	2
4. ออกเสียงถูกต้อง พูดเข้าใจได้ดี.....	3
5. ออกเสียงแบบเจ้าของภาษา ไม่มีสำเนียงภาษาแม่ปน.....	4
<u>คำศัพท์ (Vocabulary)</u>	
1. ใช้ศัพท์ผิดและโต้ตอบไม่ได้.....	0
2. ใช้ศัพท์ผิดบ่อย ๆ แต่ใช้ศัพท์ในเหตุการณ์นั้นได้.....	4

ตาราง 1 (ต่อ)

พฤติกรรมความสามารถ	คะแนน
3. สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่.....	8
4. ใช้ศัพท์ในการสื่อความหมายได้ในทุกสถานการณ์.....	12
5. ใช้ศัพท์ได้ถูกต้อง เหมาะสม และกว้างขวางเทียบได้กับ เจ้าของภาษา.....	16
โครงสร้าง (Structure)	
1. โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้.....	0
2. ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิด วลีถูกต้องบ้าง พอเข้าใจได้.....	5
3. ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้ถูกต้อง มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย.....	10
4. มีข้อผิดพลาดไม่เกิน 2 แห่งตลอดการสนทนา.....	15
5. ไม่มีข้อผิดพลาด ทั้งในการใช้ศัพท์ หรือโครงสร้าง.....	20
ความคล่อง (Fluency)	
1. พูดขึ้นต้นได้เพียงหนึ่งคำแล้วหยุด และโต้ตอบไม่ได้.....	0
2. พูดแล้วหยุดนาน พูดไม่จบประโยค.....	2
3. พูดแล้ว พูดต่อไม่ได้ พยายามพูดต่อไม่โดยเริ่มต้นใหม่.....	4
4. การสนทนาเป็นธรรมชาติและต่อเนื่อง บางครั้ง ยังติดตะกุกตะกัก.....	6
5. การสนทนาเป็นธรรมชาติ หยุดบ้าง เช่นเดียวกับเจ้าของ ภาษา.....	8

3.2.6.3 กำหนดผู้ให้คะแนน 2 คน คือ อาจารย์สมโพธิ ห้องชู และตัวผู้วิจัยเอง เป็นผู้ให้คะแนน ซึ่งทั้ง 2 คนมีคุณวุฒิ และประสบการณ์ทางการสอนใกล้เคียงกัน มีความเข้าใจข้อความทั้งหมดของแบบทดสอบ เข้าใจเกณฑ์การให้คะแนนและวิธีการให้คะแนน ตรงกันในการทดสอบ ผู้ให้คะแนนใช้เครื่องเทปบันทึกเสียงทำการบันทึกคำตอบของนักเรียน แต่ละคนไว้ แล้วนำมาพิจารณาให้คะแนนความสามารถ ของพฤติกรรมแต่ละด้านตามเกณฑ์ แล้วหาผลรวมคะแนนพฤติกรรมทุกด้าน เพื่อรวมเป็นคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร

3.4 แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยมีหลักเกณฑ์และขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

3.4.1 ศึกษาหลักการสร้าง และวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยจากของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2524 : 137 - 139) และศึกษาตัวอย่างจากงานวิจัยของ เบญจา สืบเสน (2530 : 93 - 96) และยุพิน พุทธาพิพัฒน์ (2531 : 96 - 99)

3.4.2 สร้างแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นมาตราส่วนประมาณค่า ซึ่งเป็นข้อความที่ถามเกี่ยวกับความต้องการ ความกระตือรือร้น ความขยัน และอุตสาหะในการเรียน ตลอดจนการเห็นคุณค่าของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยให้นักเรียนเลือกให้ตรงตามความรู้สึก หรือการกระทำของตนเองมากที่สุด ซึ่งได้กำหนดน้ำหนักของแต่ละตัวเลือกไว้ ดังต่อไปนี้

ถ้าข้อความนั้น แสดงความรู้สึกหรือการกระทำทางบวก ให้คะแนนดังนี้

มากที่สุด	5 คะแนน
มาก	4 คะแนน
ปานกลาง	3 คะแนน
น้อย	2 คะแนน
น้อยที่สุด	1 คะแนน

ถ้าข้อความนั้น แสดงความรู้สึก หรือการกระทำในทางลบ ให้คะแนนดังนี้

มากที่สุด	1 คะแนน
มาก	2 คะแนน
ปานกลาง	3 คะแนน
น้อย	4 คะแนน
น้อยที่สุด	5 คะแนน

ตาราง 2 ตัวอย่างแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ข้อความ	ความรู้สึกหรือการกระทำ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษมักนำเรื่องที่ใช้นัดติดต่อสื่อสาร ได้จริง ในชีวิตประจำวันมาสอนเสมอ ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกได้ประโยชน์จากการเรียน...					
2. ข้าพเจ้าผิดหวังกับการสอนของครูวิชาภาษาอังกฤษเพราะ ไม่สนุกสนานและไม่ทำให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ได้ตามที่คาดหวังไว้					

3.4.3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน คือ รศ.อัจฉรา สุขารมย์ รศ.พวงรัตน์ ทวีรัตน์ และ รศ.ดร.สุนันท์ ศลโกสม ตรวจดูความเหมาะสมของการใช้ภาษา ลักษณะของข้อความทางบวก และทางลบ ตลอดจนดูว่าข้อความนั้น ๆ ใช้วัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้หรือไม่

3.4.4 นำแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้น ไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 โรงเรียนวังน้ำเย็น วิทยาคม จำนวน 70 คน

3.4.5 นำผลการตรวจให้คะแนนของแบบสอบถามมาหาค่าอำนาจจำแนกของข้อความเป็นรายข้อ โดยตรวจ และรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำมาเรียงลำดับคะแนนของผู้ที่ตอบได้คะแนนสูงสุดถึงต่ำสุด จากนั้นนำมาแบ่งเป็นกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ แล้วใช้สูตร t-test (ลิวัน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 185) ทดสอบความแตกต่างของแบบสอบถามรายข้อ แล้วพิจารณาเลือกข้อที่ระดับนัยสำคัญที่ .05 จำนวน 20 ข้อ จากนั้นนำแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วไปหาความเชื่อมั่นทั้งฉบับก่อนนำไปใช้จริง โดยคำนวณจากสูตร Alpha-Coefficient ของ Cronbach (ลิวัน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 170 - 172) แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 3.90 - 7.33 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ .90

4. การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยใช้รูปแบบ Randomized Control Group Pretest - Posttest Design (ลิ้น สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 217) ดังนี้

ตาราง 3 แสดงแบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
E_1R	T_1	X_1	T_2
E_2R	T_1	X_2	T_2
CR	T_1	$\sim X$	T_2

ความหมายของสัญลักษณ์

R แทน กลุ่มตัวอย่างที่เลือกมาแบบสุ่ม (Random Assignment)

E_1R แทน กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง

E_2R แทน กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง

CR แทน กลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนด้วยการสอนตามคู่มือครู

X_1 แทน การทดลองสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง

X_2 แทน การทดลองสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง

$\sim X$ แทน การสอนโดยใช้วิธีการตามคู่มือครู

T_1 แทน การทดสอบก่อนทำการทดลอง (Pretest)

T_2 แทน การทดสอบหลังการทดลอง (Posttest)

4.2 วิธีดำเนินการทดลอง

4.2.1 ทำการสอบก่อนเรียน (Pre-test) ทั้งนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร และแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และหาคุณภาพแล้ว

4.2.2 ดำเนินการทดลองสอนกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม โดยใช้เนื้อหาและระยะเวลาเท่ากัน ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้งสามกลุ่ม

4.2.3 ทำการทดสอบหลังจากการทดลองทันที (Post-test) โดยทดสอบกับนักเรียนทั้งสามกลุ่มด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษฉบับเดียวกันที่ทำการสอบก่อนการเรียน

4.2.3 นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบมาและวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS, PC+

5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

5.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1.1 คำนวณค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าความแปรปรวน (Variance) ของกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง

5.1.2 เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร และแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง นักเรียนภายในกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม โดยใช้สูตร t-test แบบ Dependent Samples

5.1.3 เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร และแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม โดยวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) และเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยใช้การเปรียบเทียบพหุคูณแบบ Sheffé's Test

5.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.2.1 สถิติพื้นฐาน

5.2.1.1 หาค่าเฉลี่ย (Mean) โดยคำนวณจากสูตร
(จำนวน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 59) ดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าคะแนนเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

5.2.1.2 ทาค่าความแปรปรวน โดยคำนวณจากสูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 62 - 63) ดังนี้

$$S^2 = \frac{N \sum fX^2 - (\sum fX)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ S^2 แทน ความแปรปรวน
 f แทน ความถี่ของคะแนนแต่ละตัว
 N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
 X^2 แทน คะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 X แทน คะแนนแต่ละตัว
 $N-1$ แทน จำนวนตัวแปรอิสระ

5.2.2 สถิติใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

5.2.2.1 ทาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบ กับจุดประสงค์การเรียนรู้โดยคำนวณจากสูตร (บุญเลิศ ภิญญอนันตพงษ์. 2526 : 88 - 91) ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
 $\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

5.2.2.2 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร และแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยคำนวณจากสูตร t-distribution (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 185) ดังนี้

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{N_H} + \frac{S_L^2}{N_L}}}$$

$$df = N_H + N_L - 2$$

เมื่อ t แทน ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ

$\bar{X}_H$ แทน คะแนนเฉลี่ยของคะแนนคำตอบเป็นรายข้อในกลุ่มสูง

$\bar{X}_L$ แทน คะแนนเฉลี่ยของคะแนนคำตอบเป็นรายข้อในกลุ่มต่ำ

S_H แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนคำตอบเป็นรายข้อในกลุ่มสูง

S_L แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนคำตอบเป็นรายข้อในกลุ่มต่ำ

N_H แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูง

N_L แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มต่ำ

5.2.2.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร และแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยวิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) สูตร Cronbach (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 170 - 172) ดังนี้

$$\alpha = \frac{N}{N - 1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ	σ_c	แทน ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือวัด
	S_c^2	แทน ความแปรปรวนของคะแนนแบบสอบถามทั้งฉบับ
	S_i^2	แทน ผลรวมของค่าความแปรปรวนของแบบสอบถามเป็นรายข้อ
	N	แทน จำนวนข้อในแบบสอบถาม

5.2.2.4 ทหาความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารใช้สูตรการหาค่าสหสัมพันธ์แบบ Pearson Product Moment Correlation (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 70) ดังนี้

$$r_{xy} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ	r_{xy}	แทน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
	$\sum X$	แทน ผลรวมของคะแนน X
	$\sum Y$	แทน ผลรวมของคะแนน Y
	$\sum X^2$	แทน ผลรวมของ X แต่ละตัวยกกำลังสอง
	$\sum Y^2$	แทน ผลรวมของ Y แต่ละตัวยกกำลังสอง
	$\sum XY$	แทน ผลรวมของผลคูณ X กับ Y ทุกคู่
	N	แทน จำนวนคน (Case)

5.2.3 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐาน

5.2.3.1 เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร และแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ภายในกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองและหลังการทดลองโดยคำนวณจากสูตร t-test แบบ Dependent Samples (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 87) ดังนี้

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ ดังต่อไปนี้

N	หมายถึง จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	หมายถึง คะแนนเฉลี่ย
S	หมายถึง ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
F	หมายถึง ค่าสถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนที่ใช้พิจารณาใน F-distribution
df	หมายถึง ค่าแห่งความเป็นอิสระ
NSW	หมายถึง ค่าเฉลี่ยกำลังสองภายในกลุ่ม
MSb	หมายถึง ค่าเฉลี่ยกำลังสองระหว่างกลุ่ม
SS	หมายถึง ผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนกำลังสอง
t	หมายถึง ค่าสถิติที่ใช้แจกแจงแบบ t
D	หมายถึง ผลต่างระหว่างค่าเฉลี่ย
P	หมายถึง ค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ
*	หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
***	หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
กลุ่มทดลองที่ 1	หมายถึง กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง
กลุ่มทดลองที่ 2	หมายถึง กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบ สถานการณ์จำลอง
กลุ่มทดลองที่ 3	หมายถึง กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนตามคู่มือครู

ลำดับขั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นของจุดมุ่งหมายในการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อ
การสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอน
โดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู
ก่อนการทดลองและภายหลังการทดลอง

2. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและภายหลังการทดลอง

3. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู

4. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและภายหลังการทดลอง เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1 ผลปรากฏดังตาราง 4

ตาราง 4 ค่าสถิติในการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลอง และภายหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	การทดสอบ	$\bar{X}$	D	S	t
กลุ่มทดลองที่ 1	ก่อนดำเนินการทดลอง	148.58	188.10	83.76	9.36***
	ภายหลังการทดลอง	336.95		97.75	
กลุ่มทดลองที่ 2	ก่อนดำเนินการทดลอง	136.57	262.55	76.72	13.79***
	ภายหลังการทดลอง	399.12		101.32	
กลุ่มควบคุม	ก่อนดำเนินการทดลอง	151.30	246.72	76.42	13.17***
	ภายหลังการทดลอง	398.02		115.62	

*** $P < .001$

จากตาราง 4 ปรากฏว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูด เพื่อการสื่อสารของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธี เสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และวิธีการสอนตามคู่มือครูภายหลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 หมายความว่า วิธีการสอนทั้ง 3 วิธี ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารสูงขึ้นจาก ก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอน โดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและภายหลังการทดลอง เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 2 ผลปรากฏดังตาราง 5

ตาราง 5 ค่าสถิติในการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบ สถานการณ์จำลอง และวิธีการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและภายหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	การทดสอบ	$\bar{X}$	D	S	t
กลุ่มทดลองที่ 1	ก่อนดำเนินการทดลอง	68.60	7.37	10.14	3.71***
	ภายหลังการทดลอง	75.95		9.44	
กลุ่มทดลองที่ 2	ก่อนดำเนินการทดลอง	66.42	11	6.60	6.25***
	ภายหลังการทดลอง	77.42		8.02	
กลุ่มควบคุม	ก่อนดำเนินการทดลอง	70.65	3.57	9.38	1.67
	ภายหลังการทดลอง	74.22		8.81	

*** $P < .001$

จากตาราง 5 ปรากฏว่า แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง และการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง ภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง และการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ ประกอบสถานการณ์จำลองมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้นก่อนการทดลองอย่างมี นัยสำคัญ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ส่วนแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธี
การสอนตามคู่มือครูภายหลังการทดลองไม่สูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อ
การสื่อสารของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อ
การเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 3
โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว ผลปรากฏดังตาราง 6

ตาราง 6 ค่าสถิติแสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง
การพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้
กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	101294.62	50647.30	4.75**
ภายในกลุ่ม	117	1294389.25	110633.15	
รวมทั้งหมด	119	1395683.87		

** $P < .01$

จากตาราง 6 ปรากฏว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูด
เพื่อการสื่อสารของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธี
เสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัย
สำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอน
โดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และวิธีการสอนตามคู่มือครูมีความ
สามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

เพื่อทดสอบเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการเปรียบเทียบพหุคูณ
ของ Sheffé ผลปรากฏดังตาราง 7

ตาราง 7 ค่าสถิติในการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และวิธีการสอนตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนเฉลี่ย $\bar{X}$	กลุ่มทดลองที่ 1 $\bar{X} = 396.95$	กลุ่มทดลองที่ 2 $\bar{X} = 399.12$	กลุ่มควบคุม $\bar{X} = 398.02$
กลุ่มทดลองที่ 1	396.95	-	2.17*	1.07*
กลุ่มทดลองที่ 2	399.12		-	1.10
กลุ่มควบคุม	398.02			-

* $P < .05$

จากตาราง 7 ปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองกับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลองกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูไม่แตกต่างกัน

แสดงว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างจากความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง โดยที่นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการตามคู่มือครูมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองเพียงอย่างเดียว ส่วนนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลองและนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารไม่แตกต่างกัน

4. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 4 โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว ผลปรากฏดังตาราง 8

ตาราง 8 ค่าสถิติแสดงผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	205.40	102.70	1.33
ภายในกลุ่ม	117	9011.72	77.02	
รวมทั้งหมด	119	9217.12		

จากตาราง 8 ปรากฏว่า แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และวิธีการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู ไม่ทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร และแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู ซึ่งสรุปผลการศึกษาได้ ดังนี้

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและภายหลังการทดลอง
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและภายหลังการทดลอง
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู
4. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร ภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

3. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

4. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวังหลังวิทยาคม อำเภอวังน้ำเย็น จังหวัดปราจีนบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 จำนวน 3 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 40 คน รวมทั้งสิ้น 120 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวังหลังวิทยาคม อำเภอวังน้ำเย็น จังหวัดปราจีนบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 จำนวน 3 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 40 คน รวมทั้งสิ้น 120 คน ซึ่งได้โดยนำนักเรียนที่เป็นกลุ่มประชากรทั้งหมดมาละกัน แล้วสุ่มอย่างง่าย (Simple Randomed Sampling) โดยจับฉลากเข้ากลุ่มทดลองที่ 1 ที่เรียนด้วยวิธีการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง กลุ่มทดลองที่ 2 ที่เรียนด้วยวิธีการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู

3. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

3.1 แผนการสอน จำนวน 3 แผน คือ

3.1.1 แผนการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 6 แผน ซึ่งได้ผ่านการตรวจแก้ไข การทดลองใช้ และการปรับปรุงมาแล้ว

3.1.2 แผนการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 6 แผน ซึ่งได้ผ่านการตรวจแก้ไข การทดลองใช้ และการปรับปรุงมาแล้ว

3.1.3 แผนการสอนตามคู่มือครู ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยยึดหลักขั้นตอนการสอนตามคู่มือครูหนังสือ Keep Talking Book I ของกระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 6 แผน ซึ่งได้ผ่านการตรวจแก้ไข การทดลองใช้ และการปรับปรุงมาแล้ว

3.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูด เพื่อการสื่อสารซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นแบบทดสอบแบบปากเปล่า (Oral test) ในรูปของการถาม-ตอบลักษณะสัมภาษณ์ และการถาม-ตอบโดยรูปภาพเป็นแนวในการตอบ โดยแบบทดสอบดังกล่าวได้ผ่านการทดสอบจากผู้เชี่ยวชาญ และได้ผ่านการหาคุณภาพ โดยการหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25% แบ่งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ แล้วใช้ t-test ทดสอบค่าอำนาจจำแนกเพื่อคัดเลือกข้อที่มีค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป แบบทดสอบที่ใช้มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 4.63 - 8.39 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .91

3.3 แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นมาตราส่วนประมาณค่า ซึ่งเป็นข้อความให้นักเรียนเลือกให้ตรงกับความรู้สึกหรือการกระทำของตนเองมากที่สุด ซึ่งมีข้อความทั้งทางบวกและทางลบจำนวน 20 ข้อ ซึ่งแบบสอบถามนี้ได้ผ่านการตรวจของผู้เชี่ยวชาญ และผ่านการวิเคราะห์หาคุณภาพ โดยการหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25% แบ่งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ แล้วใช้ t-test ทดสอบค่าอำนาจจำแนกเพื่อคัดเลือกข้อที่มีค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 3.90 - 7.33 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับที่คำนวณโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของ Cronbach เท่ากับ .90

4. วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการสอนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มด้วยตนเอง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 โดยใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ รวม 12 คาบ และแต่ละกลุ่มใช้เวลาในการทดสอบก่อนทดลอง 4 คาบ และหลังทดลอง 4 คาบ รวมทั้งสิ้น 5 สัปดาห์ 20 คาบ โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการทดลอง ดังนี้

4.1 ทำการสอบก่อนเรียน (Pre-test) ทั้งนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร และแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว

4.2 ดำเนินการทดลองสอนกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม โดยใช้เนื้อหาและระยะเวลาเท่ากัน ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้ง 3 กลุ่ม

4.3 ทำการทดสอบหลังจากการทดลองทันที (Post-test) โดยทดสอบกับนักเรียนทั้งสามกลุ่มด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษฉบับเดียวกันที่ทำการสอบก่อนการเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าความแปรปรวน (Variance) ของกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม
2. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนภายในกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง และภายหลังการทดลอง โดยใช้สูตร t-test แบบ Dependent Samples
3. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนภายในกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองและภายหลังการทดลอง โดยใช้สูตร t-test แบบ Dependent Samples
4. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนภายในกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (Analysis of Variance) และใช้การเปรียบเทียบพหุคูณแบบ Sheffe's Test ในการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่
5. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนภายในกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (Analysis of Variance) และใช้การเปรียบเทียบพหุคูณแบบ Sheffe's Test ในการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและภายหลังการทดลอง

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู ภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

2. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและภายหลังการทดลอง

ผลการวิจัยพบว่า

2.1 แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง ภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

2.2 แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง ภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

2.3 แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ภายหลังการทดลอง ไม่สูงกว่าก่อนการทดลอง

3. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และใช้การเปรียบเทียบพหุคูณแบบ Sheffé's Test เพื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ พบว่า

3.1 นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองกับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลองมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2 นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.3 นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลองกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารไม่แตกต่างกัน

4. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครูมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูด เพื่อการสื่อสาร แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และ การสอนตามคู่มือครู สามารถอภิปรายผลตามลำดับของจุดมุ่งหมายและสมมติฐานของการวิจัยได้ ดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อ การสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและภายหลังการทดลอง เพื่อพัฒนาการทางด้านความสามารถในการใช้ภาษา ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการ สื่อสารของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อ การเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู ภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อน การทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แสดงว่า วิธีการสอนทั้ง 3 วิธี ทำให้ความสามารถ ในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนภายหลังการทดลองสูงกว่า ก่อนการทดลอง ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นผลสืบเนื่องมาจาก นักเรียนที่ใช้ เป็นกลุ่มตัวอย่างในการทดลองในครั้งนี้ ยังไม่เคยเรียนเนื้อหาที่ใช้ในการทดลองมาก่อน และยัง ไม่เคยได้รับการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร แบบ Oral Test ในรูปของการสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยใช้มาก่อน จึงไม่สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร หรือในการตอบคำถามในการทดสอบก่อนการทดลองได้ดีเท่ากับการทดสอบภายหลังการทดลอง

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาผลต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษา ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารจากตาราง 4 ในบทที่ 4 แล้วจะเห็นว่า ผลต่างของ คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง การสอนตามคู่มือครู และการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง เท่ากับ 262.55, 246.72 และ 188.10 ตามลำดับ ซึ่งแสดงว่า พัฒนาการในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อ การสื่อสารของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง มีแนวโน้มสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู และการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง ซึ่งแสดงว่าการช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ มีส่วนเอื้อให้นักเรียนเกิดพัฒนาการ ทางด้านการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารสูงขึ้นมากกว่าการสอนตามคู่มือครู

และการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองเพียงอย่างเดียว ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ลิซินชุก และคนอื่น ๆ (Lysynchuk and others. 1990) เลอว่า (Boyle and Perego. 1990 ; citing Luera. n.d.) บีด และคนอื่น ๆ (Beed and others. 1991) แอปเปิ้ลบี (Applebee. 1983 : 88) สาริตา ชูตวงแก้ว (2535 : 117 - 118) และฉันทนา นันทแก้ว (2536 : 117 - 121) ไมเคิล (Michael. 1988 : 832) แพพพาส (Pappas. 1984 : 84) ที่ทดลองใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ในการสอนและช่วยเหลือผู้เรียน ซึ่งพบว่า ผู้เรียนที่ได้รับการสอนและช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้มีความสามารถในการอ่าน และการใช้ภาษาหรือเล่าเรื่องได้ดีขึ้น และสูงกว่าการสอนแบบอื่น

2. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู ก่อนการทดลองและภายหลังการทดลอง เพื่อพัฒนาการด้านแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า

2.1 แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองภายหลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แสดงว่า วิธีการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองทำให้พัฒนาการด้านแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างเห็นได้ชัด ทั้งนี้อาจเป็นผลสืบเนื่องมาจาก ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกัน มีอิสระในการคิดกิจกรรม และเลือกใช้ภาษาสำหรับการแสดงบทบาทในสถานการณ์จำลองได้มาก บรรยากาศการเรียน การสอนมีลักษณะเป็นประชาธิปไตยที่ขัดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ทำให้ผู้เรียนไม่มีความวิตกกังวล เพราะไม่มีการควบคุมหรือชี้นำจนเกินไป นักเรียนมีความสุขสนุกสนานในการร่วมกิจกรรม ได้แสดงและดูเพื่อนนักเรียนแสดงบทบาทในสถานการณ์จำลอง นอกจากนี้ ยังได้ทราบความสำเร็จและพัฒนาการความก้าวหน้าของตนเองหลังจากได้แสดงบทบาทไปแล้ว จึงทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ ตื่นเต้น สนุกสนานในการร่วมกิจกรรมการเรียน การสอน และมีแรงจูงใจในการเรียนสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

2.2 แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง ภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แสดงว่าวิธีการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลองทำให้พัฒนาการด้านแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างเห็นได้ชัด ทั้งนี้อาจเป็นสืบเนื่องมาจาก กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้เป็นการช่วยเหลือที่ทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ จึงทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ

และภาคภูมิใจ และทำให้บรรยากาศในการเรียนการสอนมีความเป็นกันเอง ประกอบกับบรรยากาศการเรียนการสอนตามแนวของสถานการณ์จำลองซึ่งเป็นกระบวนการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยไม่มีการควบคุมหรือชี้นำจากครูจนเกินไป ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกัน มีอิสระในการคิดกิจกรรม และสามารถเลือกใช้ภาษาสำหรับการสื่อสารได้ด้วยตนเอง ได้แสดงและดูเพื่อนนักเรียนแสดงบทบาทในสถานการณ์จำลอง และยังได้ทราบความสำเร็จและพัฒนาการความก้าวหน้าของตนเองหลังจากได้แสดงบทบาทไปแล้ว ปฏิสัมพันธ์และองค์ประกอบเหล่านี้จะเอื้อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ ตื่นเต้น สนุกสนานในการร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนโดยไม่มี ความวิตกกังวล และยังสามารถประสบผลในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนสูงขึ้น ดังที่ ฮาร์เมอร์ (Harmer, 1980 : 6) กล่าวว่า องค์ประกอบด้านบรรยากาศในห้องเรียน วิธีสอนที่ไม่น่าเบื่อหน่าย ผู้สอนที่เข้าใจผู้เรียน และกิจกรรมการเรียนการสอนที่เด็กส่วนใหญ่สามารถปฏิบัติได้ประสบผลสำเร็จ จะทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนสูงขึ้น

2.3 แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ภายหลังการทดลองไม่สูงกว่าก่อนการทดลอง แสดงว่า วิธีการสอนตามคู่มือครู ไม่ทำให้พัฒนาการด้านแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง ทั้งนี้ อาจเป็นผลสืบเนื่องมาจาก กิจกรรมการสอนตามคู่มือครูเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนคุ้นเคย กล่าวคือ ครูยังทำหน้าที่เป็นผู้ควบคุมกิจกรรมการเรียนเป็นส่วนใหญ่ ครูจะเป็นผู้กำหนดขั้นตอนในการทำกิจกรรมของผู้เรียน และรูปแบบภาษาที่ใช้ ซึ่งอาจทำให้ผู้เรียนรู้สึกไม่เป็นอิสระในการเรียน ประกอบกับลักษณะของการสอนยังมุ่งให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสาร ทำให้การเรียนภาษาไม่เป็นที่สนใจโดยธรรมชาติ นอกจากนี้ ขั้นตอนการสอนและกิจกรรมการเรียนยังเหมือนกันในทุก ๆ เรื่องตามหนังสือแบบเรียนที่ผู้เรียนใช้ ทำให้ผู้เรียนรู้ล่วงหน้าว่าจะต้องทำอะไรในคาบเรียนหนึ่ง ๆ จึงเกิดความรู้สึกจำเจ ไม่ตื่นเต้น และไม่สนุกสนานในการเรียน ด้วยเหตุผลดังกล่าว อาจเป็นผลทำให้แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนภายหลังการทดลองไม่สูงขึ้นจากก่อนการทดลอง

3. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยใช้วิธีเปรียบเทียบพหุคูณของ Sheffé แล้วพบว่า

3.1 นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง กับนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลองมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง ผลดังกล่าว สอดคล้องกับการทดสอบสมมติฐานข้อ 1 ที่พบว่า ผลต่างของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ สูงกว่าผลต่างของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มอื่น ๆ แสดงว่า วิธีการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลองสามารถทำให้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนสูงกว่าวิธีการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง ซึ่งอาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจาก

3.1.1 กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ช่วยให้ผู้เรียนสามารถดึงความรู้ หรือประสบการณ์เดิมที่ได้รับมาแล้วจากการสอนในขั้นตอนของสถานการณ์จำลองมาใช้สื่อสารได้ตามความคิดของตนเอง ทั้งนี้เนื่องจาก ผู้เรียนยังไม่คุ้นเคยกับการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดติดต่อสื่อสาร จึงอาจรู้สึกประหม่า และวิตกกังวลที่จะใช้ภาษาอังกฤษ จึงไม่สามารถนำภาษามาใช้สื่อสารตามความคิดของตนเองได้ ดังนั้น การที่ครูช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ โดยการพูดให้รูปแบบภาษาเมื่อนักเรียนพูดภาษาแม่ พูดเสริมต่อข้อความเมื่อนักเรียนพยายามจะพูดแต่พูดติดขัด พูดเพื่อให้แนวทางเมื่อนักเรียนนิ่งเงียบไม่ได้ตอบ พูดเพื่อให้นักเรียนใช้ยุทธวิธีอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อให้การสนทนาดำเนินต่อไป และพูดเพื่อสนับสนุนให้กำลังใจในทันทีที่นักเรียนมีปัญหาหรือประสบผลสำเร็จ จึงเป็นการช่วยเหลือหรือแก้ไขความผิดพลาด และสร้างความมั่นใจแก่ผู้เรียน ซึ่งจะทำให้สามารถจดจำรูปแบบภาษาที่สัมพันธ์กับความหมายที่ตนต้องการจะสื่อสารได้อย่างแม่นยำและคงทน และนำไปใช้ได้ในการสนทนาโต้ตอบในครั้งต่อไปได้โดยไม่ได้รับการช่วยเหลืออีก ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ บรูเนอร์ (Bruner, 1978) ที่ว่า กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้จะทำให้เด็กสามารถใช้ภาษาได้เองในสถานการณ์ที่คล้าย ๆ กันโดยไม่ต้องได้รับการช่วยเหลือเพราะเป็นกลวิธีที่ช่วยสร้างแนวทาง เพื่อสนับสนุนให้เด็กประสบความสำเร็จในการพยายามที่จะใช้ภาษาโดยได้แนวทางมาจากการที่แม่และลูกมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันอย่างมีระบบและเป็นลักษณะเฉพาะ

3.1.2 การช่วยเหลือโดยการใช้อีกวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ เป็นการสร้างความคุ้นเคยและลดช่องว่างระหว่างครูกับนักเรียน ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์กันระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับนักเรียน บรรยายากการเรียนการสอนดำเนินไปด้วยความเป็นกันเอง

และไม่ตึงเครียด ทำให้การเรียนรู้เป็นไปโดยธรรมชาติ และทำให้นักเรียนรู้สึกว่าการเรียนภาษาอังกฤษไม่ใช่เรื่องยาก จึงเกิดแรงจูงใจที่จะฝึกฝนภาษาอังกฤษเพื่อใช้ติดต่อสื่อสารให้ได้ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ บรูเนอร์ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2533 ; อ้างอิงมาจาก Bruner. 1960) ที่ว่า กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้เป็นหลักการสำคัญในการสร้างกระบวนการที่มีพลังทำให้เกิดการใช้ข้อความต่อเนื่องในชั้นเรียน ซึ่งทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ได้โดยตลอดกระบวนการเรียนการสอน สามารถทำให้เกิดการเรียนรู้ได้เช่นเดียวกับปฏิสัมพันธ์ที่เป็นไปตามธรรมชาติระหว่างแม่กับลูก

3.1.3 ในการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารนั้น เป็นการทดสอบในลักษณะของการสัมภาษณ์ พูดคุยระหว่างผู้ทดสอบกับนักเรียน บรรยายภาคในการทดสอบจึงมีลักษณะเป็นการสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน เป็นบรรยากาศที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับการใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ในขณะการสอน จึงทำให้นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง มีความคุ้นเคย ไม่ประหม่า และไม่รู้สึกวิตกกังวลในการใช้ภาษาในการตอบคำถาม หรือสื่อสารในสิ่งที่ตนเองคิดออกมา เพราะจากการสังเกตในการทดสอบของผู้วิจัยภายหลังการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง ส่วนใหญ่ไม่ประหม่า หรือแสดงความวิตกกังวลในการใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างเป็นธรรมชาติมากกว่านักเรียนกลุ่มอื่น ๆ

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลองมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

3.2 นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง ผลดังกล่าว สอดคล้องกับการทดสอบสมมติฐานข้อ 1 ที่พบว่า ผลต่างของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูสูงกว่าผลต่างของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง แสดงว่าวิธีการสอนตามคู่มือครูสามารถทำให้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนสูงกว่าวิธีการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง ซึ่งพิจารณาได้ว่าอาจเป็นผลสืบเนื่องมาจาก

3.2.1 การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองนั้นครูเสนอรูปแบบภาษาที่หลากหลายให้ผู้เรียนได้เลือกใช้ในการพูดเพื่อการสื่อสาร และการจัดสถานการณ์จำลองก็มีข้อจำกัดในเรื่องเวลา สถานที่ และอุปกรณ์ ในขณะที่วิธีการสอนตามคู่มือครุนั้น ได้กำหนดรูปแบบภาษาใน

แต่ละสถานการณ์ของการใช้ภาษาให้ผู้เรียนฝึกไว้อย่างตายตัวและจำกัด อีกทั้งขั้นตอนในการฝึกมีความแน่นอนตายตัว จึงทำให้ผู้เรียนสามารถท่องจำรูปแบบภาษาที่กำหนดให้ได้อย่างแม่นยำ นอกจากนี้ ยังได้กำหนดกิจกรรมการฝึกภาษาไว้ให้หลายรูปแบบ คือ มีการฝึกฟังประโยคและข้อความจากเทปและครู มีการฝึกพูดโต้ตอบกับเทป และโต้ตอบกันระหว่างนักเรียนกับครู และนักเรียนกับนักเรียนทั้งเป็นคู่และเป็นกลุ่มในรูปแบบของบทบาทสมมติ ลักษณะของการสอนจะมีครูเป็นผู้ควบคุมและคอยชี้แนะอย่างใกล้ชิด ในขณะที่เดียวกันก็เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำงานเป็นกลุ่ม ได้แสดงออก ดังนั้น การสอนตามคู่มือครูจึงมีส่วนที่คล้ายคลึงกับการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง

3.2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารที่ผู้วิจัยใช้นั้นมุ่งกระตุ้นให้ผู้เรียนตอบและถามคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่เรียนไปแล้ว ซึ่งมีเพียง 10 ข้อเท่านั้น และข้อสอบแต่ละข้อผู้เรียนต้องใช้เวลาในการทดสอบอย่างน้อย 5-10 นาที ซึ่งต้องใช้เวลาในการทดสอบโดยรวมค่อนข้างมาก จึงอาจทำให้ข้อสอบที่ผู้วิจัยใช้นั้นไม่คลุมกว้างถึงเนื้อหาทั้งหมด และอาจทำให้นักเรียนที่ได้รับการใช้สถานการณ์จำลอง ซึ่งเป็นแนวการสอนภาษาโดยวิธีธรรมชาติที่ไม่เน้นให้ผู้เรียนยึดกฎเกณฑ์และท่องจำรูปแบบของภาษาไม่สามารถดึงภาษามาใช้สื่อสารได้ตามความคิดของตนเองได้ เพราะการวิจัยครั้งนี้ใช้เวลาเพียง 12 คาบ จึงอาจไม่สามารถทำให้นักเรียนเกิดการรับรู้ภาษา และใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วและเป็นธรรมชาติ ดังนั้น หากแบบทดสอบที่ใช้นั้น ยังจำกัดอยู่ในเนื้อหาและรูปแบบภาษาที่ผู้เรียนเคยชินแล้ว ผู้เรียนก็อาจจะท่องจำรูปแบบภาษามาใช้ในการทดสอบ และทำคะแนนในการทดสอบได้สูง และในขณะที่ทำการทดสอบนั้น ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูใช้ภาษาในการตอบและถามคำถามในลักษณะการท่องจำ ในขณะที่นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองจะรู้สึกลังเล ไม่แน่ใจ และไม่มีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาในการตอบคำถามในการทดสอบ

2.2.3 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้มีจำนวนนักเรียนทั้งสิ้นกลุ่มละ 40 คน ซึ่งอาจจะมากเกินไปสำหรับการสอนที่ใช้สถานการณ์จำลอง เพราะการสอนในคาบหนึ่ง ๆ ใช้เวลา 50 นาที ครูผู้สอนไม่สามารถให้นักเรียนได้แสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ได้ทุกกลุ่ม จึงทำการสุ่มเอาบางกลุ่มเท่านั้นเพื่อแสดงบทบาท ซึ่งอาจทำให้นักเรียนบางกลุ่มหรือบางคนไม่มีโอกาสได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเท่าที่ควร จึงทำให้ไม่สามารถใช้ภาษาในการตอบคำถามหรือในการสื่อสารตามความต้องการของตนเองได้

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงอาจส่งผลทำให้นักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง

3.3 นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลองและนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าวิธีการสอนทั้งสองวิธีทำให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารใกล้เคียงกันมาก ซึ่งอาจเป็นผลสืบเนื่องมาจาก วิธีการสอนทั้งสองวิธีนั้นมีลักษณะการจัดกิจกรรมการสอนที่คล้ายคลึงกัน กล่าวคือมีการให้นักเรียนฝึกรูปแบบภาษาจากบทและครู นักเรียนมีโอกาสทำงานกลุ่ม ได้แสดงออกคล้ายคลึงกัน

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแล้วจะเห็นว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ผลดังกล่าว สอดคล้องกับการทดสอบสมมติฐานข้อ 1 ที่พบว่า ผลต่างของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ สูงกว่าผลต่างของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มอื่น ๆ แสดงว่า วิธีการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้มีแนวโน้มที่ทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ทั้งนี้อาจเป็นผลสืบเนื่องมาจาก การช่วยเหลือของครูโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้นั้น มีลักษณะเป็นธรรมชาติซึ่งทำให้ปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนไม่หยุดชะงัก ทำให้กระบวนการเรียนการสอนเป็นไปอย่างต่อเนื่อง และเป็นธรรมชาติมากกว่าการสอนตามคู่มือครูซึ่งตัวครูจะเป็นผู้ควบคุมขั้นตอนและกิจกรรมการเรียนรู้ นอกจากนี้ การช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้เป็นการพูดที่ไม่เป็นการสอดแทรกหรือขัดจังหวะ และไม่เป็นการควบคุมความคิดหรือการทำงานของนักเรียน จึงทำให้นักเรียนมีโอกาสดูได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามความคิดของตนเองมากกว่า และมีความคงทนในการรับรู้ทางภาษาได้ดีกว่า

4. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าวิธีการสอนทั้ง 3 วิธี

ทำให้แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นผลสืบเนื่องมาจาก

4.1 นักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ได้รับการสอนโดยผู้วิจัย ซึ่งเป็นการเปลี่ยนครูผู้สอนไปจากเดิม และเนื้อหาในวิชาที่ใช้สอนก็เปลี่ยนไปจากเดิม กล่าวคือ ก่อนที่จะมีการทดลองสอน นักเรียนทั้ง 3 กลุ่มกำลังเรียนเนื้อหาในวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 015) ที่เน้นฝึกเฉพาะทักษะการอ่านและทักษะการเขียน แต่ในการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยเน้นฝึกเฉพาะทักษะการฟังและการพูด ดังนั้น รูปแบบการสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนจึงแตกต่างไปจากเดิมที่ผู้เรียนคุ้นเคย โดยที่ผู้เรียนทั้ง 3 กลุ่มได้มีโอกาสแสดงออก และใช้ภาษาในการสื่อสารมากขึ้นกว่าเดิม จึงทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกแปลกใหม่ เกิดความสนใจ และมีแรงจูงใจในการเรียนใกล้เคียงกัน

4.2 การทดลองครั้งนี้ใช้เวลารวมทั้งสิ้นรวม 12 คาบ ซึ่งอาจจะสั้นเกินไปที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง และเห็นความแตกต่างในด้านแรงจูงใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติได้ ทั้งนี้เนื่องจากว่า แรงจูงใจภายในที่ทำให้เกิดการเรียนรู้เพราะเห็นคุณค่าของสิ่งที่เรียน จึงกระทำหรือเรียนด้วยความเต็มใจนั้น เป็นสิ่งที่มีค่าและปลูกฝังให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนได้ยาก

(กมลรัตน์ หล้าสงวน. 2528 : 229)

4.3 พฤติกรรมการตอบแบบสอบถามของนักเรียนอาจจะมีส่วนทำให้แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนทั้ง 3 กลุ่มไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ นักเรียนทั้ง 3 กลุ่มอาจตอบแบบสอบถามไม่ตรงกับความรู้สึกหรือการกระทำของตนเองจริง แต่อาจเลือกตอบเพราะต้องการสร้างความรู้สึกลงในทางบวกกับครูผู้สอนคือผู้วิจัย

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีผลทำให้แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่มไม่แตกต่างกัน

อย่างไรก็ตาม เมื่อคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีแนวโน้มที่จะทำให้เกิดความแตกต่างด้านแรงจูงใจอย่างเห็นได้ชัด กล่าวคือ นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบก่อนการทดลองเท่ากับ 68.60, 66.42 และ 70.65 ตามลำดับ จากคะแนนเฉลี่ยข้างต้นมีแนวโน้มว่า แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม จะมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูที่มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 70.65 ซึ่งสูงที่สุด น่าจะมีแรงจูงใจในการเรียนสูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ แต่เมื่อได้มีการทดสอบภายหลังการทดลอง และเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลองมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 77.42 ซึ่งสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับ

การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง และกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ที่มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 75.97 และ 74.22 ตามลำดับ ค่าเฉลี่ยของคะแนนดังกล่าว สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ใน การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 ที่พบว่า ผลต่างของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้ กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง สูงกว่าผลต่างของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนอีก 2 กลุ่ม ซึ่งค่าสถิติของผลการทดลองดังกล่าวข้างต้น แสดงว่า การสอนที่ครูใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ มีแนวโน้มที่ทำให้ให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าวิธีการสอนทั้ง 2 แบบ ซึ่งถ้าหากเพิ่มระยะเวลาในการทดลองให้มากขึ้นแล้ว อาจจะให้เห็นความแตกต่างทางด้าน แรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่มอย่างชัดเจนได้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน ดังนี้

1.1 การจัดสถานการณ์จำลองทุกครั้งควรให้เด็กดูตัวอย่างสถานการณ์ที่จะแสดง จากวิดีโอเพื่อเป็นตัวอย่างก่อน เพราะจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเกี่ยวกับบทบาท ท่าทาง และสำเนียง ที่ใช้ ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

1.2 ในการจัดสถานการณ์จำลองนั้น ครูควรวางแผนเตรียมการเกี่ยวกับเรื่อง อุปกรณ์ สถานที่ และเวลา ตลอดจนขั้นตอนการจัดไว้อย่างรัดกุม เพื่อไม่ให้เสียเวลามาก มิฉะนั้น ผู้เรียนจะไม่มีเวลาพอที่จะฝึกทักษะทางภาษาในเรื่องที่เรียนอย่างเพียงพอ

1.3 ครูควรจัดสถานการณ์จำลองง่าย ๆ ให้เหมาะสมกับสภาพของโรงเรียนโดย คำนึงถึงความสะดวกเกี่ยวกับอุปกรณ์ สถานที่ และเวลาเป็นสำคัญ ไม่ควรจัดสถานการณ์ที่ผู้เรียน จะต้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย และออกนอกสถานที่ หรือใช้อุปกรณ์ที่ทำได้ยากในชุมชน เพราะจะ ทำให้ไม่สะดวกในเรื่องอุปกรณ์ สถานที่ และเวลาที่เด็กจะต้องเรียนวิชาอื่น ๆ ในคาบต่อไป ควรเน้นสถานการณ์ที่ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในการสื่อสารให้มากที่สุด

1.4 ครูควรบอกข้อดีและข้อบกพร่องในการแสดงทันทีที่แต่ละกลุ่ม ได้แสดงเสร็จ เพราะจะทำให้ผู้แสดงได้ทราบจุดดีและจุดบกพร่องของตนในทันที และทำให้ผู้เรียนเกิดความ ตื่นเต้น กระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรม และยังเป็นแนวทางให้แก่เด็กเรียนที่ยัง ไม่ได้แสดงด้วย

1.5 ขึ้นการให้ข้อมูลและฝึกทักษะทางภาษา และขึ้นฝึกซ้อมมีความสำคัญมาก เพราะการแสดงจะสมบูรณ์หรือไม่ขึ้นอยู่กับสองขั้นตอนนี้ ครูควรฝึกการออกเสียงคำ ข้อความ ประโยคและอธิบายความหมายและการนำไปใช้ให้เด็กเข้าใจและเกิดความคล่องแคล่วเพื่อให้ ผู้เรียนเกิดความมั่นใจที่จะใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และในขั้นการฝึกซ้อมควรใช้เวลาแก่ผู้เรียน อย่างเพียงพอเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกซ้อมภาษา และบทบาทของตนอย่างคล่องแคล่วก่อนแสดงจริง

1.6 การช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ นั้น ครูควรเน้นในชั้นการให้ข้อมูลและฝึกทักษะทางภาษา และในชั้นการฝึกซ้อมบทบาทก่อนการแสดง โดยครูพยายามสังเกตนักเรียนอย่างทั่วถึง และควรระวังไม่ให้การช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้เป็นการแทรกแซงหรือขัดจังหวะ หรือทำให้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนเกิดการหยุดชะงัก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในชั้นการแสดงนั้นควรใช้ต่อเมื่อแน่ใจว่าผู้เรียนไม่สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้จริง ๆ จนทำให้ปฏิสัมพันธ์หยุดชะงัก จึงช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

1.7 กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้สามารถนำไปใช้ในการช่วยเหลือผู้ที่มีปัญหาในการใช้ภาษาในสถานการณ์ทั่ว ๆ ไป ไม่จำกัดเฉพาะแต่ในเวลาเรียนในห้องเรียนเท่านั้น หากครูสังเกตเห็นว่านักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ก็สามารถใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ในการช่วยเหลือได้

1.8 ผู้สอนควรศึกษาวิธีการช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ให้เข้าใจ และฝึกใช้อย่างคล่องแคล่ว และรู้ว่าสถานการณ์ใดควรใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้และจะใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประเภทใด

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรนำวิธีการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง และวิธีการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลองไปทดลองสอนนักเรียนในระดับชั้นที่ต่างจากการวิจัยครั้งนี้

2.2 ควรนำวิธีการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง และวิธีการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลองไปทดลองสอนวิชาอื่น ๆ เช่น ภาษาไทย ภาษาฝรั่งเศส เป็นต้น

2.3 ควรนำวิธีการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง และวิธีการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลองไปทดลองใช้เพื่อศึกษาผลของตัวแปรด้านความเชื่อมั่น การกล้าแสดงออก ความคงทนในการเรียน หรือแรงจูงใจในการเรียน เป็นต้น โดยเปรียบเทียบกับวิธีการสอนแบบอื่น และเพิ่มระยะเวลาในการทดลองให้มากขึ้นกว่าการวิจัยครั้งนี้ เพื่อจะศึกษาดูว่า หากเพิ่มระยะเวลาในการทดลองให้มากขึ้นแล้ว จะส่งผลทำให้ตัวแปรดังกล่าวแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

2.4 ควรมีการใช้วิธีการอย่างอื่นประกอบกันแบบสอบถาม เพื่อวัดตัวแปรด้านความเชื่อมั่น ความกล้าแสดงออก ความสนใจ แรงจูงใจ เป็นต้น โดยอาจจะใช้วิธีการสังเกต พฤติกรรม การสัมภาษณ์ เป็นต้น เพื่อทดสอบว่าผลที่ออกมาจะมีความเที่ยงตรงและสอดคล้องกันหรือไม่ อย่างไร

ବରଦାସ

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสงวณ. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.
- กาญจนา ปราบพาส. การทดสอบและการประเมินผล สำหรับครูสอนภาษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.
- ชจร สุขรังสรรค์. เอกสารประกอบการสอนวิชา กสอ.511 หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526.
- ศิกฤทธิ บุญบา. ผลการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองและวิธีไม่ใช้สถานการณ์จำลองวิชาสังคมศึกษา หน่วยปัญหาในโลกปัจจุบัน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.
- จรรยารัตน์ เทียนก้อน. การเปรียบเทียบความมีวินัยทางสังคม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการสอนสังคมศึกษา โดยใช้สถานการณ์จำลอง. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.
- จุฑารัตน์ ธาณี. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะฟัง-พูด เพื่อการสื่อสาร และความเข้าใจในวัฒนธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยเทคนิคบทบาทสมมติ กับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. อัดสำเนา.
- ฉันทนา นันทแก้ว. การศึกษาพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษและแรงจูงใจ ไม่สัมฤทธิ์ในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. อัดสำเนา.
- ชม ภูมิภาค. จิตวิทยาการเรียนการสอน. ไทยวัฒนาพานิช, 2516.
- ชวาล แพร์ตกุล. เทคนิคการเขียนข้อสอบ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อักษร, 2520.
- ชัยวัฒน์ อัทธวงศ์. การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคของนักศึกษา ระดับ ปวศ.สูง ปี 3 ที่เรียนโดยใช้เกมและสถานการณ์จำลอง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529. อัดสำเนา.

- ชาญชัย อาจันสมาจาร. "การใช้เกณฑ์การสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อพัฒนาการสอนของครู," มิตรครู. 27 : 12 - 16 ; กรกฎาคม 2528
- ธีรวัฒน์ นิจนตร. "บรรยากาศในชั้นเรียนกับการส่งเสริมสติปัญญา และคุณลักษณะที่สำคัญแก่เยาวชน," ครูปริทัศน์. 10 ; มกราคม 2528.
- ทีศนา แชนมณี และคนอื่น ๆ. กลุ่มสัมพันธ์ : ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ เล่ม 1. บุรณาคัดลอกพิมพ์, 2522.
- ธรรมศักดิ์ มีอิสระ. "การสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนทางวาระระหว่างครูกับนักเรียน," สารนิพนธ์หลักสูตร. อันดับที่ 16. มกราคม 2526.
- ธำรงค์ศักดิ์ ห่มจันทร์. "บรรยากาศของห้องเรียน แบบไหนดี," ครู. 5 : 18 - 22 ; ตุลาคม 2523.
- นิยม สารรัตน์. การเปรียบเทียบเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างผู้เรียนในโปรแกรมวิทยาศาสตร์กับผู้เรียนในโปรแกรมศิลปภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 9. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2524. อุดสำเนา.
- บำรุง กลัดเจริญ และฉวีวรรณ กินาวงศ์. วิธีสอนทั่วไป. พิมพ์โลก : โรงพิมพ์พิมพ์เนต, 2527.
- บุญชม ศรีสะอาด. พัฒนาหลักสูตรและการสอน. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม, 2528.
- บุญเชิด ภิญโญนันทพงษ์. การทดลองแบบอิงเกณฑ์ : แนวคิดและวิธีการ. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526.
- เบญจา สืบเสน. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทักษะฟัง-พูด : และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีฝึกความเข้าใจแบบสูตรทัศนศาสตร์. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อุดสำเนา.
- ปราณี ปฐมชัยวัฒน์. การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ความคิดเห็นที่มีต่อกิจกรรมเสริมบทเรียนและกิจกรรมในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อุดสำเนา.
- ปราณี รามสูตร. จิตวิทยาของการศึกษา. กรุงเทพฯ : ประนาสาสน์, 2528.
- ฝึกหัดครู, กรม ศึกษานิเทศก์. เอกสารการประชุมปฏิบัติการเกี่ยวกับการออกแบบจุลภาค. โรงพิมพ์ตำรวจ, 2519.

- พยอม ธรรมบุตร. "จุดยืนของการสอนภาษาต่างประเทศ," มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์. 2 : 58 - 67 ; ภาคเรียนที่ 2, 2523.
- พรศรี ใจงาม. การศึกษานโยบายและความต้องการของครูสอนภาษาอังกฤษ และนักศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.
- นัชรประภา ยอดวิทย์. หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.
- พานร นิงคัตต์. การศึกษาความเข้าใจและแรงจูงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมภาษาจากเอกสารจริง. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.
- พวงทอง วิโรจนกร. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียน และแรงจูงใจของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิธีสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. เครื่องมือและวิธีการเก็บข้อมูลสำหรับงานวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523.
- แม้มาศ ลีลสัตยกุล. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลการเรียนภาษาอังกฤษแบบโครงสร้าง กับแบบสถานการณ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516. อัดสำเนา.
- ยุพิน นุทธาพัฒน์. การเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง การพูด แรงจูงใจและความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีตามแนวธรรมชาติและวิธีการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.
- เยาวลักษณ์ บุญศิริ. การเปรียบเทียบความเข้าใจภาษาอังกฤษด้านการฟังจากการสอนโดยใช้เทปกับการสอนโดยใช้สไลด์เทปเสียง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522. อัดสำเนา.

- รัชณี ศิริมาลา. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยการสอนแบบซึ้นแนะ (Suggestopedia) กับวิธีสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. อัดสำเนา.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. หลักการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : ศึกษาวรการพิมพ์, 2531.
- ล่อ หุตางกูร. หลักการสื่อสาราษา คู่มือเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อักษรไทย, 2524.
- วรรณ เลิศชัยนติ. ผลการสอนโดยใช้เกมสถานการณ์จำลองที่มีต่อนแนวคิดกับปัญหาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. อัดสำเนา.
- วรารณ วังโน. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีบุคลิกภาพต่างกันที่เรียนด้วยสถานการณ์จำลอง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.
- วัชร แก้วเงิน. การศึกษาการใช้งานด้านภาษาต่างประเทศตามความต้องการของหน่วยงานและความคาดหวังของผู้เรียน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2534. อัดสำเนา.
- วันทนา นิยมจันทร์. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคงทนในการเรียนรู้ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของการนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยทฤษฎีบทคณิตศาสตร์ โดยใช้สถานการณ์จำลองกับวิธีแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. อัดสำเนา.
- วารินทร์ สายโอบเอื้อ และสุรีย์ อีรดากร. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนววิทยาลัยครูพระนคร, 2522.
- วิชาการ, กรม. กระทรวงศึกษาธิการ. คู่มือการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2533). กรุงเทพฯ : จงเจริญการพิมพ์, 2534.
- วิชาการ, กรม. กระทรวงศึกษาธิการ. คู่มือการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2534). กรุงเทพฯ : จงเจริญการพิมพ์, 2534.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. พัฒนาหลักสูตรและการสอน. กรุงเทพฯ : รุ่งเรืองธรรม, 2521.
- วิเชียร เกตุสิงห์. หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เรือนอักษร, 2524.

- วิไลวรรณ ตรีศรี. การสร้างสถานการณ์จำลองการสอนสังคมศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สำหรับครูช่วยสอนเด็กชาวเขา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518. อัดสำเนา.
- ศรีนครินทร์วิโรฒ ปทุมวัน, มหาวิทยาลัย. รายงานการวิจัยเรื่องความรู้ทางภาษาศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. กรุงเทพฯ : คณะมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ปทุมวัน, 2522.
- ศรีมาลา นิพนธ์นิตย์. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียน โดยใช้กิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสารและการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.
- ศรีวิทย์ สุวรรณกิติ. วิธีสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : แผนก.อาสารและการพิมพ์, 2522.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521. (ฉบับปรับปรุง) พุทธศักราช 2533). ม.ป.ป.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง) พุทธศักราช 2534). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2534.
- สมบูรณ์ เสนิงค์ ณ ออยุธยา. การเปรียบเทียบผลการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนหน่วย "การทำมาหากินด้วยการสอนแบบใช้และไม่ใช้สถานการณ์จำลอง". วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร, 2525. อัดสำเนา.
- สันติพงศ์ ชันประดิษฐ์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสามารถในการสร้างความคิดรวบยอดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษาด้วยการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง กับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.
- สามัญศึกษา, กรม. รายงานสรุปปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2521. ม.ป.ป. อัดสำเนา.
- สาริตา ชุตวงแก้ว. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้กับวิธีการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.

- สิริวรรณ สุวรรณอาภา. "แนวโน้มของสังคมศึกษาในปัจจุบัน," ครูปริทัศน์. 5(5) : 68 - 71 ; พฤษภาคม 2523.
- สุคนธ์ พงศ์วัฒนาวิจิตร. การศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตหน่วย "การสื่อสารในปัจจุบัน" ด้วยวิธีสร้างสรรค์สถานการณ์จำลองกับการสอนปกติ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดธรรมมงคล กทม.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528. อัดสำเนา.
- สุตา ชำตรินันท์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริม และการสอนตามคู่มือครู.
ปริญญาณันท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. อัดสำเนา.
- สุนันท์ สังข์อ่อน. สื่อการสอนและนวัตกรรมทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : 2526.
- สุภา กิจจาทร. "การใช้สถานการณ์จำลอง," เอกสารการสัมมนาอาจารย์นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์สวนสุนันทา. 2519. อัดสำเนา.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน. คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. 2526.
- ลำเรียง เวชสุนทร. "กิจกรรมสถานการณ์จำลองในวิทยาลัยครู," ครูปริทัศน์. 5(2) : 18 - 22 ; ธันวาคม 2523.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. "การเสริมต่อการเรียนรู้ของเด็ก," เอกสารประกอบการสอนวิชาหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.
- ทะชันนำ พงศ์ยี่หล้า. การศึกษาผลการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ปริญญาณันท์
กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.
- อรุณี วิริยะจิตรา. การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2532.
- อัจฉรา ประไพตระกูล. "การเสริมกำลังใจ," ครูปริทัศน์. 3 : 26 - 32 ; กุมภาพันธ์ 2521.

- อัจฉรา วงศ์โสธร. "การสร้างข้อทดสอบวัดความสามารถในการสื่อความหมายทางภาษา (Pragmatics Communicative) กับการทดลองทางภาษาระดับ Advanced," ความสอดคล้องระหว่างข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยกับหลักสูตรภาษาอังกฤษ และแนวโน้มในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการสร้างคลังข้อสอบ. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2527.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. เทคนิควิธีการสร้างข้อทดสอบภาษาอังกฤษสำหรับวัดและประเมินผลการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2529.
- อัญชลี แจ่มเจริญ. วิธีสอนกลุ่มทักษะภาษาอังกฤษ. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครูสวนสุนันทา กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ปกเจริญผล, 2526.
- อัญชลี แจ่มเจริญ. "สถานการณ์จำลองกับการเรียนการสอน," มิตรครู. 21(9) : 5-9 ; ปีที่แรก 15 พฤษภาคม 2522.
- อารีย์ แววชาญ. การเปรียบเทียบการสอนสำนวนภาษาอังกฤษ โดยสอดแทรกวัฒนธรรม โดยใช้เจตความหมายของสำนวนจากปริบท และโดยการสอนตามคู่มือครู. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.
- Applebee, Arthur N. and Judith S. Langer. "Instructional Scaffolding as Natural Language, Activities," Language Art. 63(2) : February, 1983.
- Ausubel, David. Educational Psychology . A Cognitive View. Holt, Richardt & Winston. 1968.
- Bachman, Iyle F. and Adrian S. Palmer. "The Construct Validation of Some component of Communicative Proficiency," TESOL Quarterly. 16(4) : 449 - 465 ; December, 1982.
- Baker, Eugene H. "A Pre-Civil War Simulation for Teaching American History," Simulation Games in Learning. 1986 : 135 - 155. n.d.
- Beed, Penny I. and others. "Moving Learners toward indepedence : The power of Scaffolded instruction," The Reading Teacher. 44(9) : 648 - 655 ; May, 1991.
- Boyle, O and S. Perego. "Literacy scaffolds : Strategies for First and Second - Language readers and Writers," The Reading Teacher. 44(3) : 194 - 200 ; November, 1990.

- Brown, Douglas H. "Affective Factors in Second Language Learning," The Second Language Classroom : Direction for the 1980's. New York : Oxford University Press, 1981.
- Brown, Douglas H. Principles of language Learning and Teaching. New Jersey : Prentice - Hall, Inc., 1980.
- Bruner, J.S. "The Role of Dialogue in Language Acquisition," In The Child's Conception of Language. edited by A. Sinclair, R.J. Jarville, and W.J.M. Levelt, NY : Springer - Varag, 1978.
- Chambers, F. Human Intelligence : Its Nature and Assessment. London : Methuen c., ltd., 1968.
- Chistie, Frances and Brain Gray. "Successful Negotiation In The Classroom : A Social Process," Keynote Paper Presented at the 15th Australian Reading Association. Conference, Canberra : July 7 - 11, 1990.
- Clark, J.L.D. Foriegn Language Testing : Theory & Practice. Philadelphia : Center for Curriculum Development. 2972.
- Cronbach, Lee Joseph. Essentials of Psychological Testing. 3rd ed. New York, 1970.
- Crookkall, David and Rebecca L. Oxford. Simulation, gaming, and Language learning. Yew York, Newbury House, 1990.
- Cruichshank, D. "Notion of Simulation and Games : A Preliminary Inquiry," Education Technology. 17 - 19 ; July, 1972.
- Delamont, Sara. Interaction in the Classroom. London : Methuen E.Co., 1976.
- Ervin, Tripp. "Activity Structure as Scaffolding for Children Second Language Learning," Sociolinguistic Working. Paper Number 100 W Southwest Educational Development Lab. Austin, Tex, 1982.
- Fan, Chung Teh. Item Analysis Table. New Jersey : Educational Testing Service Princeton, 1952.

- Ferguson, Charles A. Language Structure and Language Use ; Essays Selected and Introduced by Anwar S. Dil. Standford, Standford University Press, 1971.
- Finocchiaro, Mary. "Reflections on the Past, the Present, and the Future," English Teaching Forum. 20(3) : 2 - 13 ; 1982.
- Flanders, Ned A. Analysis Teaching Behavior. Massachusette : Addison-Wesley Publishing Company, 1970.
- Girard, Denis. "Motivation The Responsibility of The Teacher," English Language Teaching Journal. 102 ; January, 1977.
- Harmer, Jeremy. The practice of English Language Teaching. New York : Longman Inc., 1986.
- Harris, David P. Testing English as a Second Language. New York : McGraw-Hill Book company, 1969.
- Heaton, J.B. Writing English Language Test. New York : Longman Inc., 1988.
- Herbert, David and Gill Sturtridge. Simulations. NEER Publishing Company Limited, 1979.
- Holden, Susan. Drama in language teaching. Harlow. Essex, Longman, 1981.
- Jakobovitz, Leon A. Foreign Language Learning : A Psycholinguistic Analysis of the Issues. Rowley, Massachusettes : Newbery House, 1971.
- Jones, Ken. Simulations in Language Teaching. Cambridge University Press. 1982.
- Jones, Leo. Eight Simulations. London : Cambridge University press, 1983.

- Kennel, Richard P. "Three Teacher Scaffolding Strategies in College Instrumental Applied Music Instruction," Education Music. 50(9) : 250 ; 1989.
- Kerr, J.Y.K. "Games and Simulation in English Language Teaching," ELT Document. : The British Council, 1977.
- Kharmar, Nayef. "Motivation and the Young Foreign Language Learner," English Language Teaching. 31 : 103 - 111 ; July, 1971.
- Krashen, Stephen D. Principles and Practice in Second Language Acquisition. Pergamon Press, 1982.
- Kashen, Stephen D. and Robin C. Scarcella. Research in Second Language Acquisition. Newbery House, Massachusetts, 1980.
- Krashen, Stephen D. and Tracy D. Terrell. The Natural Approach. The Alemany press, 1983.
- Kreeft, J. "Dialogue - Write from Talk to Essay Writing," Language Arts. 61 : 141 - 150 ; 1984.
- Lawrenz, F. "Students Perception of the Classroom Learning Environment in Biology, Chemistry and Psysics," Journal of Research in Science Teaching. 13 : 315 - 323 ; July, 1976.
- Lehr, Fran. "Instructional Scaffolding," Language Arts. 62(6) : October, 1985.
- Lysynchuk, M. Linda and others. "Recipocal Teaching Improves Standardized Reading Comprehension Performance in Poor Compre-henders," The Elementary School Journal. 90(5) : 467 - 483 ; May, 1990.
- Michael, Pralt W. "Mothers and Fathers Teaching 3 -- Year - Olds : Authouritative Parenting and Adult Scaffolding of Young Children's Learning," Development Psychology. 34(4) : 832 - 839 ; 1988.

- Murray, Edward J. Motivation and Emotion. New Jersey : Pentice Hall, Inc., Englewood Cliffs, 1966.
- Moulton, W. Trends in European and American Linguistics. Utrecht, Spectrum Publishers, 1961.
- Oller, John W. Language Tests of School : A Pragmatic Approach. London : Longman, 1979.
- Palinscar S.A. "The Role of Dialogue in Providing Scaffolded Instruction," Educational Psychologist. 21(1 - 2) : 73 - 98 ; Winter & Spring, 1986.
- Pappas, Christine C. "Scaffolding Observing and Responding to young children Learning to read by reading," The Paper Presented at the Annual Meeting of the National Council of Teachers of English. November, 1984.
- Paulston, Christine Bratt. "Communicative Competence and Language Teaching," In Communicative Language Teaching p. 14 - 31. Singapore : SEAMEO Regional Language Centre, 1985.
- Paulston, Christine Bratt and Howard R. Selekmen. "Interaction Activities in the Foreign Classroom : or How to Grow the Tulip Rose," in Developing Communications Skills. 1978.
- Pearson and Gallagher. "The Role of Reading in Content area Instruction," Paper Presented at the National Reading Conference. Clearwater, Fl., 4 December, 1982.
- Revell, Jane. Teaching Techniques For Communicative English. London : The Macmillan, Ltd., 1979.
- Rivers, Wilga M. "Psychology : Linguistics and Language Teaching," English Teaching Forum. 20(2) : 2 - 9 ; 1982.
- Rivers, Wilga M. Teaching Foreign Language Skills. Chicago : The University of Chicago press, 1981.

- Savignon, Sandra J. Communicative Competence : Theory and Classroom Practice. Addison-Wisley Publishing Company, Inc., 1983.
- Schultz, Landall L. Simulation in Social and Administrative Science. New Jersey : Prentice - Hall, Inc., 1972.
- Scott, Roger. "Speaking in Keith John and Keith." Morrow(Eds). Communication in the Classroom. Longman Group, Ltd., 1981.
- Searle, Dinnis. "Scaffolding : Who's Building Whose Building?," Language Arts. 61(5) : 480 - 483 ; September, 1984.
- Searle, J.R. Speech Acts. Cambridge University Press, 1978.
- Sinclair, J Mch and R.M. Coulthard. Towards in an Analysis of Discourse : The English used by Teachers and Pupils. Oxford University Press, 1978.
- Stern, H.H. Fundamental Concepts of Language Teaching. London : Oxford University Press, 1983.
- Sturtridge, Gill. "Using Simulation in Teaching English For Specific Purposes," Modern English Publication. 1977.
- Tansey, P.J. and Derick Unwin. Simulation and Gaming in Education. London, Methuen Education, Ltd., 1969.
- Thibaut, J.W. and H.H. Kelley. The Social Psychology of Groups. New York : Willey, 1959.
- Twelker, Pual A. "Designing Simulation System," Educational Technology. 64 - 70 ; October, 1969.
- Valette, Rebecca M. Modern Language Testing. 3rd ed. New York : Harcourt Brace Javanovich, 1977.
- Valette, Rebecca M. and Renee Desick. Modern Language Performance Objective and Individualization. New York : Harcourt Brace Javanovich, 1972.

Walker, Micheal P. Simulation Exercise. London : The Macillan Press Limited, 1977.

Watson, James and Ann Hill. A Dictionary of Communication and Media Studies. London : Edward Arnold (Publishers) Ltd., 1984.

Widdowson, H.G. Teaching Language as Communication. London : Oxford University Press, 1983.

Wilkins, D.A. Notional Syllabuses. London : Oxford University Press, 1976.

Withall, John and W.W. Lewis. "Social Interaction in the Classroom," in Albert H. Yee (ed.). Social Interaction in Education Setting. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice - Hall Inc.,

Yorio, Carles A. "Conversionalized Language Forms and the Development of Communicative Competence," In TESOL Quarterly. 14(4) : 433 - 434 ; 1980.

חכמתארת

ภาคผนวก ก

- แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟังการพูด
เพื่อการสื่อสาร
- แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร

Listening and Speaking Test

Part I

Direction : Listen and answer the questions.

0. Good morning, (Student). How are you today ?

.....

1. Please introduce yourself.

Do you have many friends ?

Who is your best friend or your close friend ?

What do you say to introduce your close friend to me ?

A :

2. Do you often go to the movie (super market, city) ?

What will you say if you want your friend to go the the movie

(super market, city) with you ?

A :

3. Have you ever been to the big city like Bangkok, Korat, Chiangmai ?

Supposing that you get lost or you don't know the way to the bus

station, then you see a police man, what will you say to ask him

for the direction to the bus station (JS

A :

4. Do you like shopping ? Supposing that you are in the shop and you

are interested in a shirt and you want to buy it, what will you say

to the shopkeeper ?

A :

5. Have you ever been late for English class ?

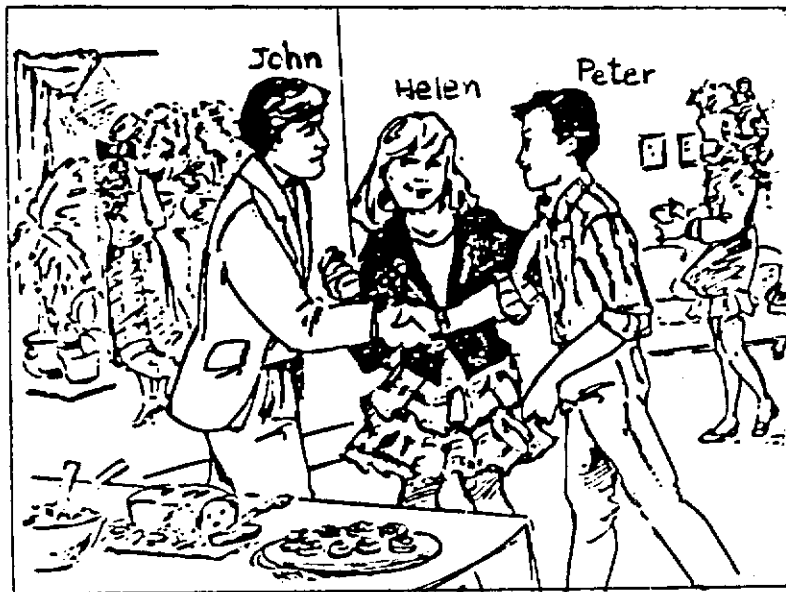
What will you say to the teacher if you are late ?

A :

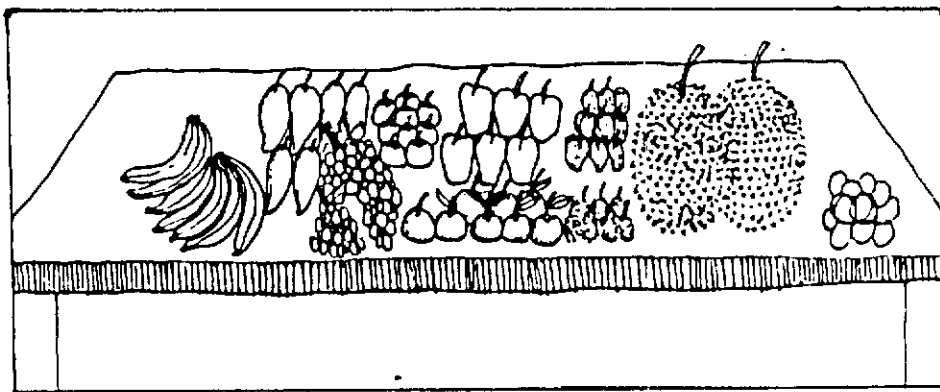
Part II

Direction : Look at the pictures then you will hear the questions,
and then answer them by using the picture as a guide.

1. Look at the picture one. What is Helen doing ? What are John and Peter doing ? And what would you say if you were John, Peter and Helen ?

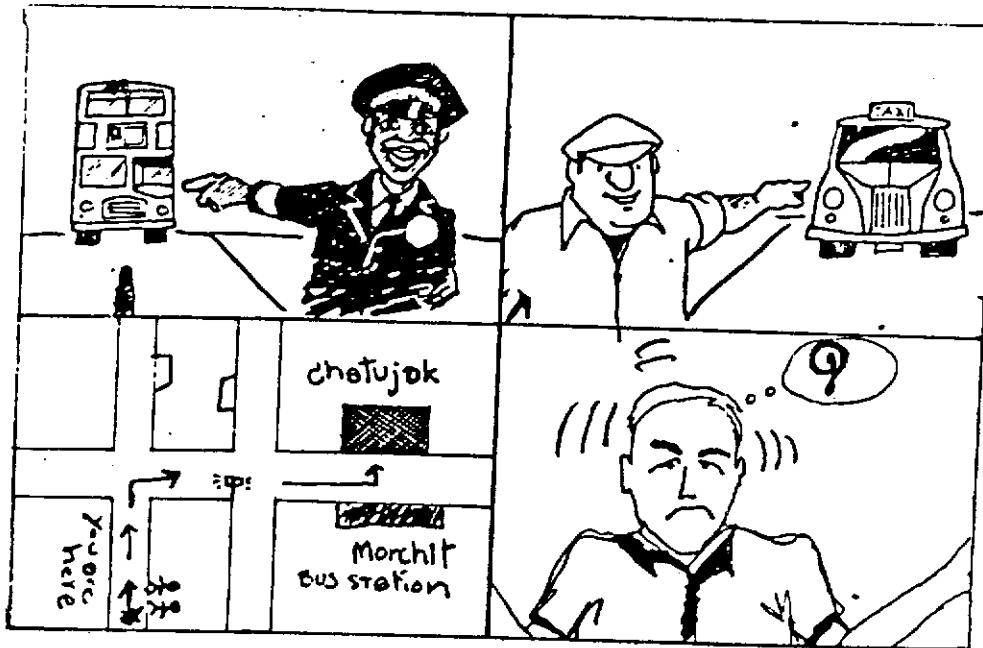

2. Look at the picture two. What kind of fruit do you like best ?
 What will you say to the seller if you want to buy it ?
 And what will you say if the price is too expensive ?

3. Look at the picture three.

Supposing that a foreigner comes to ask you how to get to Chatujak Weekend Market, what will you say to tell him the way to get there ?

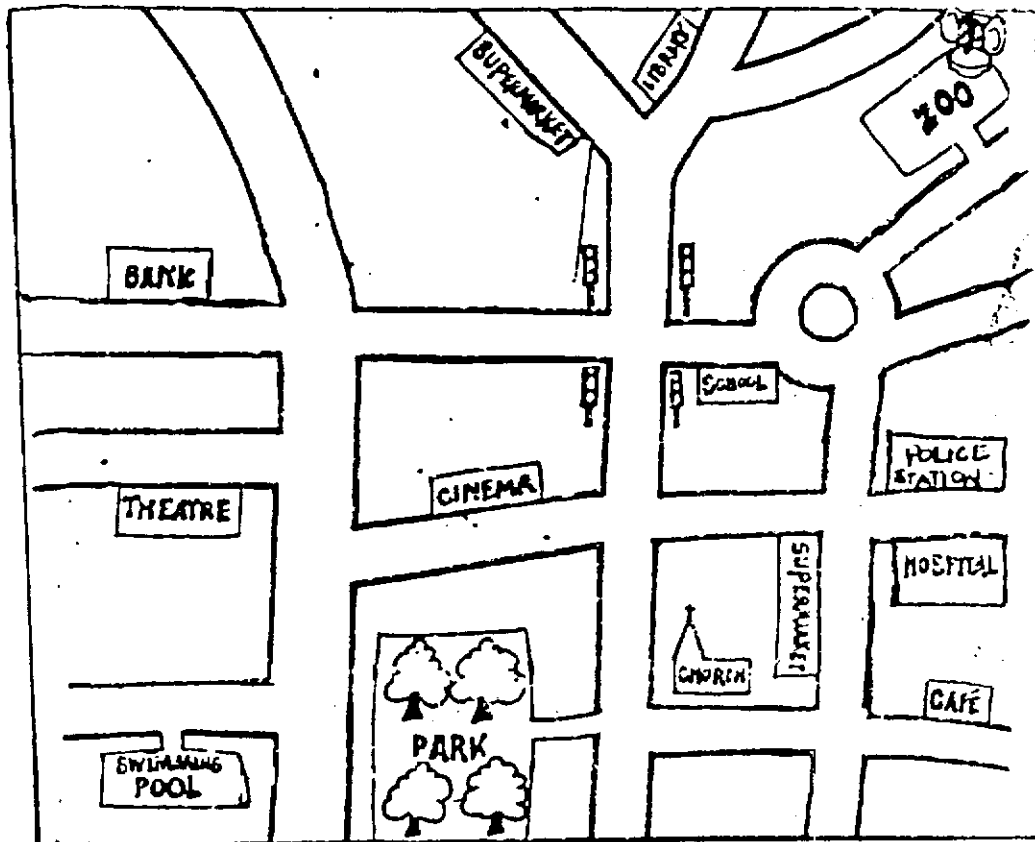

4. Look at the picture four. If your friend invite you to a party this evening, what will you answer him ?

5. Look at the map. You are at the swimming pool now.

If a stranger comes to ask you for the direction to the hospital
(police station, bank, the theatre), what will you tell him ?

แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้ถามเกี่ยวกับความรู้สึก และการกระทำของนักเรียน อันเกิดจากการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ขอให้นักเรียนอ่านและพิจารณาข้อคำถาม แต่ละข้อว่าตรงกับความต้องการ ความรู้สึก และการกระทำของนักเรียนมากน้อยเพียงใด ที่สำคัญที่สุดคือ ขอให้นักเรียนตอบให้ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
2. วิธีตอบแบบสอบถามในข้อหนึ่ง ๆ จะมีช่องว่างให้นักเรียนเลือกตอบ 5 ช่อง คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด ให้นักเรียนอ่านข้อความอย่างละเอียดก่อน เมื่อคิดว่าจะตอบในช่องใดก็ให้ทำเครื่องหมาย / ให้ตรงกับช่องข้อความนั้น ๆ
3. การตอบแบบสอบถามฉบับนี้ไม่มีผลต่อคะแนนการเรียนของนักเรียนแต่ประการใด นักเรียนเมื่อสระในการตอบอย่างเต็มที่ คำตอบของนักเรียนจะมีประโยชน์ และมีคุณค่ามากที่สุด เมื่อนักเรียนตอบตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ตัวอย่าง

ข้อความ	ความรู้สึกหรือการกระทำ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
0. ในชั่วโมงภาษาอังกฤษฉันเจ้าสนใจเรื่องที่ครูสอนอย่างจริงจัง				.../...	

คำอธิบาย

จากตัวอย่างข้อ (0) แสดงว่า ในชั่วโมงเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยปกติแล้วนักเรียนรู้สึกสนใจเรื่องที่ครูสอน น้อย

ข้อความ	ความรู้สึกหรือการกระทำ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ข้าพเจ้าชอบวิธีสอนของครูวิชาภาษาอังกฤษ เพราะทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อสื่อสารได้ดีขึ้น.....					
2. ข้าพเจ้าจะตั้งใจถ้ารู้ว่าวันไหนไม่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....					
3. หลังจากที่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษมาแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกอยากพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อน ๆ มากขึ้นกว่าเดิม.....					
4. ในช่วงเวลาเรียนวิชาภาษาอังกฤษข้าพเจ้าอยากจะทำอย่างอื่นมากกว่าที่จะสนใจเรียนหรือร่วมกิจกรรมหรือตั้งใจเรียน.....					
5. ข้าพเจ้ารู้สึกพอใจในความรู้และความสามารถในการฟังการพูดภาษาอังกฤษของตัวเองที่ได้จากการสอนของครู.....					
6. ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นอยากจะรู้คำศัพท์และสำนวนภาษาอังกฤษใหม่ ๆ เพิ่มเติมมากขึ้นกว่าเดิม.....					
7. ในช่วงเวลาเรียนวิชาภาษาอังกฤษข้าพเจ้าอยากให้ครูเข้าห้องเรียนสายเป็นประจำ.....					
8. ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษจัดกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกฟัง พูดภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสม.....					
9. หลังจากที่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษแล้วข้าพเจ้าอยากฝึกฝนภาษาอังกฤษมากขึ้นกว่าเดิม.....					

ข้อความ	ความรู้สึกหรือการกระทำ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
10. ในช่วงเวลาเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ครูมักไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกการฟังการพูดเท่าที่ควร.					
11. ข้าพเจ้ารู้สึกอึดอัดทุกครั้งที่ต้อง ใช้ภาษาอังกฤษในการพูดโต้ตอบกับครู หรือเพื่อน ๆ.....					
12. ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อหน่ายทุกครั้งที่มีถึงชั่วโมงเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....					
13. หลังจากที่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษแล้วข้าพเจ้ารู้สึกว่า การฟัง การพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่มีความประโยชน์ และน่าฝึกฝนต่อไป.....					
14. ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นในการทำการบ้านหรืองานในวิชาภาษาอังกฤษที่ครูสั่ง.....					
15. ในช่วงเวลาเรียนวิชาภาษาอังกฤษข้าพเจ้ามักคิดถึงเรื่องอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวกับเรื่องที่ครูสอน.....					
16. ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษมีวิธีการช่วยเหลือนักเรียนเมื่อมีปัญหาหรือติดขัดในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารได้เป็นอย่างดี.....					
17. ในช่วงเวลาเรียนวิชาภาษาอังกฤษข้าพเจ้ามักจะนึกอยากให้หมดเวลาโดยเร็ว.....					
18. กิจกรรมการสอนของครูวิชาภาษาอังกฤษไม่ทำให้ข้าพเจ้าได้ฝึกฝนการฟัง การพูด หรือใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารตามที่ต้องการ.....					
19. ข้าพเจ้าตั้งใจจะหาโอกาสฝึกฟัง หรือพูดภาษาอังกฤษให้มากขึ้นกว่าเดิม.....					
20. กิจกรรมวิชาภาษาอังกฤษที่ครูจัดขึ้นไม่น่าสนใจพอที่จะทำให้ข้าพเจ้าอยากจะเข้าร่วม.....					

ภาคผนวก ข

ตารางการวิเคราะห์ข้อมูล

- ตารางค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร
- ตารางค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- ตารางแสดงคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างระหว่างก่อนการทดลอง และภายหลังการทดลอง
- ตารางแสดงคะแนนแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างระหว่างก่อนการทดลอง และภายหลังการทดลอง

ตาราง 9 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ
ทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร

ข้อที่	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่าอำนาจจำแนก t
	X	SD	X	SD	
1	49.92	9.38	26.08	14.87	4.89
2	48.23	7.32	19.50	9.72	8.39
3	44.38	8.93	20.17	10.99	6.70
4	19.62	8.42	4.41	3.68	5.92
5	44.69	13.05	16.58	7.10	6.76
6	49.77	10.26	26.41	11.41	5.39
7	52.31	6.42	29.67	13.93	5.15
8	51.23	7.29	25.42	12.50	6.37
9	41.08	10.53	21.92	10.14	4.63
10	22.15	9.25	5.33	5.71	5.41

ค่าความเชื่อมั่น = .91

ตาราง 10 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษ

ข้อที่	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่าอำนาจจำแนก t
	X	SD	X	SD	
1	4.76	.56	2.24	1.39	6.94
2	4.59	.61	3.18	1.24	4.21
3	4.35	.79	2.24	.90	6.99
4	4.35	.86	2.82	1.24	4.18
5	4.18	.72	2.41	1.28	9.95
6	4.35	1.06	2.76	1.30	3.91
7	4.29	.78	2.76	.90	5.31
8	4.35	.86	2.06	1.14	6.60
9	3.88	.78	2.76	.83	4.04
10	4.00	1.00	2.24	1.25	4.45
11	4.29	.67	2.47	1.23	5.34
12	4.47	.87	2.11	.99	7.33
13	3.94	.97	2.65	.93	3.98
14	3.65	1.11	2.00	.94	4.67
15	3.70	.99	2.06	1.02	4.77
16	4.41	.79	2.59	1.27	5.00
17	4.29	.77	2.82	1.24	4.16
18	3.94	1.07	2.18	1.47	3.98
19	3.88	.86	2.59	1.06	3.90
20	4.47	.80	2.65	1.06	5.67

ค่าความเชื่อมั่น = .90

ตาราง 11 แสดงคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อ
การสื่อสารของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างระหว่างก่อนการทดลอง และภายหลังการทดลอง

คนที่	กลุ่มทดลองที่ 1		กลุ่มทดลองที่ 2		กลุ่มควบคุม	
	Pre-test	Post-test	Pre-test	Post-test	Pre-test	Post-test
1	284.00	509.00	121.00	479.00	284.00	545.00
2	160.00	525.00	121.00	178.00	96.00	542.00
3	373.00	376.00	95.00	185.00	373.00	699.00
4	335.00	452.00	96.00	227.00	93.00	437.00
5	174.00	492.00	223.00	331.00	174.00	508.00
6	69.00	296.00	345.00	424.00	223.00	510.00
7	173.00	361.00	177.00	273.00	173.00	476.00
8	93.00	454.00	187.00	416.00	93.00	511.00
9	97.00	458.00	99.00	276.00	345.00	518.00
10	190.00	438.00	76.00	337.00	190.00	446.00
11	77.00	521.00	241.00	250.00	121.00	446.00
12	93.00	579.00	237.00	294.00	93.00	575.00
13	242.00	475.00	335.00	317.00	174.00	536.00
14	75.00	451.00	174.00	470.00	75.00	423.00
15	105.00	454.00	69.00	350.00	105.00	436.00
16	147.00	531.00	173.00	524.00	237.00	472.00
17	86.00	498.00	93.00	254.00	86.00	448.00
18	128.00	474.00	97.00	207.00	107.00	433.00
19	116.00	474.00	121.00	384.00	116.00	490.00
20	123.00	431.00	121.00	421.00	123.00	404.00

ตาราง 11 (ต่อ)

คนที่	กลุ่มทดลองที่ 1		กลุ่มทดลองที่ 2		กลุ่มควบคุม	
	Pre-test	Post-test	Pre-test	Post-test	Pre-test	Post-test
21	93.00	470.00	95.00	509.00	99.00	446.00
22	111.00	460.00	96.00	258.00	69.00	313.00
23	152.00	288.00	223.00	329.00	152.00	388.00
24	133.00	377.00	160.00	197.00	133.00	309.00
25	55.00	486.00	373.00	321.00	123.00	309.00
26	39.00	382.00	335.00	296.00	39.00	317.00
27	187.00	405.00	174.00	399.00	95.00	278.00
28	53.00	289.00	53.00	404.00	177.00	237.00
29	138.00	410.00	138.00	497.00	138.00	267.00
30	20.00	374.00	20.00	255.00	303.00	297.00
31	44.00	278.00	44.00	380.00	44.00	259.00
32	107.00	317.00	107.00	251.00	107.00	322.00
33	132.00	159.00	123.00	447.00	133.00	326.00
34	128.00	172.00	93.00	458.00	111.00	393.00
35	57.00	212.00	111.00	372.00	174.00	268.00
36	155.00	273.00	152.00	195.00	155.00	378.00
37	212.00	291.00	133.00	241.00	212.00	310.00
38	103.00	342.00	107.00	297.00	103.00	220.00
39	192.00	341.00	123.00	428.00	192.00	205.00
40	212.00	390.00	93.00	347.00	212.00	224.00

ตาราง 12 แสดงคะแนนแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
ระหว่างก่อน และหลังการทดลอง

คนที่	กลุ่มทดลองที่ 1		กลุ่มทดลองที่ 2		กลุ่มควบคุม	
	Pre-test	Post-test	Pre-test	Post-test	Pre-test	Post-test
1	72.00	82.00	71.00	77.00	64.00	83.00
2	71.00	76.00	57.00	78.00	66.00	83.00
3	67.00	66.00	65.00	83.00	66.00	52.00
4	65.00	70.00	79.00	85.00	72.00	61.00
5	59.00	80.00	59.00	59.00	68.00	89.00
6	63.00	65.00	77.00	69.00	69.00	72.00
7	68.00	90.00	53.00	75.00	67.00	78.00
8	63.00	68.00	78.00	91.00	72.00	73.00
9	60.00	81.00	82.00	65.00	89.00	64.00
10	58.00	94.00	67.00	80.00	76.00	84.00
11	57.00	87.00	94.00	82.00	57.00	80.00
12	72.00	75.00	63.00	75.00	64.00	65.00
13	61.00	77.00	51.00	91.00	83.00	81.00
14	75.00	76.00	70.00	76.00	66.00	63.00
15	63.00	86.00	68.00	70.00	65.00	75.00
16	67.00	88.00	73.00	88.00	49.00	62.00
17	83.00	86.00	84.00	84.00	71.00	78.00
18	72.00	69.00	61.00	71.00	71.00	81.00
19	64.00	76.00	72.00	64.00	64.00	75.00
20	75.00	79.00	73.00	53.00	57.00	93.00

ตาราง 12 (ต่อ)

คนที่	กลุ่มทดลองที่ 1		กลุ่มทดลองที่ 2		กลุ่มควบคุม	
	Pre-test	Post-test	Pre-test	Post-test	Pre-test	Post-test
21	55.00	85.00	80.00	82.00	74.00	79.00
22	69.00	62.00	82.00	89.00	84.00	71.00
23	68.00	64.00	77.00	73.00	60.00	79.00
24	73.00	71.00	56.00	69.00	68.00	67.00
25	69.00	70.00	67.00	84.00	71.00	74.00
26	64.00	72.00	80.00	76.00	78.00	89.00
27	56.00	87.00	67.00	74.00	58.00	76.00
28	60.00	70.00	61.00	86.00	80.00	75.00
29	58.00	78.00	70.00	73.00	71.00	77.00
30	57.00	72.00	47.00	65.00	55.00	74.00
31	65.00	75.00	61.00	83.00	69.00	79.00
32	61.00	83.00	63.00	73.00	68.00	70.00
33	67.00	91.00	56.00	70.00	73.00	62.00
34	67.00	83.00	78.00	63.00	85.00	73.00
35	68.00	68.00	65.00	59.00	83.00	84.00
36	77.00	79.00	51.00	74.00	67.00	79.00
37	78.00	75.00	68.00	77.00	85.00	61.00
38	69.00	82.00	75.00	87.00	86.00	66.00
39	69.00	82.00	67.00	76.00	82.00	70.00
40	72.00	77.00	76.00	90.00	73.00	72.00

ภาคผนวก ค

- แผนการสอนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม
- สถานการณ์จำลอง และบัตรข้อมูล (Information Cards) ที่ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มควบคุมที่ 2 ตามแผนการสอน

แผนการสอนกลุ่มทดลองที่ 1

แผนการสอน คาบที่ 1-2 เรื่อง Greetings and Introductions

- จุดประสงค์ : นักเรียนสามารถใช้ภาษาในการสนทนาทักทาย และแนะนำตนเอง และผู้อื่นได้
- เนื้อหา : Greetins and Introductions
- สื่อการสอน : 1. เอกสารรูปแบบภาษาที่ใช้ในการทักทาย และการแนะนำตนเองและผู้อื่น
2. เทปการออกเสียงคำ และประโยคที่ใช้ในการทักทาย และการแนะนำ
3. บัตรข้อมูลสถานการณ์ (Information cards)

กิจกรรมการสอน

ขั้นที่ 1 : ขั้นให้ข้อมูลและฝึกทักษะทางภาษา

1. แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ และบอกให้นักเรียนทราบว่าต้องทำกิจกรรมอะไรบ้าง
2. แจกเอกสารรูปแบบภาษาที่ใช้ในการทักทาย การแนะนำ และการกล่าวอำลาให้นักเรียนทุกคน
3. ฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำและประโยคที่ใช้ในการทักทาย ตามเทป และครูอธิบายความหมายของคำ และประโยครวมทั้งการนำไปใช้ ดังต่อไปนี้

How to greet

Good morning,	1. teacher 2. Miss Brown
Good afternoon,	3. Samart 4. Mr. John
Good evening,	5. Mrs. Somsri
Hello,	6. Sir

Hello, How are you

- this morning ?
- this afternoon ?
- this evening ?
- today ?
- tonight ?

How to reply

Fine, thanks.	Not so well, thank you.
Fine, thank you.	I've got a cold.
Very well, thank you.	I've got a headache.
All right, thanks.	I've got a toothache.
I'm fine, thank you.	I've got a stomachache.
I'm all right, thank you.	I've got a fever.

Farewell

take care of yourself.

have a good time.

Good bye, be careful.

Good night, hope to see you again soon.

Good bye, thank you for your kindness.

Good night, thank you for your helping. (coming)

4. ให้นักเรียนออกมาแสดงบทบาทสมมติในการทักทายและกล่าวอำลา 2-3 คู่

5. ฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำและประโยคที่ใช้ในการแนะนำตนเอง และแนะนำผู้อื่นตามแบบและครู พร้อมทั้งอธิบายความหมาย และการนำไปใช้ ดังต่อไปนี้

Self Introduction

My name is

I'm

May I introduce myself, my name is

Introducing others

this is my	- friend.
John, I want you to meet my	- sister.
I would like you to meet my	- brother.
	- teacher.

Responding to an Introduction

A : How do you do ?

- I'm glad to meet you.
- It's nice to meet you.
- It's a pleasure to meet you.

B : How do you do ?

- I'm glad to meet you, too.
- It's nice to meet you, too.
- It's a pleasure to meet you, too.

6. ให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติการแนะนำตนเอง และแนะนำผู้อื่นตามสถานการณ์ที่ครูกำหนดให้ ดังต่อไปนี้

T : Student, you introduce yourself to a foreigner lady, Jane, who is standing in a department store.

S1 : S2 :

T : Student, you introduce yourself to an American, David, who has just come to visit our school.

S1 : S2 :

T : Student, you introduce your friend, Michael, to Mr. John

S1 : S2 :

ขั้นที่ 2 : ขั้นตอนการคู่หรือทำงานกลุ่ม

1. แจกบัตรสถานการณ์ (Information cards) ให้นักเรียนทุกคน ซึ่งในบัตรจะมีรหัสแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม ๆ ละ 5 คน

2. ให้แต่ละกลุ่มร่วมกันแก้ปัญหา และสร้างบทสนทนาขึ้นเองโดยยึดรูปแบบภาษาที่ได้เรียนมาแล้วเป็นหลัก ครูอธิบายให้นักเรียนเข้าใจว่า นอกจากการทักทาย และการแนะนำแล้ว นักเรียนควรสนทนา หรือถามคำถามเพิ่มเติมตามความเหมาะสมในสถานการณ์นั้น ๆ จากนั้น ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มฝึกซ้อมบทบาทของตน

3. ให้ตัวแทนแต่ละกลุ่มจับฉลากเพื่อแสดงบทบาทในสถานการณ์จำลอง ให้นักเรียนกลุ่มที่เหลือคอยสังเกตการแสดงบทบาท และการใช้ภาษาของผู้แสดง

ขั้นที่ 3 : ขั้นการอภิปราย สรุป และให้ข้อมูลย้อนกลับ

1. เมื่อการแสดงจบลง ครูกระตุ้นให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายว่าผู้แสดงได้ใช้ภาษาครอบคลุมถึงการทักทาย และการแนะนำหรือไม่ ใช้ได้ถูกต้องและเหมาะสมหรือไม่ โดยครูใช้คำถามนำ ดังนี้

T : What do you say to greet each other ?

S :

T : What do you say to introduce yourselves and to introduce others ?

S :

T : What do you ask and talk about after greeting and introducing ?

S :

2. ครูให้ข้อมูลย้อนกลับโดยบอกจุดดี และจุดบกพร่องในการใช้ภาษาและการแสดง และอาจให้นักเรียนแสดงเพิ่มเติมเพื่อเน้นจุดที่ควรเน้น หากไม่จำเป็นอาจข้ามขั้นตอนนี้ไป

3. ครูพูดให้นักเรียนมีแนวทางในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกว้างขึ้นโดยชี้ให้เห็นว่าสิ่งที่นักเรียนได้เรียนแล้วสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน และย้ำให้นักเรียนเข้าใจว่านอกจากการพูดแนะนำและทักทายแล้ว นักเรียนควรจะต้องตั้งคำถามเพิ่มเติมตามความเหมาะสมเพื่อให้การสนทนาคืบต่อไป

แผนการสอน คาบที่ 3 - 4 เรื่อง Permissions

จะประสงค์ : นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการขอ และตอบการขออนุญาตได้

เนื้อหา : Permissions

สื่อการสอน : 1. เอกสารเกี่ยวกับรูปแบบภาษาที่ใช้ในการขอ และการตอบการขออนุญาต
2. เทปการออกเสียงคำ และประโยคที่ใช้ในขอและการตอบการขออนุญาต
3. บัตรข้อมูลสถานการณ์จำลอง

กิจกรรมการสอน

ขั้นที่ 1 : ขั้นให้ข้อมูลและฝึกทักษะทางภาษา

1. ครูถามคำถามนำเข้าสู่บทเรียนเพื่อสร้างความพร้อม และความสนใจ ดังต่อไปนี้

T : What will you do (say) if you want to borrow my dictionary ?

S :

T : What will you say when you come to the classroom while the teacher is teaching ?

S :

2. ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ ดังนี้

We are studying how to ask for and give directions. So, after studying, you will be able to ask for directions, and be able to give or to refuse the directions.

3. แจกเอกสารรูปแบบภาษาที่ใช้ในการขอ และการตอบการขออนุญาตให้นักเรียนทุกคน แล้วให้นักเรียนฝึกออกเสียงตามเทปและครู และครูอธิบายความหมายและการนำไปใช้ ดังต่อไปนี้

May I sit here ?

Can I sit here ?

Do you mind if I sit here ?

Is it all right if I sit here ?

Would you like me to sit here ?

Asking for permissions	Responses
May I get the chair for you ? May I open the window ? May I come in ?	Yes, of course. Yes, you may. Sorry, but
May I help you ? May I carry the book for you ?	Yes, thank you. No, thank you.
Do you mind if I sit here ? Do you mind if I smoke ? Do you mind if I use your ruler ?	No, of course not. No, not at all. I'm sorry, but
Is it all right if I close the door? Is it all right if I come in ? Is it all right if I smoke ?	Yes, of course. I'm sorry. I don't know. I'm sorry, but
Would you like me to turn on the light ? Would you like me to go with you ? Would you like me to buy one for you ?	Yes, thank you. Yes, this is fine. No, thank you.
Can I turn on the TV ? Can I look at the book ? Can I open the door for you ?	Sure. Go ahead. Yes, you can. No, thank you. I can do myself.

3. ให้นักเรียนจับคู่ฝึกการขออนุญาต และการตอบสลับกัน โดยครูให้กริยาวลีที่เกี่ยวกับการขออนุญาตดังต่อไปนี้

smoke ?	carry those books for you ?
have some rice ?	get a chair for you ?
open the window ?	do anything for you ?
borrow your bicycle ?	help you with your work ?
ask you some questions ?	get you a cup of coffee ?
leave early ?	do that for you ?
use your telephone ?	go to the store for you ?
turn the TV on ?	type that for you ?
call you "Sally" ?	put this here ?

4. สุ่มนักเรียน 4-5 คนออกมาแสดงบทบาทสมมติการขออนุญาต และการตอบ โดยครูจะแสดงรูปภาพที่เป็นสถานการณ์ต่าง ๆ ดังนี้

ขั้นที่ 2 : ขั้นทำงานคู่หรือทำงานกลุ่ม

1. แจกบัตรข้อมูลสถานการณ์ให้นักเรียนทุกคน ซึ่งในบัตรจะมีรหัสแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่ม ๆ ละ 6 คน
2. ให้แต่ละกลุ่มร่วมกันแก้ปัญหา และสร้างบทสนทนาขึ้นเอง โดยยึดรูปแบบภาษาที่ได้เรียนแล้วเป็นหลัก และให้แต่ละกลุ่มฝึกซ้อมบทบาทของตน
3. ให้แต่ละกลุ่มฝึกซ้อมบทบาทของตน
4. ให้นักเรียนทุกกลุ่มจับฉลากเพื่อสุ่มมาแสดงบทบาทในสถานการณ์จำลอง 1 กลุ่ม ส่วนกลุ่มที่เหลือจะเป็นผู้สังเกตว่า ผู้ร่วมแสดงใช้ภาษาได้ครอบคลุม ถูกต้อง เหมาะสมหรือไม่

ขั้นที่ 3 : ขั้นการอภิปราย สรุป และให้ข้อมูลย้อนกลับ

1. เมื่อสิ้นสุดการแสดง ครูนำกระดาษให้นักเรียนทั้งชั้นร่วมกันอภิปรายถึงข้อดี ข้อบกพร่องของการแสดง และการใช้ภาษาในการขออนุญาตและการตอบเป็นหลัก โดยครูใช้คำถามต่อไปนี้เพื่อเป็นแนวในการอภิปราย

T : Do you always ask for permissions when you use someone's belongings such as pencil, telephone, bicycle ?

S :

T : What do you say when you want to use your friend's rubber ?

S :

T : What would you say if you can't lend him or her because you are using ?

S :

T : Does anyone ask you for permissions ?

S :

T : And what do you usually answer ?

S :

2. ครูให้ข้อมูลย้อนกลับโดยบอกนักเรียนว่า การแสดงมีจุดดี และจุดบกพร่องตรงไหน และควรแก้ไขอย่างไร ครูอาจให้นักเรียนแสดงเพิ่มเติมเพื่อเสริมจุดที่ควรเสริม แต่ถ้าไม่จำเป็นก็อาจไม่ให้แสดงต่อก็ได้

3. ครูพูดให้นักเรียนมีแนวทางกว้างขึ้นโดยชี้ให้เห็นว่าสิ่งที่นักเรียนได้เรียน และปฏิบัติไปแล้ว สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริง และชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจว่า การใช้ภาษาเพื่อการขออนุญาต และการตอบนั้น อาจมีการยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสม

แผนการสอน คาบที่ 5 - 6 เรื่อง Invitations

จุดประสงค์ : นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการขอโทษ และการตอบการขอโทษได้

เนื้อหา : Invitations

สื่อการสอน : 1. เอกสารเกี่ยวกับรูปแบบภาษาที่ใช้ในการเชิญ และการตอบ
2. เทปการออกเสียงคำ และประโยคที่ใช้ในการเชิญ และการตอบ
3. บัตรข้อมูลสถานการณ์จำลอง

กิจกรรมการสอน

ขั้นที่ 1 : ขั้นให้ข้อมูลและฝึกทักษะทางภาษา

1. ครูถามคำถามนำเข้าสู่บทเรียนเพื่อสร้างความพร้อม และความสนใจ ดังต่อไปนี้

T : Do you often go to visit your friends' houses ?

S :

T : Do you sometimes invite your friends to visit your house ?

S :

T : How do you invite your friends ?

S :

T : How do you answer invitations ?

S :

2. ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ ดังนี้

We are studying about invitations. So, after studying, you will be able to invite other persons and be able to answer invitations.

3. แจกเอกสารรูปแบบภาษาที่ใช้ในการขออนุญาต และการตอบให้นักเรียนทุกคน และให้นักเรียนฝึกออกเสียงตามเทปและครู และครูอธิบายความหมายและการนำไปใช้ ดังต่อไปนี้

How to invite

I should like to invite you to ...(dinner sometimes next week)...

I should like to have you ...(come to the party at house)...

I'd like you to ...(go with me)...

Would you like to ...(go to the movie tomorrow)... ?

Won't you ...(come and have a cup of coffee)... ?

Will you be able to ...(go to the football match tonight)... ?

How about ... (having lunch together)... ?

Can you ...(have dinner with me tonight)... ?

Are you free on Sunday morning ?

Are you going to be busy on Sunday afternoon ?

If you're not busy,

If you have nothing to do this weekend,

How to answer invitations

A : Accept invitations

Thank you, I'd love to.

Thank you, I shall be glad to.

Thank you, I'd like very much to come (go).

Yes, I'd love to. thank you.

Yes, thank you. I'd be happy to go.

That very kind of you.

It's very nice of you.

It's very nice of you to invite me.

That would be very nice.

That would be very wonderful.

How nice./How wonderful.

B : Refuse invitations

I'm sorry, but

I should like to, but

I'd like very much to go, but

I'd love to come but I can't.

It's very nice (kind) of you to invite me.

5. ให้นักเรียนฝึกใช้ภาษาในการเชิญ และการตอบเป็นคู่ โดยครูจะเป็นผู้ออกวลีชี้แนะให้ดังตัวอย่าง ต่อไปนี้

T : the party - on Thursday

S1 : I would like to invite you to the party on Thursday.

- Can you come ?

- go to my birthday party - on 14th

- have lunch - this Wednesday

- visit my school - tomorrow

- play at my school - next week

- go shopping - on Sunday

6. สุ่มนักเรียน 4-5 คนให้เดินไปเชิญชวนเพื่อนในห้อง โดยเลือกใช้การเชิญได้โดยอิสระ

ขั้นที่ 2 : ขั้นทำงานคู่หรือทำงานกลุ่ม

1. แจกบัตรข้อมูลสถานการณ์ ให้นักเรียนทุกคนซึ่งในบัตรจะมีรหัสแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่ม ๆ ละ 6 คน

2. ให้แต่ละกลุ่มร่วมกันแก้ปัญหา และสร้างบทสนทนาขึ้นเอง โดยยึดรูปแบบภาษาที่ได้เรียนแล้วเป็นหลัก และให้แต่ละกลุ่มฝึกซ้อมบทบาทของตน

3. ให้แต่ละกลุ่มฝึกซ้อมบทบาทของตน

4. ให้นักเรียนทุกกลุ่มจับฉลากเพื่อสุ่มมาแสดงบทบาทในสถานการณ์จำลอง 1 กลุ่ม ส่วนกลุ่มที่เหลือจะเป็นผู้สังเกตว่า ผู้ร่วมแสดงใช้ภาษาได้ครอบคลุม ถูกต้อง เหมาะสมหรือไม่

ขั้นที่ 3 : ขั้นการอภิปราย สรุป และให้ข้อมูลย้อนกลับ

1. เมื่อสิ้นสุดการแสดง ครูพูดกระตุ้นให้นักเรียนทั้งชั้นร่วมกันอภิปรายถึงข้อดี ข้อบกพร่องของการแสดง และการใช้ภาษาในการอนุญาตและการตอบเป็นหลัก โดยครูใช้คำถามต่อไปนี้เพื่อเป็นแนวในการอภิปราย

T : Did you hear the actors invite their friends ?

S :

T : What did they invite thier friends to do ? And what did they say

S :

T : How about you, do you think to invite anyone ?

What do you think to invite him or her to do ?

When ? And what will you say ?

S :

2. ครูให้ข้อมูลย้อนกลับโดยบอกนักเรียนว่า การแสดงมีจุดดี และจุดบกพร่องตรงไหน และควรแก้ไขอย่างไร ครูอาจให้นักเรียนแสดงเพิ่มเติมเพื่อเสริมจุดที่ควรเสริม แต่ถ้าไม่จำเป็นก็อาจไม่ให้แสดงต่อก็ได้

3. ครูพูดให้นักเรียนมีแนวทางกว้างขึ้นโดยชี้ให้เห็นว่าสิ่งที่นักเรียนได้เรียน และปฏิบัติไปแล้ว สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริง และชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจว่า การใช้ภาษาเพื่อการขอโทษ และการตอบนั้น อาจมีการยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสม

แผนการสอน คาบที่ 7 - 8 เรื่อง Buying and Selling

- จุดประสงค์ : นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการซื้อและขายสินค้าได้
- เนื้อหา : Buying and Selling
- สื่อการสอน : 1. เอกสารเกี่ยวกับรูปแบบภาษาที่ใช้ในการซื้อ และขายสินค้า
 2. เทปการออกเสียงคำ และสำนวนที่ใช้ในการสนทนาซื้อ และขายสินค้า
 3. บัตรข้อมูลสถานการณ์จำลอง
 4. สินค้าประเภทต่าง ๆ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 : ขั้นให้ข้อมูลและฝึกทักษะทางภาษา

1. ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ ดังนี้

We are studying how to buy and sell goods. So, after studying, you will be able to buy and sell goods in English.

2. ครูแจกเอกสารรูปแบบภาษาที่ใช้ในการซื้อ และขายสินค้าให้นักเรียนทุกคน
3. ให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำศัพท์สินค้าประเภทต่าง ๆ ตามครู และครูอธิบายความหมาย

พร้อมทั้งแสดงสื่อที่เป็นของจริงประกอบ ดังนี้

Things to buy

a box of match	a tube of toothpaste
a bar of soap	a bottle of shampoo
a piece of paper	a can of Coke
a pair of shoes	a roll of tissue
a loaf of bread	a kilo of oranges
a piece of paper	a can of Pepsi

4. แจกเอกสารรูปแบบภาษาที่ใช้ในการซื้อและขายสินค้า แล้วให้นักเรียนฝึกการออกเสียงคำและประโยคตามเทปและครู โดยครูอธิบายความหมายและการนำไปใช้ด้วย ซึ่งมีดังนี้

How to buy things

Could I have a (some), please ?

Can I have a (some), please ?

I'd like a (some), please.

How much is it ? How much is this ?

How much are they ? How much are these ...?

How much does it cost ? How much do they cost ?

I'll take this one.

I don't like this one.

Let me see that one, please.

May I see that one, please ?

Let me have this one, please.

This one is too small (big, expensive).

Can you lower (reduce) the price, please ?

Can you make it lower, please ?

How to sell things

Can I help you ?

How much do you want ?

How many do you want ?

What colour

What size

What brand

What kind

- would you like ?

- do you want ?

- cheapest price

This is the

- smallest one

- biggest one

- we have.

Here you are.

5. ให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติเพื่อฝึกใช้ภาษาในการซื้อขายตามสถานการณ์ที่ครูกำหนดให้ ดังต่อไปนี้

T : Tell the shopkeeper that you want to buy a shirt and ask about the price. The shopkeeper should ask what size and what colour he wants.

S1:

S2:

T : Tell the shopkeeper that you'd like a pair of shoes and ask about the price. The shopkeeper should ask the customer what size and what make he wants.

S1:

S2:

T : Tell the seller that you want to buy some mangoes and about the price. Ask him to lower the price if it is too expensive.

S1:

S2:

T : You want to buy a ruler but you don't like the one that the seller is showing you. Tell him that you want a new one.

S1:

S2:

T : You are the shopkeeper. Welcome the customer who wants to buy a bag. Ask him about the colour and the price that he wants.

S1:

S2:

ขั้นที่ 2 : ขั้นทำงานคู่หรือทำงานกลุ่ม

1. แจกบัตรข้อมูลสถานการณ์จำลอง (Information card) ให้นักเรียนทุกคน ซึ่งในบัตรจะมีรหัสแบ่งนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม ๆ ละ 5 คน เพื่อแสดงบทบาทในสถานการณ์จำลอง
2. ให้แต่ละกลุ่มร่วมกันแก้ปัญหา และสร้างบทสนทนาขึ้นเอง โดยยึดรูปแบบภาษาที่ได้เรียนแล้วเป็นหลัก และให้แต่ละกลุ่มฝึกซ้อมบทบาทของตน
3. ให้นักเรียนทุกกลุ่มจับฉลากเพื่อสุ่มมาแสดงบทบาทในสถานการณ์จำลอง 1 กลุ่ม ส่วนกลุ่มที่เหลือจะเป็นผู้สังเกตว่า ผู้ร่วมแสดงใช้ภาษาได้ครอบคลุม ถูกต้อง เหมาะสมหรือไม่

ขั้นที่ 3 : ขั้นการอภิปราย สรุป และให้ข้อมูลย้อนกลับ

1. เมื่อสิ้นสุดการแสดง ครูพุดกระตุ้นให้นักเรียนทั้งชั้นร่วมกันอภิปรายถึงข้อดี ข้อบกพร่องของการแสดงโดยยึดการใช้ภาษาเป็นหลัก โดยครูใช้คำถามต่อไปนี้เพื่อเป็นแนวในการอภิปราย

T : Can the actors use English to buy and sell goods ?

S :

T : What did they say to buy things ?

S :

T : What did they say to sell their goods ?

S :

T : To sell goods, What should the shopkeepers say to their customers and ask them about ?

S :

2. ครูให้ข้อมูลย้อนกลับโดยบอกนักเรียนว่า การแสดงมีจุดดี และจุดบกพร่องตรงไหน และควรแก้ไขอย่างไร ครูอาจให้นักเรียนแสดงเพิ่มเติมเพื่อเสริมจุดที่ควรเสริม แต่ถ้าไม่จำเป็นก็อาจไม่ให้นักแสดงต่อก็ได้

3. ครูพุดให้นักเรียนมีแนวทางกว้างขึ้นโดยชี้ให้เห็นว่าสิ่งที่นักเรียนได้เรียน และปฏิบัติไปแล้ว สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริง และชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจว่า การใช้ภาษาเพื่อการซื้อ และขายสินค้านั้น อาจมีการยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสม

แผนการสอน คาบที่ 9-10 เรื่อง Apologies

- จุดประสงค์ : นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการขอโทษ และการตอบการขอโทษได้
- เนื้อหา : Apologies
- สื่อการสอน : 1. เอกสารเกี่ยวกับรูปแบบภาษาที่ใช้ในการขอโทษ และการตอบการขอโทษ
2. เทปการออกเสียงคำ และประโยคที่ใช้ในการขอโทษและการตอบการขอโทษ
3. บัตรข้อมูลสถานการณ์จำลอง

กิจกรรมการสอน

ขั้นที่ 1 : ขั้นให้ข้อมูลและฝึกทักษะทางภาษา

1. ครูถามคำถามนำเข้าสู่บทเรียนเพื่อสร้างความพร้อม และความสนใจโดยแสดงบทบาทการตีตัวอย่างที่ต้องใช้ภาษาเพื่อการขอโทษ ดังต่อไปนี้

- กำลังเดินถอยหลังชนนักเรียนแล้วพูดว่า
"I'm sorry. I didn't see you."
- กำลังเดินสะดุดเก้าอี้นักเรียนแล้วพูดว่า
"Excuse me. I didn't mean to do that."
- เดินชนหนังสือ หรือปากกา หรือไม้บรรทัดของนักเรียนหล่นแล้วพูดว่า
"I beg your pardon. I'm sorry."

2. ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ ดังนี้

We are studying how to excuse and answer apologies. So, after studying, you will be able to excuse and be able to answer apologies.

3. ครูสร้างความสนใจโดยการถามนักเรียน ดังต่อไปนี้

T : Do you always say anything when you do something wrong,
for example, step on someone's foot, come to class late ?
And what do you say ?

S :

T : Do you always say anything when someone's say "excuse me."
or "I beg your pardon." or "I'm sorry." ?

S :

4. แจกเอกสารรูปแบบภาษาที่ใช้ในการขอโทษ และการตอบการขอโทษให้นักเรียนทุกคน แล้วให้นักเรียนฝึกออกเสียงตามเทปและครู และครูอธิบายความหมายและการนำไปใช้ ดังต่อไปนี้

Excuse me.

Pardon me.

I'm sorry.

I beg your pardon.

Apologies	Responses
Pardon me.	Yes, of course.
Excuse me.	That's all right.
I'm sorry.	Never mind.
I beg your pardon.	Not at all.
I'm sorry. I didn't mean to do that.	That's all right.

Special Apology

I'm sorry that

- I'm late.
- I couldn't come.
- I forgot.
- I didn't remember.

I'm sorry, but I

- forgot to do my homework.
- must go now.
- have to leave early.
- broke the glass.

I'm sorry to

- keep you waiting.
- be late.
- take so much of your time.

5. สุ่มนักเรียน 4-5 คู่ ออกมาแสดงบทบาทสมมติการขอโทษและการตอบ โดยครูจะพูดให้สถานการณ์ดังต่อไปนี้

- You are late for English class.
- You step on your friend's foot.
- You broke the glass.
- You and your friends bump into each other at the corner.

ขั้นที่ 2 : ขั้นทำงานคู่หรือทำงานกลุ่ม

1. แจกบัตรข้อมูลสถานการณ์ ให้นักเรียนทุกคนซึ่งในบัตรจะมีรหัสแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่ม ๆ ละ 6 คน เพื่อแสดงบทบาทตามสถานการณ์จำลองที่ครูกำหนดไว้
2. ให้แต่ละกลุ่มร่วมกันแก้ปัญหา และสร้างบทสนทนาขึ้นเอง โดยยึดรูปแบบภาษาที่ได้เรียนแล้วเป็นหลัก และให้แต่ละกลุ่มฝึกซ้อมบทบาทของตน
3. ให้แต่ละกลุ่มฝึกซ้อมบทบาทของตน
4. ให้นักเรียนทุกกลุ่มจับฉลากเพื่อสุ่มมาแสดงบทบาทในสถานการณ์จำลอง 1 กลุ่ม ส่วนกลุ่มที่เหลือจะเป็นผู้สังเกตว่า ผู้ร่วมแสดงใช้ภาษาได้ครอบคลุม ถูกต้อง เหมาะสมหรือไม่

ขั้นที่ 3 : ขั้นการอภิปราย สรุป และให้ข้อมูลย้อนกลับ

1. เมื่อสิ้นสุดการแสดง ครูพูดกระตุ้นให้นักเรียนทั้งชั้นร่วมกันอภิปรายถึงข้อดี ข้อบกพร่องของการแสดง และการใช้ภาษาในการอนุญาต และการตอบเป็นหลัก โดยครูใช้คำถามต่อไปนี้เพื่อเป็นแนวในการอภิปราย

T : What should you say before asking or interuping someone ?

S :

T : What should we say when doing something wrong ?

S :

T : What can we say to reply (answer) someone's apologies ?

S :

T : What will you say when you want to ask some question to someone who is reading a newspaper ?

S :

T : Someone has just hit your book down the floor and he said

"I'm sorry.", What will you answer ?

S :

2. ครูให้ข้อมูลย้อนกลับโดยบอกนักเรียนว่า การแสดงมีจุดดี และจุดบกพร่องตรงไหน และควรแก้ไขอย่างไร ครูอาจให้นักเรียนแสดงเพิ่มเติมเพื่อเสริมจุดที่ควรเสริม แต่ถ้าไม่จำเป็น ก็อาจไม่ให้แสดงต่อก็ได้

3. ครูพูดให้นักเรียนมีแนวทางกว้างขึ้นโดยชี้ให้เห็นว่าสิ่งที่นักเรียนได้เรียน และปฏิบัติไปแล้ว สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริง และชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจว่า การใช้ภาษาเพื่อการขอโทษ และการตอมนั้น อาจมีการยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสม

// - 12
แผนการสอน คาบที่ 5-8 เรื่อง Directions and Locations

- จุดประสงค์ : นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการถาม และบอกทิศทางได้
- เนื้อหา : Directions and locations
- สื่อการสอน : 1. เอกสารเกี่ยวกับรูปแบบภาษาที่ใช้ในการถามและบอกทิศทาง
 2. เทปการออกเสียงคำ และประโยคที่ใช้ในการถาม และบอกทิศทาง
 3. บัตรข้อมูลสถานการณ์จำลอง
 4. แผนที่ และรูปภาพ

กิจกรรมการสอน

ขั้นที่ 1 : ขั้นให้ข้อมูลและฝึกทักษะทางภาษา

1. ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ ดังนี้

We are studying how to ask for and give directions. So, after studying, you will be able to ask for and give directions.

2. ครูใช้คำถามกระตุ้นเพื่อสร้างความสนใจและความพร้อมในการเรียน ดังต่อไปนี้

T : If someone asks you how to get to the students' toilet, can you tell him the directions ? And what will you say ?

S :

3. แจกเอกสารรูปแบบภาษาที่ใช้ในการถาม และบอกทิศทางให้นักเรียนทุกคน

4. ให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำและประโยคที่ใช้ในการถาม และบอกทิศทางตามเทป และครูอธิบายความหมายของคำและประโยคพร้อมการนำไปใช้ และยกตัวอย่างประกอบ ดังต่อไปนี้

How to ask for directions

Excuse me,	- can you direct me to.....,please ?
I beg your pardon,	- can you tell me how to get to, please ?
	- could you tell me where is, please ?
	- where is ?
Excuse me,	- which way is ?
I beg your pardon,	- how far is ?
	- can I walk to ?
	- what's the best way to get to ?

Excuse me,	- which bus should I take to get to.... ?
I beg your pardon,	- how long will it take to get to ?
	- where should I get on (get off) ?

How to tell directions

It's about(2 kilometres)..... from here.

Take the bus number.....

Go straight.

Keep going straight.

Follow this street.

Go on walking until you see

Go straight ahead for(200 metres)....

Go straight until you come to.....

Turn left/turn right(at the corner)....

Cross the(bridge, street, overfly).....

It's next to the

It's opposite to the

It's on the left/right.

How to say your unable to give directions

I'm sorry, but	- I don't know.
----------------	-----------------

I'm afraid	- I can't help you.
------------	---------------------

5. ครูฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำและสำนวนที่เกี่ยวข้องกับการบอกทิศทาง และอธิบายความหมายและแสดงสื่อ และแผนที่ประกอบ ดังต่อไปนี้

traffic light	go by bus
crossroads	get on
interjection	get off
circle	walk along the road

6. ให้นักเรียนออกฝึกถามและบอกทิศทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ ในบริเวณโรงเรียน

7. ครูแสดงแผนที่สถานที่สำคัญต่าง ๆ แล้วให้นักเรียนออกมาแสดงบทบาทสมมติในการถามและบอกทิศทาง โดยครูจะบอกวลีบอกสถานที่ต่าง ๆ ให้ ดังนี้

- A. want to get the police station.
- B. want to get to the post office.
- C. want to get to the cinema.
- D. want to get to the hospital.

ขั้นที่ 2 : ขั้นทำงานคู่หรือทำงานกลุ่ม

1. แจกบัตรข้อมูลสถานการณ์ให้นักเรียนทุกคนซึ่งในบัตรจะมีรหัสแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่ม ๆ ละ 6 คน
2. ให้แต่ละกลุ่มร่วมกันแก้ปัญหา และสร้างบทสนทนาขึ้นเอง โดยยึดรูปแบบภาษาที่ได้เรียนแล้วเป็นหลัก
3. ให้แต่ละกลุ่มฝึกซ้อมบทบาทของตน
4. ให้นักเรียนทุกกลุ่มจับฉลากเพื่อสลับมาแสดงบทบาทในสถานการณ์จำลอง 1 กลุ่ม ส่วนกลุ่มที่เหลือจะเป็นผู้สังเกตว่า ผู้ร่วมแสดงใช้ภาษาได้ครอบคลุม ถูกต้อง เหมาะสมหรือไม่

ขั้นที่ 3 : ขั้นการอภิปราย สรุป และให้ข้อมูลย้อนกลับ

1. เมื่อสิ้นสุดการแสดง ครูผู้กระตุ้นให้นักเรียนทั้งชั้นร่วมกันอภิปรายถึงข้อดี ข้อบกพร่องของการแสดง และการใช้ภาษาในการถามและบอกทิศทางเป็นหลัก โดยครูใช้คำถามต่อไปนี้เพื่อเป็นแนวในการอภิปราย

T : Can the actor ask for the directions ?

S :

T : What did they say to ask for directions ?

S :

T : What should we say before asking for directions ?

S :

T : Do you understand how the actor tell the directions ?

S :

T : How many ways are there to ask for directions to the police station ? And what are they ?

S :

T : Could you tell me how to get to your house ?

S :

2. ครูให้ข้อมูลย้อนกลับโดยบอกนักเรียนว่า การแสดงมีจุดดี และจุดบกพร่องตรงไหน และควรแก้ไขอย่างไร ครูอาจให้นักเรียนแสดงเพิ่มเติมเมื่อเสร็จจุดที่ควรเสริม แต่ถ้าไม่จำเป็น ก็อาจไม่ให้แสดงต่อก็ได้

3. ครูพูดให้นักเรียนมีแนวทางกว้างขึ้นโดยชี้ให้เห็นว่าสิ่งที่นักเรียนได้เรียน และปฏิบัติไปแล้ว สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริง และชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจว่า การใช้ภาษาเพื่อการถาม และบอกทิศทางนั้น อาจมีการยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสม

แผนการสอนกลุ่มตัวอย่างที่ 2

แผนการสอน คาบที่ 1-2 เรื่อง Greetings and Introductions

- จุดประสงค์ : นักเรียนสามารถใช้ภาษาในการสนทนาทักทาย และแนะนำตนเองและผู้อื่นได้
- เนื้อหา : Greetings and Introductions
- สื่อการสอน : 1. เอกสารรูปแบบภาษาที่ใช้ในการทักทาย และการแนะนำตนเองและผู้อื่น
(ใช้รูปแบบภาษาเหมือนกันกับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง)
2. เทปการออกเสียงคำ และประโยคที่ใช้ในการทักทายและการแนะนำ
3. บัตรข้อมูลสถานการณ์ (Information cards)

กิจกรรมการสอน

ขั้นที่ 1 : ขั้นให้ข้อมูลและฝึกทักษะทางภาษา

1. แจกจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ และบอกให้นักเรียนทราบว่าต้องทำกิจกรรมอะไรบ้าง
2. แจกเอกสารรูปแบบภาษาที่ใช้ในการทักทาย การแนะนำ และการกล่าวอำลาให้นักเรียนทุกคน
3. ฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำ และประโยคที่ใช้ในการทักทาย และการอำลาตามเทปและครู และครูอธิบายความหมายของคำและประโยครวมทั้งการนำไปใช้
4. ให้นักเรียนออกมาแสดงบทบาทสมมติในการทักทายและกล่าวอำลา 2-3 คู่ หากนักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาในการสื่อสารหรือปฏิสัมพันธ์ทางวาจาหยุดชะงัก ครูจะช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้
5. ฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำและประโยคที่ใช้ในการแนะนำตนเองและแนะนำผู้อื่นตามเทปและครู พร้อมทั้งอธิบายความหมายและการนำไปใช้
6. ให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติการแนะนำตนเองและแนะนำผู้อื่นตามสถานการณ์ที่ครูกำหนดให้ดังต่อไปนี้

T : Student, you introduce yourself to a foreigner lady, Jane, who is standing in a department store.

S1: S2 :

T : Student, you introduce yourself to an American, David, who has just come to visit our school.

S1 : S2 :

T : Student, you introduce your friend, Michael, to Mr. John

S1 : S2

หากนักเรียน มีปัญหาในการใช้ภาษาหรือปฏิสัมพันธ์ทางวาจาหยุดชะงัก ครูจะช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

ขั้นที่ 2 : ขั้นตอนการคู่หรือทำงานกลุ่ม

1. แจกบัตรสถานการณ์ (Information cards) ให้นักเรียนทุกคน ซึ่งในบัตรจะมีรหัสแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม ๆ ละ 5 คน

2. ให้แต่ละกลุ่มร่วมกันแก้ปัญหา และสร้างบทสนทนาขึ้นเองโดยยึดรูปแบบภาษาที่ได้เรียนมาแล้วเป็นหลัก ครูอธิบายให้นักเรียนเข้าใจว่า นอกจากการทักทาย และการแนะนำแล้ว นักเรียนควรสนทนา หรือถามคำถามเพิ่มเติมตามความเหมาะสมในสถานการณ์นั้น ๆ จากนั้น ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มฝึกซ้อมบทบาทของตน โดยหากมีปัญหาในการใช้ภาษาหรือปฏิสัมพันธ์ทางวาจาหยุดชะงัก ครูจะช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

3. ให้ตัวแทนแต่ละกลุ่มจำลองฉากเพื่อแสดงบทบาทในสถานการณ์จำลอง ให้นักเรียนกลุ่มที่เหลือคอยสังเกตการแสดงบทบาท และการใช้ภาษาของผู้แสดง หากการใช้ภาษาหรือปฏิสัมพันธ์ทางวาจาของผู้แสดงเกิดการหยุดชะงัก ครูจะช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

ขั้นที่ 3 : ขั้นการอภิปราย สรุป และให้ข้อมูลย้อนกลับ

1. เมื่อการแสดงจบลง ครูกระตุ้นให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายว่าผู้แสดงได้ใช้ภาษาครอบคลุมถึงการทักทาย และการแนะนำหรือไม่ ใช้ได้ถูกต้อง และเหมาะสมหรือไม่ โดยครูใช้คำถามนำดังนี้

T : What do you say to greet each other ?

S :

T : What do you say to introduce yourselves and to introduce others ?

S :

T : What do you ask and talk about after greeting and introducing ?

S :

หากนักเรียนไม่สามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อสารตามความคิดของตนเองได้ ครูจะช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

2. ครูให้ข้อมูลย้อนกลับโดยบอกจุดดีและจุดบกพร่องในการใช้ภาษาและการแสดงและอาจให้นักเรียนแสดงเพิ่มเติมเพื่อเน้นจุดที่ควรเน้น หากไม่จำเป็นอาจข้ามขั้นตอนนี้ไป

3. ครูพูดให้นักเรียนมีแนวทางในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกว้างขึ้นโดยชี้ให้เห็นว่าสิ่งที่นักเรียนได้เรียนแล้วสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน และย้ำให้นักเรียนเข้าใจว่า นอกจากการพูดแนะนำและทักทายแล้ว นักเรียนควรจะต้องคำถามเพิ่มเติมตามความเหมาะสมเพื่อให้การสนทนาดำเนินต่อไป

แผนการสอน คาบที่ 3 - 4 เรื่อง Permissions

- จะประสงค์ : นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการขอ และตอบการขออนุญาตได้
- เนื้อหา : Permissions
- สื่อการสอน : 1. เอกสารเกี่ยวกับรูปแบบภาษาที่ใช้ในการขอ และการตอบการขออนุญาต
(ใช้รูปแบบภาษาเหมือนกันกับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง)
2. เทปการออกเสียงคำ และประโยคที่ใช้ในขอและการตอบการขออนุญาต
3. บัตรข้อมูลสถานการณ์จำลอง

กิจกรรมการสอน

ขั้นที่ 1 : ขั้นให้ข้อมูลและฝึกทักษะทางภาษา

1. ครูถามคำถามนำเข้าสู่บทเรียนเพื่อสร้างความพร้อม และความสนใจดังต่อไปนี้

T : What would you do (say) if you want to borrow my dictionary ?

S :

T : What would you say when you come to the classroom while the teacher is teaching ?

S :

หากนักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาในการตอบคำถาม ครูจะช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

2. ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ ดังนี้

We are studying how to ask for and give directions. So, after studying, you will be able to ask for directions, and be able to give or to refuse the directions.

3. แจกเอกสารรูปแบบภาษาที่ใช้ในการขอ และการตอบการขออนุญาตให้นักเรียนทุกคน แล้วให้นักเรียนฝึกออกเสียงตามเทปและครู หลังจากนั้นครูอธิบายความหมายและการนำไปใช้

4. ให้นักเรียนจับคู่ฝึกการขออนุญาตและการตอบสลับกัน โดยครูให้กวียาวลีเกี่ยวกับการขออนุญาตดังต่อไปนี้

หากนักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาในการสื่อสาร ครูจะช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

4. สุ่มนักเรียน 4-5 คนออกมาแสดงบทบาทสมมติการขออนุญาตและการตอบ โดยครูจะแสดงรูปภาพที่เป็นสถานการณ์ต่าง ๆ ดังนี้

หากนักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาในการสื่อสาร ครูจะช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

ขั้นที่ 2 : ขั้นทำงานคู่หรือทำงานกลุ่ม

1. แจกบัตรข้อมูลสถานการณ์ให้นักเรียนทุกคน ซึ่งในบัตรจะมีรหัสแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่ม ๆ ละ 6 คน

2. ให้แต่ละกลุ่มร่วมกันแก้ปัญหา และสร้างบทสนทนาขึ้นเอง โดยยึดรูปแบบภาษาที่ได้เรียนแล้วเป็นหลัก และให้แต่ละกลุ่มฝึกซ้อมบทบาทของตน โดยครูจะคอยสังเกตและให้การช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้หากเห็นว่านักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

3. ให้แต่ละกลุ่มฝึกซ้อมบทบาทของตน หากสังเกตเห็นว่ามีปัญหาในการใช้ภาษาในการสื่อสารหรือปฏิสัมพันธ์ทางวาทะยะจัก ครูจะช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

4. ให้นักเรียนทุกกลุ่มจับฉลากเพื่อสุ่มมาแสดงบทบาทในสถานการณ์จำลอง 1 กลุ่ม ส่วนกลุ่มที่เหลือจะเป็นผู้สังเกตว่า ผู้ร่วมแสดงใช้ภาษาได้ครอบคลุม ถูกต้อง เหมาะสมหรือไม่ โดยในขณะที่กำลังแสดงอยู่นั้น หากนักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาการสื่อสาร หรือปฏิสัมพันธ์ทางวาทะยะจัก ครูจะช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

ขั้นที่ 3 : ขั้นการอภิปราย สรุป และให้ข้อมูลย้อนกลับ

1. เมื่อสิ้นสุดการแสดง ครูพูดกระตุ้นให้นักเรียนทั้งชั้นร่วมกันอภิปรายถึงข้อดี ข้อบกพร่องของการแสดง และการใช้ภาษาในการขออนุญาตและการตอบเป็นหลัก โดยครูใช้คำถามต่อไปนี้เพื่อเป็นแนวในการอภิปราย

T : Do you always ask for permissions when you use someone's belongings such as pencil, telephone, bicycle ?

S :

T : What do you say when you want to use your friend's rubber ?

S :

T : What would you say if you can't lend him or her because you are using ?

S :

T : Does anyone ask you for permissions ?

S :

T : And what do you usually answer ?

S :

2. ครูให้ข้อมูลย้อนกลับโดยบอกนักเรียนว่า การแสดงมีจุดดีและจุดบกพร่องตรงไหน และควรแก้ไขอย่างไร ครูอาจให้นักเรียนแสดงเพิ่มเติมเพื่อเสริมจุดที่ควรเสริม แต่ถ้าไม่จำเป็น ก็อาจไม่ให้แสดงต่อก็ได้

3. ครูพูดให้นักเรียนมีแนวทางกว้างขึ้นโดยชี้ให้เห็นว่าสิ่งที่นักเรียนได้เรียน และปฏิบัติไปแล้ว สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริง และชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจว่า การให้ภาษาเพื่อการขออนุญาตและการตอบนั้น อาจมีการยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสม

แผนการสอน คาบที่ 5 - 6 เรื่อง Invitations

- จุดประสงค์ : นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการขอโทษ และการตอบการขอโทษได้
- เนื้อหา : Invitations
- สื่อการสอน : 1. เอกสารเกี่ยวกับรูปแบบภาษาที่ใช้ในการเชิญ และการตอบ
(ใช้รูปแบบภาษาเหมือนกันกับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง)
2. เทปการออกเสียงคำและประโยคที่ใช้ในการเชิญ และการตอบ
3. บัตรข้อมูลสถานการณ์จำลอง

กิจกรรมการสอน

ขั้นที่ 1 : ขั้นให้ข้อมูลและฝึกทักษะทางภาษา

1. ครูถามคำถามนำเข้าสู่บทเรียนเพื่อสร้างความพร้อมและความสนใจดังต่อไปนี้

T : Do you often go to visit your friends' houses ?

S :

T : Do you sometimes invite your freinds to visit your house ?

S :

T : How do you invite your friends ?

S :

T : How do you answer invitations ?

S :

2. ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ ดังนี้

We are studying about invitations. So, after studying, you will be able to invite other persons and be able to answer invitations.

4. แจกเอกสารรูปแบบภาษาที่ใช้ในการขอโทษและการตอบการขอโทษให้นักเรียนทุกคน แล้วให้นักเรียนฝึกออกเสียงตามเทปและครู หลังจากนั้น ครูอธิบายความหมายและการนำไปใช้

5. ให้นักเรียนฝึกใช้ภาษาในการเชิญและการตอบเป็นคู่ โดยครูจะเป็นผู้บอกคำแนะนำให้ดังตัวอย่างต่อไปนี้

T : the party - on thursday

S1 : I would like to invite you to the party on thursday.

- Can you come ?
- go to my birthday party - on 14th
- have lunch - this wednesday
- visit my school - tomorrow
- play at my school - next week
- go shopping - on Sunday

หากนักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาในการสื่อสาร ครูจะช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

6. สุ่มนักเรียน 4-5 คนให้เดินไปเชิญชวนเพื่อนในห้อง โดยเลือกใช้การเชิญได้โดยอิสระ ครูจะช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้หากนักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสาร

ขั้นที่ 2 : ขั้นทำงานคู่หรือทำงานกลุ่ม

1. แจกบัตรข้อมูลสถานการณ์ให้นักเรียนทุกคนซึ่งในบัตรจะมีรหัสแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่ม ๆ ละ 6 คน
2. ให้แต่ละกลุ่มร่วมกันแก้ปัญหา และสร้างบทสนทนาขึ้นเอง โดยยึดรูปแบบภาษาที่ได้เรียนแล้วเป็นหลัก และให้แต่ละกลุ่มฝึกซ้อมบทบาทของตน โดยครูจะคอยสังเกตและให้การช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้หากเห็นว่านักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร
3. ให้แต่ละกลุ่มฝึกซ้อมบทบาทของตน หากสังเกตเห็นว่ามีปัญหาในการใช้ภาษาในการสื่อสารหรือปฏิสัมพันธ์ทางวาทะยุดชะงัก ครูจะช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้
4. ให้นักเรียนทุกกลุ่มจับฉลากเพื่อสุ่มมาแสดงบทบาทในสถานการณ์จำลอง 1 กลุ่ม ส่วนกลุ่มที่เหลือจะเป็นผู้สังเกตว่า ผู้ร่วมแสดงใช้ภาษาได้ครอบคลุม ถูกต้อง เหมาะสมหรือไม่ โดยในขณะที่กำลังแสดงอยู่นั้น หากนักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาการสื่อสาร หรือปฏิสัมพันธ์ทางวาทะยุดชะงัก ครูจะช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

ขั้นที่ 3 : ขั้นการอภิปราย สรุป และให้ข้อมูลย้อนกลับ

1. เมื่อสิ้นสุดการแสดง ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนทั้งชั้นร่วมกันอภิปรายถึงข้อดี ข้อบกพร่องของการแสดงและการใช้ภาษาในการอนุญาตและการตอบเป็นหลัก โดยครูใช้คำถามต่อไปนี้เพื่อเป็นแนวในการอภิปราย

T : Did you hear the actors invite their friends ?

S :

T : What did they invite thier friends to do ? And what did they say

S :

T : How about you, do you think to invite anyone ?

What do you think to invite him or her to do ?

When ? And what would you say ?

S :

หากนักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาในการตอบคำถาม ครูจะช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

2. ครูให้ข้อมูลย้อนกลับโดยบอกนักเรียนว่า การแสดงมีจุดดีและจุดบกพร่องตรงไหน และควรแก้ไขอย่างไร ครูอาจให้นักเรียนแสดงเพิ่มเติมเพื่อเสริมจุดที่ควรเสริม แต่ถ้าไม่จำเป็นก็อาจไม่ให้เห็นแสดงต่อก็ได้

3. ครูพูดให้นักเรียนมีแนวทางกว้างขึ้นโดยชี้ให้เห็นว่าสิ่งที่นักเรียนได้เรียนและปฏิบัติไปแล้ว สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริง และชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจว่า การใช้ภาษาเพื่อการขอโทษและการตอบนั้น อาจมีการยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสม

แผนการสอน คาบที่ 7 - 8 เรื่อง Buying and Selling

- จุดประสงค์ : นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการซื้อและขายสินค้าได้
- เนื้อหา : Buying and Selling
- สื่อการสอน : 1. เอกสารเกี่ยวกับรูปแบบภาษาที่ใช้ในการซื้อ และขายสินค้า
(ใช้รูปแบบภาษาเหมือนกันกับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง)
2. เทปการออกเสียงคำ และสำนวนที่ใช้ในการสนทนาซื้อและขายสินค้า
3. บัตรข้อมูลสถานการณ์จำลอง
4. สินค้าประเภทต่าง ๆ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

ขั้นที่ 1 : ขั้นให้ข้อมูลและฝึกทักษะทางภาษา

1. ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ ดังนี้
We are studying how to buy and sell goods. So, after studying, you will be able to buy and sell goods in English.
2. ครูแจกเอกสารรูปแบบภาษาที่ใช้ในการซื้อ และขายสินค้าให้นักเรียนทุกคน
3. ให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำศัพท์สินค้าประเภทต่าง ๆ ตามครูและครูอธิบายความหมาย พร้อมทั้งแสดงสื่อที่เป็นของจริงประกอบ
4. แจกเอกสารรูปแบบภาษาที่ใช้ในการซื้อและขายสินค้า แล้วให้นักเรียนฝึกการออกเสียงคำและประโยคตามเทปและครู โดยครูอธิบายความหมายและการนำไปใช้ด้วย
5. ให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติเพื่อฝึกใช้ภาษาในการซื้อขายตามสถานการณ์ที่ครูกำหนดให้ ดังต่อไปนี้

T : Tell the shopkeeper that you want to buy a shirt and ask about the price. The shopkeeper should ask what size and what colour he wants.

S1:

S2:

T : Tell the shopkeeper that you'd like a pair of shoes and ask about the price. The shopkeeper should ask the customer what size and what make he wants.

S1:

S2:

T : Tell the seller that you want to buy some mangoes and about the price. Ask him to lower the price if it is too expensive.

S1:

S2:

T : You want to buy a ruler but you don't like the one that the seller is showing you. Tell him that you want a new one.

S1:

S2:

T : You are the shopkeeper. Welcome the customer who wants to buy a bag. Ask him about colour and price that he wants.

S1:

S2:

หากนักเรียน มีปัญหาในการใช้ภาษาหรือปฏิสัมพันธ์ทางวาจาหยุดชะงัก ครูจะช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

ขั้นที่ 2 : ขั้นตอนการทำงานกลุ่ม

1. แจกบัตรข้อมูลสถานการณ์จำลอง (Information card) ให้นักเรียนทุกคน ซึ่งในบัตรจะมีรหัสแบ่งนักเรียนออกเป็น 6 กลุ่ม ๆ ละ 5 คน เพื่อแสดงบทบาทในสถานการณ์จำลอง
2. ให้แต่ละกลุ่มร่วมกันแก้ปัญหา และสร้างบทสนทนาขึ้นเอง โดยยึดรูปแบบภาษาที่ได้เรียนแล้วเป็นหลัก แล้วให้แต่ละกลุ่มฝึกซ้อมบทบาทของตน โดยครูจะคอยสังเกตและให้การช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้หากเห็นว่านักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร
3. ให้นักเรียนทุกกลุ่มจับฉลากเพื่อสุ่มมาแสดงบทบาทในสถานการณ์จำลอง 1 กลุ่ม ส่วนกลุ่มที่เหลือจะเป็นผู้สังเกตว่า ผู้ร่วมแสดงใช้ภาษาได้ครอบคลุม ถูกต้อง เหมาะสมหรือไม่ โดยในขณะที่กำลังแสดงอยู่นั้น หากนักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสาร หรือปฏิสัมพันธ์ทางวาจาหยุดชะงัก ครูจะช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

ขั้นที่ 3 : ขั้นการอภิปราย สรุป และให้ข้อมูลย้อนกลับ

1. เมื่อสิ้นสุดการแสดง ครูพูดกระตุ้นให้นักเรียนทั้งชั้นร่วมกันอภิปรายถึงข้อดี ข้อบกพร่องของการแสดงโดยยึดการใช้ภาษาเป็นหลัก โดยครูใช้คำถามต่อไปนี้เพื่อเป็นแนวในการอภิปราย

T : Can the actors use English to buy and sell goods ?

S :

T : What did they say to buy things ?

S :

T : What did they say to sell their goods ?

S :

T : To sell goods, What should the shopkeepers say to their customers and ask them about ?

S :

หากนักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาเพื่อตอบคำถามหรืออภิปราย ครูจะช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

2. ครูให้ข้อมูลย้อนกลับโดยบอกนักเรียนว่า การแสดงมีจุดดี และจุดบกพร่องตรงไหน และควรแก้ไขอย่างไร ครูอาจให้นักเรียนแสดงเพิ่มเติมเพื่อเสริมจุดที่ควรเสริม แต่ถ้าไม่จำเป็น ก็อาจไม่ให้แสดงต่อก็ได้

3. ครูพูดให้นักเรียนมีแนวทางกว้างขึ้นโดยชี้ให้เห็นว่าสิ่งที่นักเรียนได้เรียน และปฏิบัติไปแล้ว สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริง และชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจว่า การใช้ภาษาเพื่อการซื้อและขายสินค้านั้น อาจมีการยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสม

แผนการสอน คาบที่ 9-10 เรื่อง Apologies

- จุดประสงค์ : นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการขอโทษ และการตอบการขอโทษได้
- เนื้อหา : Apologies
- สื่อการสอน : 1. เอกสารเกี่ยวกับรูปแบบภาษาที่ใช้ในการขอโทษ และการตอบการขอโทษ
(ใช้รูปแบบภาษาเหมือนกันกับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง)
2. เทปการออกเสียงคำและประโยคที่ใช้ในการขอโทษ และการตอบการขอโทษ
3. บัตรข้อมูลสถานการณ์จำลอง

กิจกรรมการสอน

ขั้นที่ 1 : ขั้นให้ข้อมูลและฝึกทักษะทางภาษา

1. ครูถามคำถามนำเข้าสู่บทเรียนเพื่อสร้างความพร้อม และความสนใจโดยแสดงบทบาท
กรณีตัวอย่างที่ต้องใช้ภาษาเพื่อการขอโทษ ดังต่อไปนี้

- แกล้งเดินถอยหลังชนนักเรียนแล้วพูดว่า
"I'm sorry. I didn't see you."
- แกล้งเดินสะดุดเก้าอี้นักเรียนแล้วพูดว่า
"Excuse me. I didn't mean to do that."
- เดินชนหนังสือหรือปากกาหรือไม้บรรทัดของนักเรียนหล่นแล้วพูดว่า
"I beg your pardon. I'm sorry."

2. ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ ดังนี้

We are studying how to excuse and answer apologies. So, after studying, you will be able to excuse and be able to answer apologies.

3. ครูสร้างความสนใจโดยการถามนักเรียน ดังต่อไปนี้

T : Do you always say anything when you do something wrong,
for example, step on someone's foot, come to class late ?
And what do you say ?

S :

T : Do you always say anything when someone's say "excuse me."
or "I beg your pardon." or "I'm sorry." ?

S :

4. แจกเอกสารรูปแบบภาษาที่ใช้ในการขอโทษ และการตอบการขอโทษให้นักเรียนทุกคน และให้นักเรียนฝึกออกเสียงตามเทปและครู และครูอธิบายความหมายและการนำไปใช้

5. สุ่มนักเรียน 4-5 คนออกมาแสดงบทบาทสมมติการขอโทษ และการตอบ โดยครูจะพูดให้สถานการณ์ดังต่อไปนี้

- You are late for the English class.
- You step on your freind's foot.
- You broke the glass.
- You and your freind bump each other at the corner.

โดยในขณะที่กำลังแสดงอยู่นั้น หากนักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาการสื่อสาร หรือปฏิสัมพันธ์ทาง วาจาหยุดชะงัก ครูจะช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

ขั้นที่ 2 : ขั้นทำงานคู่หรือทำงานกลุ่ม

1. แจกบัตรข้อมูลสถานการณ์ ให้นักเรียนทุกคนซึ่งในบัตรจะมีรหัสแบ่งกลุ่มนักเรียน ออกเป็น 5 กลุ่ม ๆ ละ 6 คน เพื่อแสดงบทบาทตามสถานการณ์จำลองที่ครูกำหนดไว้
2. ให้แต่ละกลุ่มร่วมกันแก้ปัญหา และสร้างบทสนทนาขึ้นเอง โดยยึดรูปแบบภาษาที่ได้ เรียนแล้วเป็นหลัก และให้แต่ละกลุ่มฝึกซ้อมบทบาทของตน โดยครูจะคอยสังเกตและให้การช่วยเหลือ โดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้หากเห็นว่านักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร
3. ให้แต่ละกลุ่มฝึกซ้อมบทบาทของตน หากสังเกตเห็นว่ามีปัญหาในการใช้ภาษาในการ สื่อสารหรือปฏิสัมพันธ์ทาง วาจาหยุดชะงัก ครูจะช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้
4. ให้นักเรียนทุกกลุ่มจับฉลากเพื่อสุ่มมาแสดงบทบาทในสถานการณ์จำลอง 1 กลุ่ม ส่วนกลุ่มที่เหลือจะเป็นผู้สังเกตว่า ผู้ร่วมแสดงใช้ภาษาได้ครอบคลุม ถูกต้อง เหมาะสมหรือไม่ โดยในขณะที่กำลังแสดงอยู่นั้น หากนักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาการสื่อสาร หรือปฏิสัมพันธ์ทาง วาจาหยุดชะงัก ครูจะช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

ขั้นที่ 3 : ขั้นการอภิปราย สรุป และให้ข้อมูลย้อนกลับ

1. เมื่อสิ้นสุดการแสดง ครูพูดกระตุ้นให้นักเรียนทั้งชั้นร่วมกันอภิปรายถึงข้อดีข้อบกพร่อง ของการแสดงและการใช้ภาษาในการอนุญาตและการตอบเป็นหลัก โดยครูใช้คำถามต่อไปนี้เพื่อ เป็นแนวในการอภิปราย

T : What should you say before asking or interuping someone ?

S :

T : What should we say when doing something wrong ?

S :

T : What can we say to reply (answer) someone's apologies ?

S :

T : What would you say when you want to ask some question to someone who is reading a newspaper ?

S :

T : Someone has just hit your book down the floor and he said "I'm sorry.", What would you answer ?

S :

หากนักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาในการตอบคำถาม ครูจะช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

2. ครูให้ข้อมูลย้อนกลับโดยบอกนักเรียนว่า การแสดงมีจุดดีและจุดบกพร่องตรงไหน และควรแก้ไขอย่างไร ครูอาจให้นักเรียนแสดงเพิ่มเติมเพื่อเสริมจุดที่ควรเสริม แต่ถ้าไม่จำเป็นก็อาจไม่ให้แสดงต่อก็ได้

3. ครูพูดให้นักเรียนมีแนวทางกว้างขึ้นโดยชี้ให้เห็นว่าสิ่งที่นักเรียนได้เรียนและปฏิบัติไปแล้ว สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริง และชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจว่า การใช้ภาษาเพื่อการขอโทษ และการตอบนั้น อาจมีการยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสม

แผนการสอน คาบที่ 5-6 เรื่อง Directions

- จุดประสงค์ : นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการถาม และบอกทิศทางได้
- เนื้อหา : Directions
- สื่อการสอน : 1. เอกสารเกี่ยวกับรูปแบบภาษาที่ใช้ในการถาม และบอกทิศทาง
(ใช้รูปแบบภาษาเหมือนกันกับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง)
2. เทปการออกเสียงคำ และประโยคที่ใช้ในการถาม และบอกทิศทาง
3. บัตรข้อมูลสถานการณ์จำลอง
4. แผนที่ และรูปภาพ

กิจกรรมการสอน

ขั้นที่ 1 : ขั้นให้ข้อมูลและฝึกทักษะทางภาษา

1. ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ ดังนี้
We are studying how to ask for and give directions. So, after studying, you will be able to ask for and give directions.
 2. ครูใช้คำถามกระตุ้นเพื่อสร้างความสนใจและความพร้อมในการเรียน ดังต่อไปนี้
T : If someone asks you how to get to the students' toilet, can you tell him the directions ? And what would you say ?
S :
- หากนักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ครูจะช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้
3. แจกเอกสารรูปแบบภาษาที่ใช้ในการถาม และบอกทิศทางให้นักเรียนทุกคน
 4. ให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำและประโยคที่ใช้ในการถาม และบอกทิศทางตามเทปและครู และครูอธิบายความหมายของ คำและประโยคนำไปใช้และยกตัวอย่างประกอบ
 5. ครูฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำ และส่วนที่เกี่ยวข้องกับการบอกทิศทาง และอธิบายความหมาย และแสดงสื่อและแผนที่ประกอบ
 6. ให้นักเรียนออกฝึกถามและบอกทิศทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ ในบริเวณโรงเรียน โดยครูจะช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ หากสังเกตเห็นว่านักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาในการสื่อสาร
 7. ครูแสดงแผนที่สถานที่สำคัญต่าง ๆ แล้วให้นักเรียนออกมาแสดงบทบาทสมมติในการถามและบอกทิศทาง โดยครูจะบอกวลีชี้แนะสถานที่ต่าง ๆ ให้ ดังนี้

ขั้นที่ 2 : ขั้นทำงานคู่หรือทำงานกลุ่ม

1. แจกบัตรข้อมูลสถานการณ์ให้นักเรียนทุกคนซึ่งในบัตรจะมีรหัสแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น 5 กลุ่ม ๆ ละ 6 คน
2. ให้แต่ละกลุ่มร่วมกันแก้ปัญหา และสร้างบทสนทนาขึ้นเอง โดยยึดรูปแบบภาษาที่ได้เรียนแล้วเป็นหลัก และให้แต่ละกลุ่มฝึกซ้อมบทบาทของตน โดยครูจะคอยสังเกตและให้การช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้หากเห็นว่านักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร
3. ให้แต่ละกลุ่มฝึกซ้อมบทบาทของตน หากสังเกตเห็นว่ามีปัญหาในการใช้ภาษาในการสื่อสารหรือปฏิสัมพันธ์ทางวาจาหยุดชะงัก ครูจะช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้
4. ให้นักเรียนทุกกลุ่มจับฉลากเพื่อสุ่มมาแสดงบทบาทในสถานการณ์จำลอง 1 กลุ่ม ส่วนกลุ่มที่เหลือจะเป็นผู้สังเกตว่า ผู้ร่วมแสดงใช้ภาษาได้ครอบคลุม ถูกต้อง เหมาะสมหรือไม่ โดยในขณะที่กำลังแสดงอยู่นั้น หากนักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาการสื่อสาร หรือปฏิสัมพันธ์ทางวาจาหยุดชะงัก ครูจะช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

ขั้นที่ 3 : ขั้นการอภิปราย สรุป และให้ข้อมูลย้อนกลับ

1. เมื่อสิ้นสุดการแสดง ครูพุดกระตุ้นให้นักเรียนทั้งชั้นร่วมกันอภิปรายถึงข้อดี ข้อบกพร่องของการแสดง และการใช้ภาษาในการถาม และบอกทิศทางเป็นหลัก โดยครูใช้คำถามต่อไปนี้เพื่อเป็นแนวในการอภิปราย

T : Can the actor ask for the directions ?

S :

T : What did they say to ask for directions ?

S :

T : What should we say before asking for directions ?

S :

T : Do you understand how the actor tell the directions ?

S :

T : How many ways are there to ask for directions to the police station ? And what are they ?

S :

T : Could you tell me how to get to your house ?

S :

หากนักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาเพื่อตอบคำถามหรืออภิปราย ครูจะช่วยเหลือโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้

2. ครูให้ข้อมูลย้อนกลับโดยบอกนักเรียนว่า การแสดงมีจุดดี และจุดบกพร่องตรงไหน และควรแก้ไขอย่างไร ครูอาจให้นักเรียนแสดงเพิ่มเติมเพื่อเสริมจุดที่ควรเสริม แต่ถ้าไม่จำเป็น ก็อาจไม่ให้แสดงต่อก็ได้

3. ครูพูดให้นักเรียนมีแนวทางกว้างขึ้นโดยชี้ให้เห็นว่าสิ่งที่นักเรียนได้เรียน และปฏิบัติไปแล้ว สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริง และชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจว่า การใช้ภาษาเพื่อการถาม และบอกทิศทางนั้น อาจมีการยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสม

แผนการสอนกลุ่มควบคุม

แผนการสอนคาบที่ 1-2 เรื่อง Greetings and Introductions

- จุดประสงค์ : นักเรียนสามารถใช้ภาษาในการสนทนาทักทาย และแนะนำตนเองและผู้อื่นได้
- เนื้อหา : Greetins and Introductions
- สื่อการสอน : 1. เอกสารรูปแบบภาษาที่ใช้ในการทักทาย และการแนะนำตนเองและผู้อื่น
2. หนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษ Keep Talking Book 1
3. เทปประกอบหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษ Keep Talking Book 1
- กิจกรรมการสอน

ชั้นการสอน	สภาพการจัดกิจกรรม
ขั้นที่ 1 ขั้นฝึกออกเสียง (Practice it)	- ให้นักเรียนฝึกออกเสียง การเน้นเสียง สำเนียงและสำนวน การทักทาย การกล่าวอำลาและการแนะนำ โดยครูใช้เทปประกอบตามหนังสือหน้า 1 โดยครูอธิบายถึงความสัมพันธ์ของเส้นที่แสดงไว้ในหนังสือกับตัวเสียงในเทป
ขั้นที่ 2 ขั้นฝึกพูด (Speak)	1. ให้นักเรียนได้ตอบบทสนทนาที่เป็นการทักทายและการแนะนำกับครู ดังต่อไปนี้ <u>Greeting</u> T : Hello, student. How are you? S : I'm fine, thank you. And you? T : Fine, thank you. <u>Introduction</u> T : Vichai, this is Bancha. Bancha, this is Vichai S1 : How do you do? I'm glad to meet you. S2 : How do you do? I'm glad to meet you, too.

ขั้นการสอน	สภาพการจัดกิจกรรม
	- ให้นักเรียนฝึกการทักทายเป็นรายคู่ และฝึกการแนะนำตนเอง และผู้อื่นเป็นกลุ่ม ๆ ละ 3 คน
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกฟัง (Listen to that)	- ให้นักเรียนฝึกฟังการสนทนาที่เป็นของเจ้าของภาษาที่มีความเร็ว เป็นปกติ แล้วทำแบบฝึกหัดในหน้า 3 โดยให้บอกว่าคู่สนทนานั้นเป็น คนแปลกหน้า หรือเป็นคนรู้จักกันเพียงผิวเผิน หรือเป็นเพื่อนกัน
ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกฟังและพูด (Get the message)	- ให้นักเรียนฟังประโยคทักทายจากเทปและดูรูปภาพในหนังสือ หน้า 4 (B₁) ประกอบ แล้วให้พูดซ้ำประโยคทักทายถ้าเห็นว่า ประโยคทักทายนั้นถูกต้องตามเพศ และให้พูดว่า "That's wrong." เห็นว่าประโยคทักทายนั้นไม่ตรงกับรูปภาพ ครูให้นักเรียนฝึกจน เห็นว่านักเรียนส่วนใหญ่ตอบได้ถูกต้อง
ขั้นที่ 5 ขั้นพูดสนทนา (Let's talk)	- ให้นักเรียนจับกลุ่ม ๆ ละ 4 คน แล้วร่วมกันสร้างบทสนทนาและ ฝึกสนทนากันตามสถานการณ์ที่กำหนดไว้ในหนังสือหน้า 4 (B₂) ข้อ 1 (a) และ (b) - แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 6 คน แล้วให้ร่วมกันสร้างบท สนทนา และออกมาแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ในหนังสือ แบบเรียนหน้า 4 (B₂) ข้อ 2 (a), (b) และ (c)
ขั้นที่ 6 ขั้นฟังและปฏิบัติ (Listen and do it)	- ให้นักเรียนดูรูปภาพในหนังสือแบบเรียนหน้า 5 (B₃) และฟังบท สนทนาจากเทป แล้วให้เรียงลำดับรูปภาพตามบทสนทนาที่ได้ฟัง

แผนการสอนคาบที่ 3 - 4 เรื่อง Permissions

จุดประสงค์ : นักเรียนสามารถขออนุญาตและตอบการขออนุญาตได้

สื่อการสอน : 1. เทปบันทึกเสียง
2. เอกสารรูปแบบภาษาที่ใช้ในการขออนุญาตและการตอบ

กิจกรรมการสอน

ลำดับชั้นการสอน	การจัดกิจกรรม
ขั้นที่ 1 ขั้นฝึกออกเสียง (Practice it)	- ให้นักเรียนฟังเทปการออกเสียงสูง-ต่ำสำนวนที่ใช้ในอนุญาตและการตอบ และครูอธิบายความหมายและการนำไปใช้ เช่น Can I use your telephone ? Could I borrow 50 baht ? Sure. certainly. of course. all right. Sorry, it's not working. Sorry, I don't have enough.
ขั้นที่ 2 ขั้นฝึกพูด (Speak)	- ให้นักเรียนจับคู่ แล้วฝึกการพูดขออนุญาตและการตอบในหนังสือหน้า 44-45 โดยให้สลับกันเป็นผู้ขอและผู้ตอบการอนุญาต และใช้โครงสร้างดังนี้ A : Can I borrow ? B :

ขั้นการสอน	สภาพการจัดกิจกรรม
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกฟัง (Listen to that)	A : Could you lend me ? B : A : May I ? B : - ให้นักเรียนเขียนตามคำบอกตามเทป โดยครูเปิดเทปให้ฟังก่อนหนึ่งเที่ยว แล้วจึงเปิดเทปต่อให้นักเรียนจดคำออกเมื่อจบบทในเทปแล้ว ครูหมุนเทปกลับให้นักเรียนฟังใหม่เพื่อทบทวน เนื้อเรื่องมีดังนี้ Bancha met a man from Hong Kong yesterday./ The man wanted to find a telephone./ Bancha took him to Dara's dress shop./ He asked Dara/if the man use her telephone./ Dara told him the telephone was not working./ Then Bancha took the man to the post office./ The man used the telephone there.
ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกฟังและพูด (Get the message)	- ให้นักเรียนฝึกฟังจากเทปว่าผู้พูดกล่าวคำขออนุญาตหรือกำลังตั้งคำถามกับตน ครูจะอธิบายวิธีการฝึก โดยละเอียดก่อนที่จะให้นักเรียนลงมือทำแบบฝึกหัด ดังนี้ If the speaker is asking you a question, you say "That's right." If the speaker is asking you if he can do something, you say "certainly."

ขั้นการสอน	สภาพการจัดกิจกรรม
ขั้นที่ 5 ขั้นพูดสนทนา (Let's talk)	ตัวอย่างเช่น You hear : Do I stay here ? You say : That's right. You hear : Can I come with you ? You say : Certainly. - ให้นักเรียนอ่านบทสนทนาใน Do it 1 แล้วจัดเรียงลำดับให้ถูกต้องโดยการใส่หมายเลขตามลำดับบรรทัด เตือนนักเรียนในเรื่องการใช้เครื่องหมาย Excuse me. และ Well, all right. - ให้นักเรียนจับกลุ่ม 6 คน ให้ 5 คนแรกนั่งเป็นแถวเหมือนในเครื่องบิน อีกคนหนึ่งเป็น สจ๊วต หรือแอร์โฮสเตสเมื่อเสร็จแล้วให้สลับกันจนทุกคนได้เล่นเป็นสจ๊วต หรือแอร์โฮสเตส ครูอธิบายการเล่นให้นักเรียนเข้าใจก่อนลงมือเล่น และเตือนให้นักเรียนใช้สำนวน Excuse me. Could I ? etc. ข้อความที่ผู้เรียนควรใช้อยู่ในหนังสือหน้า 48 - ให้นักเรียนจับกลุ่ม 6 คนอ่านบทในหนังสือหน้า 48 พร้อมกัน แล้วลองเล่นบทละครสั้น ๆ ถ้ามีเวลาพอ จะให้นักเรียนแต่ละคนแสดงหน้าชั้นแข่งขันกันว่ากลุ่มไหนจะแสดงได้ดี
ขั้นที่ 6 ขั้นฟังและปฏิบัติ (Listen and do it)	- ครูอธิบายให้นักเรียนทราบว่ามีการอยู่ 2 ภาพในหนังสือหน้า 49 ที่ไม่เข้ากับบทสนทนาที่นักเรียนจะได้ฟัง แล้วให้นักเรียนฟังการสนทนาจากเทป 2-3 เทียแล้วให้ตัดภาพที่ไม่เข้ากับบทสนทนาออก แล้วจัดเรียงลำดับภาพให้เป็นไปตามเรื่องที่ได้ยิน

แผนการสอนคาบที่ 5 - 6 เรื่อง Invitations

- จุดประสงค์ : 1. ให้นักเรียนสามารถกล่าวเชิญหรือชวน และตอบรับหรือปฏิเสธคำเชิญนั้น ๆ ได้อย่างสุภาพ
2. นักเรียนสามารถบอกวันและเวลานัดได้อย่างถูกต้อง
- สื่อการสอน : 1. เทปบันทึกเสียง
2. รูปภาพในหนังสือ
3. เอกสารรูปแบบภาษาที่ใช้ในการเชิญหรือชวนและการตอบ

กิจกรรมการเรียนรู้

ลำดับขั้นการสอน	การจัดกิจกรรม
ขั้นที่ 1 ขั้นฝึกออกเสียง (Practice it)	- ให้นักเรียนฟังการออกเสียงจากเทป เน้นเสียงตัวเลข ที่มีปัญหาในการฟังและการออกเสียง ตัวอย่าง เช่น 30 = thirty 13 = thirteen 50 = fifty 15 = fifteen
ขั้นที่ 2 ขั้นฝึกพูด (Speak)	- ให้นักเรียนฝึกออกเสียงสำนวนต่าง ๆ จากหนังสือหน้า 59-60 และจากเอกสารรูปแบบภาษาที่ครูแจกให้ เช่น Please come to my party. I'd love to. Would you like to visit some temple ? I'm afraid I can't. I'm not feeling well.

ขั้นการสอน	สภาพการจัดกิจกรรม
	- ให้นักเรียนฝึกสนทนากับเพื่อน โดยเลือกข้อความจากหนังสือในหัวข้อ Do it โดยครูใช้คำถามกระตุ้นว่า ใครชวนใครทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ - สุ่มนักเรียนออกมารายงานหน้าชั้นว่า มีใครชวนทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ แล้วได้ตอบรับหรือปฏิเสธ สลับกับให้ออกมารายงานว่า ได้ชวนใครทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ และเพื่อนตอบรับหรือปฏิเสธ
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกฟัง (Listen to that)	- ใช้เทปและบทเทป A3 หน้า 76 เป็นการฝึกฟังเกี่ยวกับ วัน เวลา และสถานที่นัดหมาย เปิดเทปให้นักเรียนฟัง 2 เที้ยว แล้วจึงให้นักเรียนตอบคำถามลงสมุดทีละข้อเสร็จแล้วครูเปิดเทปคำถามอีก 1 ครั้งให้นักเรียนตอบปากเปล่า โดยไม่ต้องดูคำถามที่เขียนไว้ ครูเฉลยคำตอบบนกระดานให้นักเรียนตรวจคำตอบของตนเอง
ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกฟังและพูด (Get the message)	- ให้นักเรียนฟังและตอบคำถามจากเทป B1 หน้า 76 เพื่อจับใจความเรื่องสถานที่ วัน และเวลา โดยครูจะอธิบายวิธีการตอบให้นักเรียนเข้าใจก่อน เช่น You hear : Would you like to come to dinner on Thursday night ? Then you hear : Did he say Tuesday ? You say : No, he said Thursday.

ขั้นการสอน	สภาพการจัดกิจกรรม
ขั้นที่ 5 ขั้นพูดสนทนา (Let's talk)	- ให้นักเรียนลำดับบทสนทนาในหน้า 61 ก่อน แล้วให้จับคู่สนทนา - ให้นักเรียนชวนเพื่อน 4-5 คนไปทำอะไรที่ไหนก็ได้ แต่ให้เพื่อน ๆ ตอบปฏิเสธ เพราะไม่มีใครไปได้ ให้เปลี่ยนกันเป็นคนชวน หรือเชิญ เช่น A : Dam, can you go to the movie with me on Sunday ? B : I can't. I have to do my homework.
ขั้นที่ 6 ขั้นฟังและปฏิบัติ (Listen and do it)	- ให้นักเรียนฟังเทป 2 เที้ยว แล้วเติมคำลงในช่องว่าง โดยเอาคำที่ได้ฟังเติมลงในเนื้อเรื่อง หลังจากนั้นครูเปิดเทปให้ฟังอีกครั้งหนึ่ง และเฉลยคำที่ถูกต้อง

แผนการสอนคาบที่ 7 - 8 เรื่อง Buying and Selling

- จุดประสงค์ : นักเรียนสามารถใช้ภาษาในการเจรจาซื้อและขายสินค้าได้
- สื่อการสอน : 1. เทปบันทึกเสียง
2. เอกสารรูปแบบภาษาที่ใช้ในการซื้อและขายสินค้า
3. รูปภาพ และสินค้าต่าง ๆ

กิจกรรมการสอน

ลำดับชั้นการสอน	การจัดกิจกรรม
ขั้นที่ 1 ขั้นฝึกออกเสียง (Practice it)	- ให้นักเรียนฟังเทปการออกเสียงคำที่เป็นจำนวน โดยครูอธิบายให้นักเรียนเข้าใจและสามารถออกเสียงคำ เช่น five - fifteen - fifty six - sixteen - sixty nine - nineteen - ninety
ขั้นที่ 2 ขั้นฝึกพูด (Speak)	- ให้นักเรียนฝึกพูดบทสนทนาในหนังสือหน้า 26-27 (A2) ซึ่งเป็นการถามตอบเกี่ยวกับราคา ขนาด จำนวน และสี - ฝึกใช้คำถามถึงปริมาณหรือจำนวนที่ลูกค้าต้องการ และฝึกการถามราคา ดังนี้ How much + ... (Uncountable N) ... + do you want ? How many + ... (Countable N) ... + do you want ? How much is it ? How much does it cost ?

ลำดับชั้นการสอน	การจัดกิจกรรม
	- ฝึกซื้อขายสินค้า โดยถามเกี่ยวกับขนาด และสี และผู้ขายจะ ออกความเห็นหรือนำกับผู้ซื้อ โดยใช้สำนวนต่อไปนี้ A : Can I help you ? B : Yes, I want to buy A : What size do you want ? B :, please. A : What colour would you like ? B :, please. A : How about this one/that one ? - ฝึกซื้อขายสินค้าที่เป็นนามนับไม่ได้ซึ่งต้องซื้อเป็นท่อน กล้อง หรือ ภาชนะอื่น ๆ โดยครูจะอธิบายถึงภาชนะที่ใช้กับนาม นับไม่ได้เหล่านั้น การฝึกสนทนาจะใช้โครงสร้างทาง ภาษาดังนี้ A : I'd like a of....., please. B : Here you are. A : How much is it ? B : It's baht a - ให้นักเรียนฝึกพูดเพื่อให้ผู้ขายลดราคาสินค้าลง และฝึกพูดใน การยอมลดราคา และปฏิเสธที่จะลดราคาแบบสุภาพ ดังนี้ A : How much is this ? B : It's (only) baht. A : Oh, that's too much. Can you lower the price, please ? B : All right, you can have it for baht.

ลำดับชั้นการสอน	การจัดกิจกรรม
ชั้นที่ 3 ชั้นฝึกฟัง (Listen to that)	(หรือ I'm sorry, that's the cheapest price I can give you.) - ให้นักเรียนฝึกฟังเพื่อหาข้อมูลที่ต้องการเกี่ยวกับการซื้อขายจำนวน และราคาจากเทปการสนทนา A3 โดยครูจะอธิบายวิธีการทำและลองฝึกทำปากเปล่ากับนักเรียนทั้งห้องเป็นตัวอย่างก่อน 1 บท แล้วจึงให้ทำลงในสมุดในบทสนทนาที่เหลือ คำถามที่นักเรียนต้อง คือ - What do they want to buy ? - How much does it cost ? - How much did they buy ?
ชั้นที่ 4 ชั้นฝึกฟังและพูด (Get the message)	- ให้นักเรียนฝึกฟังจำนวนและเลขที่ลงท้ายด้วย -teen และ -ty เช่น sixteen - sixty เช่น - You hear : You said 60, didn't you ? You see : 60 You say : That's right. - You hear : Did you say 18 baht ? You see : 80 You say : No, you misunderstand. It's eighty.

ลำดับชั้นการสอน	การจัดกิจกรรม
ชั้นที่ 5 ชั้นพูดสนทนา (Let's talk)	- ให้นักเรียนจัดโต๊ะนำสินค้าจำพวกผลไม้ ผัก หนังสือ เครื่องเขียน หรืออาจใช้รูปภาพประกอบด้วย แล้วให้นักเรียน 1 ใน 3 ของห้อง เป็นผู้ขาย นักเรียนที่เหลือเป็นผู้ซื้อ โดยทุกคนจะต้องซื้อของ 3 ชิ้น และต้องถามราคา ต่อบรรจุราคา จากนั้น ให้สลับกลุ่มผู้ขายกับผู้ซื้อ ทำเช่นนี้ไปจนกว่านักเรียนจะได้เป็นผู้ขายทุกคน - ครูส่งนักเรียน 4-5 คน ออกมารายงานหน้าห้องว่า ได้ซื้อหรือขายอะไรบ้าง ตัวอย่าง เช่น - I bought a shirt for 84 baht, a pair of shoes for 150 baht and 3 kilograms of oranges for 32 baht. - I sold 10 kilograms of mangoes at 15 baht a kilo and 8 durians at 50 baht each.
ชั้นที่ 6 ชั้นฟังและปฏิบัติ (Listen and do it)	- ให้นักเรียนฟังเพลงที่มีเนื้อร้องตอนหนึ่งเกี่ยวกับการซื้อขาย โดยครูเปิดเทปให้นักเรียนฟังเพลง 1 เทียบก่อน แล้วเปิดเทปอีก 2 ครั้ง เพื่อให้นักเรียนเติมคำที่หายไป เมื่อได้เนื้อเพลงครบแล้ว จึงเปิดเทปแล้วให้นักเรียนร่วมกันร้อง

แผนการสอนเรื่อง Apologies

จุดประสงค์ : นักเรียนสามารถใช้สำนวนต่าง ๆ ในการแสดงความขอโทษได้

สื่อการเรียนการสอน : 1. เทปบันทึกเสียง
2. เอกสารรูปแบบภาษาที่ใช้ในการขอโทษและการตอบ
3. รูปภาพ

กิจกรรมการสอน

ลำดับชั้นการสอน	การจัดกิจกรรม
ขั้นที่ 1 ขั้นฝึกออกเสียง (Practice it)	- ให้นักเรียนฟังการออกเสียงสำนวนการขอโทษจากเทป โดยครูจะให้นักเรียนสังเกตเสียงสูงต่ำ (Intonation) และครูอธิบายความหมายว่า เมื่อไหร่หมายถึงการพูดเพื่อขอโทษ และเมื่อไหร่หมายถึงการพูดเพื่อเรียกร้องความสนใจ ซึ่งขึ้นอยู่กับระดับเสียงสูงต่ำ - ให้นักเรียนฝึกใช้สำนวนดังกล่าว
ขั้นที่ 2 ขั้นฝึกพูด (Speak)	- ให้นักเรียนจับคู่ฝึกบทสนทนาตามหนังสือหน้า 50 - ให้นักเรียนฝึกการพูดขอโทษและการตอบโดยใช้สำนวน Oh, I'm sorry ! That's all right. I beg your pardon ! It doesn't matter. Excuse me, please ! Never mind. ในสถานการณ์ ในหนังสือหน้า 51
ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกฟัง (Listen to that)	- ให้นักเรียนฟังบทสนทนาที่ละบท ห้ามนักเรียนเขียนในขณะที่ครูเปิดเทปให้ฟัง เมื่อฟังบทสนทนาจบแล้ว ให้นักเรียนเลือกคำที่กำหนดให้มาเติมในช่องว่างในบทสรุป ในหนังสือหน้า 52

ลำดับชั้นการสอน	การจัดกิจกรรม
ชั้นที่ 4 ชั้นฝึกฟังและพูด (Get the message)	- ให้นักเรียนฟังเสียงจากเทป และให้แยกว่าเป็นสำนวนที่ใช้เพื่อขอโทษ หรือเพื่อขอความช่วยเหลือ โดยสังเกตจากระดับเสียงสูงต่ำ (Intonation) เมื่อฝึกกับเทปแล้วจึงให้นักเรียนจับคู่ฝึกกันเอง ดังตัวอย่าง You hear : Excuse me. You say : Yes ? You hear : Excuse me ! You say : That's all right.
ชั้นที่ 5 ชั้นพูดสนทนา (Let's talk)	- ให้นักเรียนเรียงลำดับคำพูดให้ถูกต้องแล้วให้จับกลุ่ม 2-3 คน ฝึก แล้วครูจะสุ่มเอา 4-5 กลุ่มมาแสดงแข่งขันกันหน้าห้อง
ชั้นที่ 6 ชั้นฟังและปฏิบัติ (Listen and do it)	- ให้นักเรียนฟังบทสนทนาจากเทป แล้วลำดับภาพในหนังสือหน้า 54 ให้สอดคล้องกับเรื่องที่ได้ยิน หลังจากที่ทำเสร็จแล้ว ครูจึงเฉลย และให้ฟังเรื่องในเทปอีกครั้งหนึ่ง

แผนการสอนเรื่อง Directions

จุดประสงค์ : นักเรียนสามารถบอกหรือถามเส้นทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ ได้

สื่อการเรียนการสอน : 1. เทปบันทึกเสียง

2. เอกสารรูปแบบภาษาที่ใช้ในการถามและบอกเส้นทาง

2. แผนผังในหนังสือหน้า 34-37 และแผนที่

กิจกรรมการสอน

ลำดับชั้นการสอน	การจัดกิจกรรม
ขั้นที่ 1 ขั้นฝึกออกเสียง (Practice it)	- ให้นักเรียนฟังเทป และดูหนังสือหน้า 32 ประกอบและให้นักเรียนฝึกออกเสียง "L" และ "R" โดยให้ออกเสียงตามเทป เช่น Tape : Where's the market ? Students: (repeat) Where's the market ? Tape : Go to the light. Students: (repeat) Go to the light. - ให้นักเรียนฝึกอ่านตัวเลขเป็นภาษาอังกฤษ โดยครูจะเขียนหรือแสดงบัตรตัวเลข เช่น 2 kms, 150 kms, etc.
ขั้นที่ 2 ขั้นฝึกพูด Speak	- ให้นักเรียนฝึกใช้คำศัพท์ สำนวนเกี่ยวกับระยะทาง และช่วง เช่น Q : Where can I find a barber shop ? A : There's one on Sukhumvit Road. Q : Is it far from here ? A : No, it's only 5 minutes on foot. - ให้นักเรียนฝึกถามตอบ และทำกิจกรรมตาม section A2 ในหนังสือหน้า 33-34

ลำดับชั้นการสอน	การจัดกิจกรรม
ชั้นที่ 3 ชั้นฝึกฟัง (Listen to that)	- ให้นักเรียนฝึกฟังวิธีบอกเส้นทางโดยดู Section A3 ในหนังสือ หน้า 34 ประกอบ แล้วให้ใช้ดินสอลากเส้นทางลงไปบนแผนที่ตามที่ได้ยินจากเทป เช่น Tape : Go down this street. Turn left at the corner. Walk two blocks and it's on the right.
ชั้นที่ 4 ชั้นฝึกฟังและพูด (Get the message)	- ให้นักเรียนฝึกฟังเสียง "L" และ "R" โดยให้ดูรูปในหนังสือหน้า 35 และฟังประโยคจากเทปแล้วพูดโต้ตอบกับเทป และให้นักเรียนผลิตกันพูดเหมือนในเทป เช่น 1. You hear : I went to the right. You see : (an arrow pointing right) You say : That's right. 2. You hear : I went to the light. You see : (a traffic light) You say : That's wrong. - ให้นักเรียนฝึกฟังจำนวนเลขที่อาจจะเกิดปัญหาทำให้ผู้ฟังเข้าใจผิดเมื่อฝึกกับเทปแล้ว ครูให้นักเรียนจับคู่ผลิตกันพูดประโยคเหมือนเสียงในเทป โดยให้คนที่พูดเขียนจำนวนที่ต้องการลงบนกระดานก่อนที่จะถามเพื่อน เช่น 1. You hear : Did you say 150 kilometers ? You see : 150 You say : That's right. 2. You hear : You said 15, didn't you ? You see : 50 You say : No, I said fifty.

ลำดับชั้นการสอน	การจัดกิจกรรม
ชั้นที่ 5 ชั้นพูดสนทนา (Let's talk)	- ให้นักเรียนจับคู่กัน แล้วสร้างบทละครระหว่างคนไทยกับชาวต่างประเทศ ให้ชาวต่างประเทศถามทางไปสถานที่ 2-3 แห่งที่มีทั้งนั่งรถไปและเดินไป - แบ่งนักเรียนในห้องออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งให้เป็นคนไทย อีกกลุ่มหนึ่งให้เป็นชาวต่างประเทศ ให้แต่ละกลุ่มศึกษาบทและเตรียมบทสนทนาโดยครูจะแนะให้ใช้สำนวน Excuse me. หรือ Can I help you ? - ครูเรียกนักเรียนจากแต่ละกลุ่มออกมาทำเป็นตัวอย่าง - ครูให้แบบฝึกหัดเพิ่มเติมโดยให้นักเรียนพูดถึงสถานที่ต่าง ๆ จากโรงเรียนไปยังสถานที่นั้น ๆ ให้นักเรียนช่วยกันวาดแผนที่ลงบนกระดาน
ชั้นที่ 6 ชั้นฟังและปฏิบัติ (Listen and do it)	- ให้นักเรียนฟังการบอกทางจากเทป และดูแผนที่ในหนังสือ หน้า 37 ประกอบ ครูหยุดเทประหว่างข้อแล้วถามนักเรียน การบอกเส้นทางแต่ละข้อเพื่อไปยังสถานที่ใด จากนั้นจึงให้เติมคำหรือสำนวนที่ได้ยินลงในช่องว่างในหนังสือ

Situations for Simulations

Situation of Greetings and Introductions

Somsak and his sister, Saijai, are having a New Year party at their house. They are standing at the door to welcome their friends. Most of them have already come and they are eating, drinking, chatting and listening to music. Meanwhile, Amnat comes with his friend, Peter. He greets Somsak and Saijai and introduces Peter to them. They greet each other, and then Amnat takes Peter to greet some friends and have their seats. After that, Kanika arrives with her friend, Koliko. She greets Somsak and Saijai and introduces Koliko to them. They greet each other and then go into the room to greet some friends and have their seats. Finally, Amnat, Peter, Kanika and Koliko tell Somsak and Saijai and some of their friends that they are going back home.

Information Cards

Somsak

You and your sister, Saijai, are having a New Year party. You have to stand at the door to welcome your friends. Amnat will take his friend to the party. And then Kanika will take her friend to the party, too. They will introduce their friends to you. What will you do and say to them ?

Saijai

You and your brother, Somsak, are having a New Year party. You have to stand at the door to welcome your friends. Annat will take his friend to the party. And then Kanika will take her friend to the party, too. They will introduce their friends to you. What will you do and say to them ?

Annat

You will take your friend, Peter, to Somsak and Saijai's party. When you see them in front of the door. What will you do and say ? And you will take Peter to greet some of your friends. What will you do and say ? (You should greet them and introduce Peter to them.) Then, you and Peter will go to sit at your place. And what will you do and say to your friends when you want to go back home ?

Peter

You are a American student who come to visit Thailand on your vacation. You have stayed in Thailand for a week, and will go to the party with Annat tonight. Annat will introduce you to his friends. What will you do and say ?

Kanika

You will take your friend, Anna, to Somsak and Saijai's party. When you see them in front of the door, what will you do and say ? And you will take Peter to greet some of your friends. What will you do and say ? (You should greet them and introduce Peter to them.) Then, you and Peter will go to sit at your place. And what will you do and say to your friends when you want to go back home ?

Koliko

You are a Japanese student who come to visit your pen-friend, Kanika. You have stayed in Thailand for 5 days and you will go back to Janpan next week. Kanika will take you to her friends' party tonight. She will introduce you to her friends. What will you do and say ?

Situation of Permissions

In the English classroom, the teacher is teaching. Two students, Surarak and Worawut, are late for the class. They ask the teacher for permission to enter the room. While studying, Seri wants to borrow Nisa's ruler, and then Sayan wants to ask the teacher some questions. After that, Nisa asks permission to go to the toilet.

Information Cards

Surarak

You are late for English class. when you arrive at the class, the teacher is teaching. What will you say before going into the class.

Worawut

You are late for English class. when you arrive at the class, the teacher is teaching. What will you say before going into the class.

Seri

While studying, you want to use a ruler. But you forgot yours at home. You want to borrow Nisa's. What will you say ?

Nisa

While studying, Seri wants to borrow your ruler.

What will you do and say ? Then you want to go to the toilet. What will you say ?

Sayan

While the teacher is teaching, you do not understand

what the teacher is teaching. You want to ask him some questions. What will you do and say ?

Situation of Invitations (A)

Sinjai wants to go shopping. She calls Nitaya to invite her to go together. Nitaya accepts invitation. She also wants to visit her aunt so she invites Sinjai to go with her.

Information CardsSinjai

You want to go shopping. You want your friend, Nitaya, to go with you, You calls her. What will you say ?

Nitaya

Your friend, Sinjai, will call to invite you to go shopping. You also want to go shopping, too. What will you answer Sinjai. You also want to go to visit your aunt and want Sinjai to go with you. What will you do and say ?

Situation of Invitations (B)

Prayad goes to invite Montri to see the movie this evening. But Montri is not free because he has to do his homework. So, he wants Prayad to go tomorrow. Prayad agrees. Then they call to invite Mana to the movie together.

Information CardsPrayad

You want Montri to go to the movie this evening, but Montri has to do his homework. He wants to go tomorrow. So, you agree to go tomorrow. What will you say ?

Montri

Prayad will come to invite you to the movie this evening. But you are not free, you have to do your homework. You want him to go tomorrow and he agree. Then you have to call Mana to invite him to go together. What will you say ?

Mana

Prayad and Montri will call to invite you to the movie tomorrow. Can you go with them ? And what will you say ?

Situation of Buying and Selling

There are four shopkeepers waiting to sell their goods to a customer. Four customers come into the shop to buy some goods. The customers ask about price and tell the shopkeepers to reduce the price. The shopkeepers ask about what size, colour and how much or how many the customers want.

Information Cards

Customer 1

You want to buy So, you go to a grocery. You tell the shopkeeper what you want. You have to ask about the price. And what will you do and say if the price is too high ?

Customer 2

You want to buy So, you go to a grocery. You tell the shopkeeper what you want. You have to ask about the price. And what will you do and say if the price is too high ?

Customer 3

You want to buy So, you go to a grocery. You tell the shopkeeper what you want. You have to ask about the price. And what will you do and say if the price is too high ?

Customer 4

You want to buy So, you go to a glocery. You tell the shopkeeper what you want. You have to ask about the price. And what will you do and say if the price is too high ?

Shopkeeper 1

You are in your shop. There will be four customers coming to buy some goods in your shop. What will you do and say to them ? You have to sell your goods as expensively as you can. What will you do and say and ask them about ?

Shopkeeper 2

You are in your shop. There will be four customers coming to buy some goods in your shop. What will you do and say to them ? You have to sell your goods as expensively as you can. What will you have to say and ask them about ?

Shopkeeper 3

You are in your shop. There will be four customers coming to buy some goods in your shop. What will you do and say to them ? You have to sell your goods as expensively as you can. What will you have to say and ask them about ?

Shopkeeper 4

You are in your shop. There will be four customers coming to buy some goods in your shop. What will you do and say to them ? You have to sell your goods as expensively as you can. What will you have to say and ask them about ?

Situation of Apologies (A)

Three boys, Samart, Somchai and Ratana, are playing football near the group of girls. Samart cannot control the ball and the ball hits Linda's head. Then Somchai play hard, he attacks Ratana down.

Information Cards

Samart

You are playing football with your friends, Somchai and Ratana. While playing, you cannot control the ball and it hits Linda's head. What will you do and say ?

Somchai

You are playing football with your friends, Samart and Ratana. You are playing hard and attack Ratana down. What will you do and say ?

Ratana

You are playing football with your friends, Samart and Somchai. While playing, Somchai plays hard and he attacks you down. He begs your pardon. What will you reply ?

Linda

While Samart, Somchai and Ratana are playing football, you are sitting and reading a book on the bench. Meanwhile, Samart cannot control the ball and it hits you. He comes to take the ball and begs your pardon. What will you reply?

Situation of Apologies (B)

Jendej and Supranee are going to the movie at five o'clock today. They made an appointment to see each other in front of the the school. Jendej has waited for Supranee in front of the school since ten minutes to five but Supranee has not come yet. Supranee comes at a quarter past five. He apologies.

Information Cards

Jendej

You are going to the movie with Supranee at five o'clock today. You come to wait for her in front of the school since ten minutes to five but she has not come yet. She comes at a quarter past five and she begs your pardon. What will you do and say ?

Supranee

You are going to the movie with Jendej at five o'clock today. You made an appointment to meet Jendej in front of the school at ten minutes to five. You are late, you come at a quarter past five. Jendej is waiting for you. What will you do and say ?

Situation of Directions

Three students, Pongpan, Yupin and Srivika, are sitting and talking on the bench in the school. Three tourists, Jimmy, Jenny and Peter, want to go to visit the temple, buy medicine in a drug store, but they do not know how to get there. They come to the school and go to ask the students for the directions to get there.

Information Cards

Pongpan

You and your friends, Yupin and Srivika are sitting and talking on the bench in the school. You are talking with your friends about English. Then you will see three foriegners coming to you. What will you do and say to them. They want to go to visit the temple and go to a drug store. You have to give directions to get to the temple. You can draw a map for them.

Yupin

You and your friends, Pongpan and Srivika are sitting and talking on the bench in the school. You are talking with your friends about English. Then you will see three foriegners coming to you. What will you do and say to them ? They want to go to visit the temple and go to a drug store. You have to give directions to get to the drug store. You can draw a map for them.

Srivika

You and your friends, Pongpan and Yupin are sitting and talking on the bench in the school. You are talking with your friends about English. Then you will see three foriengners coming to you. What will you do and say to them ? They want to go to visit the temple and go to drug store. Pongpan and Yupin will direct them how to get there. You would like them to visit the musuem. What will you do and say ?

Jimmy

You and your friends, Jenny and Peter, come to a city. You want to visit a temple and your friend. You do not know how to get there. So, you come in the school and see three students sitting on the bench. You go to ask them how to get to the temple.

Jenny

You and your friends, Jimmy and Peter, come to a city. You want to visit the temple. Now, you have got a headache so you want to buy some medicine. But you do not know how to get there. So, you come in the school and see three students sitting on the bench. You go to ask them how to get to the drug sotre.

Peter

You and your friends, Jimmy and Jenny, come to a city. You want to visit a temple and your friend. You do not know how to there. So, you come in the school and see three students sitting on the bench. You go and ask them and Jimmy and Jenny will ask them how to get there. And one student will offer musuem to you. what will you ask her how to get to the musuem ? ,

ประวัติโดยย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นามสกุล	นายปรีชา ศรีเรืองฤทธิ์
วัน เดือน ปีเกิด	2 มีนาคม 2504
สถานที่เกิด	อำเภอพล จังหวัดขอนแก่น
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 97 หมู่ 10 วังเจริญ อำเภอวังน้ำเย็น จังหวัดปราจีนบุรี 25210
ตำแหน่งงานในปัจจุบัน	อาจารย์ 1 ระดับ 3
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนวังหลังวิทยาคม ตำบลทุ่งมหาเจริญ อำเภอวังน้ำเย็น จังหวัดปราจีนบุรี 25210
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2524	ม.ศ. 5 จากโรงเรียนพุทธศาสนวิทยา กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2528	ค.บ. (วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทประวัติศาสตร์) จากวิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2537	กศ.ม. (วิชาเอกการมัธยมศึกษา การสอนภาษาอังกฤษ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสาร
และแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับ
การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้
ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู

บทคัดย่อปัญญานิพนธ์

ของ

นายปรีชา ศรีเรืองฤทธิ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา

ธันวาคม 2536

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 โรงเรียนวังหลังวิทยาคม อำเภอวังน้ำเย็น จังหวัดปราจีนบุรี ได้มาโดยนำนักเรียนประชากรทั้งหมดมาคละกันแล้วสุ่มอย่างง่าย เพื่อจัดเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 40 คน ดำเนินการทดลองโดยใช้แผนการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest - Posttest Design โดยกลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามคู่มือครู ใช้เวลาในการทดลองสอนกลุ่มละ 12 คาบ คาบละ 50 นาที โดยใช้เนื้อหาในการทดลองสอนเหมือนกันทั้งสามกลุ่ม

ในการดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยได้ทดสอบนักเรียนทั้งสองกลุ่ม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารและแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษชุดเดียวกัน จากนั้นนำคะแนนที่ได้มาทำการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทิศทางเดียว (ANOVA) และใช้วิธีการเปรียบเทียบพหุคูณแบบ Sheffé's test เพื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ และเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสามกลุ่มก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t - test แบบ Dependent

ผลการทดลองปรากฏว่า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารของภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง และที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

3. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษภายหลังการทดลองไม่สูงกว่าก่อนการทดลอง

4. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง และนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทักษะการฟัง การพูดเพื่อการสื่อสารไม่แตกต่างกัน

7. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้กลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้ประกอบสถานการณ์จำลอง และการสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

A COMPARISON OF MATHAYOM SUKSA III STUDENTS' COMMUNICATIVE LISTENING
AND SPEAKING ABILITY AND MOTIVATION IN LEARNING ENGLISH THROUGH
THE METHOD OF SIMULATIONS, SIMULATIONS WITH SCAFFOLDING AND
THE METHOD IN THE TEACHER'S MANUAL

AN ABSTRACT

BY

PREECHA SRIRAUNGRITH

Presented in partial fulfilment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University
December 1993

The purpose of this study was to compare Mathayom Suksa III students' listening and speaking ability and motivation in learning English through the method of simulations, simulations with scaffolding and the method in the teacher's manual.

All 120 Mathayom Suksa III students at Wang Lhang Wittayakom school, Amphur Wang Nam Yen, Prachinburi province, during the first semester of the 1993 academic year were simply randomized into three groups : two experimental groups and one control group with 40 students in each. The randomized control group pretest-posttest design was used in the experiment. The first experimental group was taught through the method of simulations while the second one was taught through the method of simulations with scaffolding. The control group was taught through the method in the teacher's manual. Each group was taught with the same contents in 12 periods with 50 minutes in each.

The instruments used were the English communicative listening and speaking ability test and the questionnaire of motivation in learning English administered by the researcher. Statistical techniques used in this study were the one-way Analysis of Variance (ANOVA), the Sheffe's multiple comparison was used to test the difference in pair comparison, and T - test Dependent was used to test the difference in group comparison.

The findings of the study revealed that :

1. The English communicative listening and speaking ability of the first and the second experimental groups and the control one of post-teaching experiment was significantly higher than that of pre-teaching experiment at the .001 level.

2. The motivation in learning English of the first and the second experimental groups of post-teaching experiment was significantly higher than that of pre-teaching experiment at the .001 level.

3. The motivation in learning English of the control group of post-teaching experiment was not significantly higher than that of pre-teaching experiment.

4. The English communicative listening and speaking ability between the first and the second experimental groups was significantly different at the .05 level.

5. The English communicative listening and speaking ability between the first experimental group and the control one was significantly different at the .05 level.

6. The English communicative listening and speaking ability between the second experimental group and the control one was not significantly different.

7. The motivation in learning English of the first and the second experimental groups and the control one was not significantly different.